

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"İmkansız aşk ve
yasadık romantizm...
Eski bir peri büyüğü ile
kadın acağındaki ince
yirgide yürüyen zeki ve
sert kadın öyküsüne
hayran kaldık."

• SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Sisters Planet

BİR PERİ MASALI

PARLAK GÖLGELER

melissa marr

LANETLİ SEVGİLİ'nin yazarı

PARLAK GÖLGELER

Melissa Marr

Orijinal Adı: *Radiant Shadows*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Alkım Özalp

1. Basım: Haziran 2012

ISBN: 978 - 605 - 142 - 033 - 2

Sertifika No: 10905

Melissa Marr © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

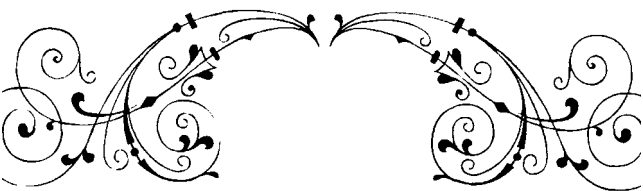
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

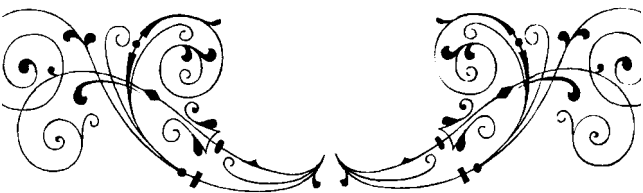
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

PARLAK GÖLGELER

MELISSA MARR

Benim harika canavarlarım Asia ve Dylan'a.

Sizin anneniz olmak bir ayrıcalık...

(Veee? Sizi, ben çok, en çok ve sonsuz seviyorum.

**gülümsüyor* Bu, son sözü söylemek için nasıl bir yol?)*

GİRİŞ

1800'LERİN SONU

ŞEFFAF KIZ ONA YAKLAŞTIĞI SIRADA DEVLİN KIMILDAMADAN durdu. Kızın şapkasının tüyü ve yüzünü çerçeveleyen perçemler rüzgara rağmen hareketsizdi. Hava bile kıza dokunamıyordu, bu yüzden Devlin de dokunabileceğinden şüpheliydi.

“Sanırım rüya görüyorum ya da kayboldum,” diye mırıldandı kız.

“Mümkündür.”

“Dinleniyordum,” diyen kız arka tarafı işaret etti. Duraksayıp belirsiz bir gülümsemeyle adama baktı. “Orada bir mağara vardı ama şimdi kaybolmuş. Hala dinleniyor muyum?”

Kız, Devlin’i bir açmazla baş başa bırakmıştı. Periler Diyarı’na davet edilmeden giren herkesin Ana Kraliçe’ye götürülmesi gerekiyordu. Devlin eğer onların periler için tehdit

oluşturduğuna karar verirse de yok edilirdi. Onun görevi düzeni sağlamak, periler için doğru olanı yapmaktı.

“Mağara mı?” diye sordu Devlin.

“Nöbetçimle tartıştık.” Kız ürperdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Giydiği elbisenin son moda olduğu söylenemezdi ama çok eski de değildi.

Devlin herhangi bir şey söylemeyince kız konuşmaya devam etti. “Bir centilmene benziyorsunuz. Malikaneniz yakınlarda mı? Anneniz veya kız kardeşleriniz? Halam çok iyi bir evlilik yapmamı beklemiyor ama yanımda şaperonum olmadan bir beyefendiyle konuştuğumu öğrenirse bundan memnun olmaz.”

“Ben bir centilmen değilim.”

Kız bembeyaz oldu.

“Ve ablalarımın tanışmak hiçbir masumun başına gelmesini dileyeceğim bir şey değildir,” diye ekledi Devlin. “Geri dönmelisin. Bunun kötü bir rüya olduğunu düşün. Buradan uzaklaş.”

Kız etrafa bakındı, bakışları Periler Diyarı’nda dolaştı. Ağaçlardan sarkan örümcek ipeğinden hamakları, Kraliçe’nin bugün için yarattığı pembe ve altın rengi gökyüzünü inceledi. Ardından gözleri tekrar ona döndü.

Kız tarafından incelendiği süre boyunca Devlin hiç hareket etmeden durdu. Parlak saçları, insanlarınkine benzemeyen gözleri, keskin hatları ve dünya dışı hareketsizliği kızı korkutmuşa benzemiyordu. Devlin tam olarak nasıl bir tepki beklemesi gerektiğini bilmiyordu çünkü daha önce hiçbir ölümlüye gerçek halini göstermemişti. Ölümlülerin dünyasında dolaştı-

ğı zamanlarda onlara benzemesini sağlayan bir büyü kuşanırdı. Burada, şu anda ise gerçek halindeydi: Kraliçe'nin Kanlı Elleri. Ve ilk kez bir ölümlü tarafından inceleniyordu.

Cesaretle adamı süzen kızın yanakları kızardı. "Kesinlikle nazik bir insana benziyorsunuz."

"Değilim." Kıza doğru ilerledi. "Perilerin kraliçesi adına düzeni korumakla yükümlüyüm. Nazik de değilim, insan da değilim."

Kız bayıldı.

Devlin kızı yakalamak için öne atıldı. Kollarını açıp yere diz çöktü ve kız onun kollarına düştü. Maddesel olmayan bir şeyi tutamazdı ama anlaşılan bu kız, adamın vücuduna yerleşme yeteneğine sahipti.

Devlin zihninde bir ses duydu. *Beyefendi?*

Hareket etmek istemedi ama başaramadı, vücudu kendi kontrolünde değildi. Hala kendi kendisinin içindeydi ama vücudunu kımıldatamıyordu. Kızın ışıktan vücudu, sanki ona aitmiş gibi Devlin'in içine yerleşmişti.

Hareket edebiliyor musun, diye sordu kızı ama konuşmadığını fark etti. Kız zihnine de mi yerleşmişti?

"Elbette!" Kız doğruldu ve bunu yapınca adamın vücudundan çıkmış oldu.

Devlin içini dolduran garip duygulardan kurtulmak için yutkundu. Kendini özgür hissediyordu, heyecanlanmıştı. Sarayın kurallarına aykırı pek çok şey hissetmiş ama bundan hoşlanmıştı.

Kız dokunmak istercesine adama uzandı ama eli adamın içinden geçti. "Rüya görmüyorum değil mi?"

“Hayır.” Beklenmedik bir şekilde Devlin’in içinde bu ölümlüyü koruma ihtiyacı belirdi. “Adın ne?”

“Katherine Rae O’Flaherty,” diye fısıldadı kız. “Eğer uyanıksam, demek ki sen semavi bir yaratıksın.”

“Semavi ne demek?”

“Üç dilek hakkım var!” Kız ellerini çırparak gözlerini kocaman açtı. “Ah, ne dilesem? Gerçek aşk? Ölümsüzlük? Kesinlikle güzel elbiseler gibi anlamsız şeyler istemeyeceğim. Belki de dileklerimi sonraya saklamalıyım.”

“Dilek mi?”

“Bütün dileklerimi şu anda harcamaya beni zorlayamazsın.” Omuzlarını dikleştirip adama baktı. “Yazılanları okudum. Senin türünün iyi olup olmadığı konusunda tartışmalar olduğunu biliyorum ama bir an bile nazik biri olmadığına inanmam. Bunu anlamak için sana bakmak yeter!”

Devlin kaşlarını çattı. Zamanını bu tür budalalıklarla geçiremezdi, onun görevi Ana Kraliçe’nin dileklerini yerine getirmektir. Ölümlü dünyanın tadını çıkardığı çalıntı zamanlar hariç. Kraliçe onun bu zamanlarda ne yaptığını biliyorsa bile bilmiyormuş gibi davranmayı tercih ediyordu. *Bu anın tadını çıkarmanın ne zararı olabilir*, diye düşündü. Karşısındaki sadece ölümlü bir kızın ışıksal yansımasıydı, Kraliçe için tehdit oluşturmuyordu. Kıza sığınacak bir yer sağlamak, herhangi bir kuralı çiğnemek anlamına gelmezdi. Ona bakıp gülümsemeye çalıştı. “Katherine Rae O’Flaherty, dünyamızda kalacaksan kullanmaya alışman gereken kelime sithe veya peri.”

“Bu kelimeleri kullanmaya alışacağım çünkü burada kalıyorum.” Ayağını yere vurdu. “Rahip Kirk’ün yazdıklarını oku-

dum. Eniştemin kütüphanesinde halkınıza dair pek çok kitap var. Lang'ın *Peri Masalları*'nı da okudum. Tatlı..."

"Kitaplarda yazanlar ile gerçekler birbirinden farklıdır." Devlin bakışlarını kızın üzerine dikti. "Dünyam ölümlülere karşı her zaman anlayışlı davranmaz."

Kız hiç de naif olmayan gözlerle adama baktı. "Ölümlüler dünyasının da anlayışlı bir yer olduğu söylenemez."

"Doğru." Devlin meraklı gözlerle kızı süzdü.

Kız ona yaklaştı. "Eğer vücuduma dönersem hala hayatta olacak mıyım? Ya da oraya dönersem, ne kadar zaman geçmiş olacak?"

"Zaman her iki dünyada çok farklı işler. Senin ne kadar-
dır buralarda dolandığını bilmiyorum. Hem burada kalacak olursan da ölme riskin var. Ana Kraliçe, Periler Diyarı'nda davetsiz misafirlerin dolaşmasına izin vermez." Devlin en nazik gülümsemesiyle kıza baktı, hayatı boyunca bu gülümsemeyi pek sık kullanması gerekmemişti. "Eğer varlığını öğrenirse..."

"Üç dileğime kavuşacak mıyım?" diye araya girdi Katherine Rae.

"Kavuşabilirsin." Perilerin insanların dileklerini yerine getirmek gibi bir geleneği yoktu ama Devlin kızı memnun etme arzusu duyuyordu.

Kız çenesini havaya kaldırdı. "O zaman ilk dileğim beni güvende tutman. Adın ne?"

Devlin eğilerek kızı selamladı. "Ben Devlin, Ana Kraliçe'nin kardeşi ve danışmanı. Katil ve düzenin koruyucusu."

"Ah." Kız yeniden bayılacakmış gibi yalpaladı.

“Ve şimdi Katherine Rae O’Flaherty’nin koruyucusu,” diye çabucak ekledi Devlin.

Daha önce hayatında gerçekten ona ait olan hiç kimse olmamıştı. Hiç arkadaşı veya sırdaşı yoktu. Ne bir aşığı olmuştu ne de sevgilisi. Bunlara sahip olabileceğine emin olduğu söylenemezdi. Öncelikli görevi Kraliçe’yi, sarayını ve perileri korumaktı. Hizmet etmek için yaratılmıştı ve bunu yapmaktan onur duyuyordu. Ama çok, çok yalnızdı.

Katherine Rae’ye baktı. Kızın ne vücudu vardı ne de gücü. Tamamen tehlikesizdi.

Hayali bir kızı buraya almanın ne sakıncası olabilir ki?

1900’LERİN SONU

Devlin toplantı salonuna girdiğinde Ana Kraliçe dışında salonda kimse yoktu. Salonun ortasında, taş sütunların ve elde dokunmuş halıların arasında, oraya ait olmadığı belli olan bir şelale vardı. Sıçrayan sular havada sise benzer şekiller oluşturuyor, sonra da uzak duvarlardan birine doğru akıp gözden kayboluyordu. Ana Kraliçe dökülen sulara ve orada gördüğü olasılık parçacıklarına baktı. Olası geleceklerden parçalar görüyordu. Sorch bu gelecek parçalarını düzenli olarak gözlemleyerek düzeni korumayı başarırdı. Eğer Periler Diyarı’nda kargaşa çıkacak olursa Kraliçe duruma kendisi el atardı ama sorun ölümlüler dünyasındaysa düzeltmesi için Devlin’i yollardı.

Devlin, Kraliçe'nin tahtına yaklaştı. Sonsuzluk boyunca Kraliçe'ye Kanlı Eller olarak hizmet etmişti. Aslında şiddet için yaratılmıştı ama düzenin sarayına hizmet ederdi.

Ana Kraliçe bakışlarını sudan ayırmaksızın ayağa kalktı ve elini orada olduğunu bildiği adama doğru uzattı.

Benden başka hiç kimse sonsuza kadar kadının güvenine layık olmadı, diye düşündü. Ama böyle olması, kadının adama bundan sonra da güveneceği anlamına gelmiyordu.

Devlin elini bıraktığında Kraliçe odanın diğer tarafına geçti. Adam onu takip etti.

“Şunlara bak.” Kraliçe Sorcha, havayı işaret etti, karşılarda genç bir kadının görüntüsü belirdi. Hoş bir ölümlüydü. Kalp şeklinde bir yüzü, açık kahverengi saçları, zeytin yeşili gözleri vardı. Ondan başka, birbirlerine sataşan iki çocuk görölüyordu. Yerde yuvarlanıp gülüşüyorlardı.

“Küçük çocuk bizim için sorun teşkil ediyor.” Ana Kraliçe duraksadı, yüzünde özlemi andıran yumuşak bir ifade belirdi. Ardından görüntü sislere karışırken Kraliçe'nin yüz ifadesi yeniden eski halini aldı. Odanın sıcaklığı aniden düştü. “Bu sorunla ilgilenmek gerekiyor.”

“Çocuğu buraya mı getireyim?” Devlin buz gibi suda ellerini yıkadı. Daha önce pek çok ciyaklayan çocuğu ve sessiz sanatçıyı Periler Diyarı'na kaçırmış, Kraliçe'nin emriyle müzisyenleri ve delileri saraya getirmişti. Ölümlüleri ve yarım kanları toplamak onun için sıradan işlerdi ama bazı başka görevler kadar eğlenceli olduğu söylenemezdi.

“Hayır.” Kadın uzun uzun adamı süzdü. “Bu çocuk hiçbir zaman Periler Diyarı'na girmemeli. Asla.”

Sorcha birkaç adım öne yürüyünce etekleri suya değdi. Çıplak ayakları buz gibi suyun içindeydi ve Devlin bir anlığına kadının özünü gördü: Çevresinde karmaşanın karanlığını taşıyan, ılık saçan bir mum. Sadece kendisi öyle arzuladığı için var olan bir rüzgar, Kraliçe'nin alev rengi saçlarını uçuşturdu. Etrafındaki oda şekil değiştirdi, soğuk bir salondan önce vahşi bir ormana, hemen ardından çöle dönüştü. Sonra yeniden eski halini aldı. Her şey Sorcha'nın düşüncelerine göre deviniyordu. Periler Diyarı'ndaki her şey için bu geçerliydi. Buranın kaynağı ve yaratıcısı oydu. Kraliçe, düzen ve hayattı. Sorcha'nın iradesi olmasa sadece o ve karşısı, ikiz kardeşi Bananach var olabilirdi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Kraliçe'ye.

Sorcha ona bakmadı. "Bazen düzeni sağlamak için ölüm gerekir."

"Çocuğun ölümü mü?"

"Evet." Bir çocuğun ölümünü emrettiği o anda Kraliçe'nin sesinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Mantiğin şekil bulmuş haliydi, yerinden ve haklılığından emindi. "Çocuk Kara Saray'ın tohumu, avcılardan Gabriel'in kızı. Onun yaşaması, kabul edilemez sorunlara yol açacak."

Salonun ortasından akan suyun içinde ilerledi. Şelaleden dökülen sular donup kaldı, artık sessiz odada yankılanan tek şey kadının sözleriydi. "Bunu düzelt kardeşim."

Adam eğilerek selam verdi ama Kraliçe bakışlarını sulardan ayırmadı. Ayrıldığı sırada adama bakmadı. Ama nerede olduğunu biliyordu. Devlin dışarı çıkar çıkmaz, sular her zaman-
kinden büyük bir gürültüyle dökülmeye başladı.

Bakmadığı zamanlarda bile biliyor. Sorcha'nın neyi bilip neyi bilmediği Devlin için daima merak konusuydu. Örneğin Devlin'in hayatının ne kadarını biliyordu? Devlin, Kraliçe için, Kraliçe'nin iradesiyle, Kraliçe'nin yanında yaşıyordu. Ama tamamen ona ait değildi. Kraliçe bu gerçeği asla unutmazdı. Ana Kraliçe ile ikizi Bananach onu dünyadan ve büyüden, iradeden ve arzudan yaratmıştı. Devlin ilk erkek periydi. Dünyada hem erkek hem dişi perilere ihtiyaçları vardı, her şeyde olduğu gibi bunda da bir denge olması gerekiyordu.

"Oğlum değil kardeşimsin," demişti Kraliçe ona. "Benim gibi senin de ebeveynin yok."

Düzen ve kargaşa ilk kez biraraya gelmiş, adeta taştan bir heykel yapar gibi onu yaratmıştı. Bir daha asla birlikte çalışmayacak iki kardeşin ürünüydü. Yarattıkları keskin hatları yumuşak detaylarla dengelemişlerdi: Dudakları aşırı dolgun, gözleri aşırı soğuktu. Adam iki kardeşin en iyi özelliklerinin birleşimiydi. Bananach'ın saçları kapkarayken Sorcha'nın saçları canlı alevleri andırırdı. Devlin'in saçlarıysa çok açık bir sarıydı, saçlarında bütün renkler belirip kaybolurdu. Ona kapkara gözler ve Bananach'ınkine denk bir güç vermişlerdi. Ama Devlin'de kadının deliliğinden eser yoktu. Uzun boyluydu ve Sorcha'nın sanat sevgisini paylaşırdı ama kadının fiziksel sınırlamaları onun için geçerli değildi. İkizler elbirliğiyle çok zalim ve çok güzel bir şey yaratmıştı.

Ardından da adamın sadakati için birbirleriyle savaşmaları gerekmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

ANI, AHIRIN YAN KAPISINI AÇTI. BURASI GERÇEK BİR AHIRDAN çok, bir garajdı.

Mağarayı andıran binanın içine girerken birbirine karışan benzin, ot, egzoz ve ter kokularını içine çekti. Yaratıkların çoğu, binanın dışındayken araç oldukları illüzyonunu korurdu ama içerisi onların cennetiydi ve hangi formda isterlerse o şekilde dolaşırlardı. Sürekli araba kılığında olmaktan hoşlanmıyorlardı. Yaratıklardan biri güneş gören bir köşeye kıvrılmıştı. Kartal ve aslan arası bir yaratıktı, vücudu hem tüylerle hem kürkle kaplıydı. Diğer binekler de motosiklet, araba ve kamyonlara ayrılan bölmelere dizilmişti. Aralarındaki en büyük yaratık bir deveydi.

Avcılardan biri siyah Harley'ini cilalamayı bırakıp başını kaldırdı. Elindeki kumaş Periler Diyarı'ndan ithal edilmiş özel kumaşlardan biriydi. "Chela'yı mı arıyorsun?"

“Hayır.” Kız kenarda durmayı sürdürüyor, adamın veya bineklerin alanını işgal etmemeye özen gösteriyordu. “Chela’yı aramıyorum.”

Ani, babasının en sık birlikte olduğu eşi Chela’yı seviyordu ama kadın aynı zamanda Ani’nin kabullenebileceğinden daha anaç davranmaya eğilimliydi. Şu sıralar babasının babalık eğilimleri de ölümlülerinkini andırmaya başlamıştı. Ani, ölümlülerinkini andıran bir aile istemiyordu. Zaten bir ailesi vardı. Yarı ölümlü akrabaları, ağabeyi Tavşan ve ablası Tish onun ailesiydi. Önceki yıl Kara Saray’da yaşamaya getirildiği zaman başka türlü bir hayat sürmeyi ummuştu. Vahşi Av’ın parçası olmak, babasının sürüsüne gerçek bir üye olarak kabul edilmek istiyordu. Ama bu isteği gerçekleşmemişti.

Avcı yaptığı işe ara verip kızı süzdü. “Gabriel da burada değil.”

“Biliyorum. Özellikle birini aramıyorum.” Ani ahıra girdi. “Burayı seviyorum.”

Avcı koridora baktı. Saat çok erken olduğu için ortalıkta başka avcı yoktu. Ama ortalıkta onları görebilecek bir sürü yaratık vardı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Elbette.” Ani duvara yaslandı. Sözlerini eyleme dökmenin imkansız olduğunu bilse de flört etmemek hakaret olurdu. “Biraz eğlence. Biraz bela. Biraz motorla dolaşmak...”

“Patronu ikna edersen,” diyen avcının gözlerinde parlak yeşil ışıltılar belirdi, “seni seve seve götürürüm.”

Kız kendi gözlerinin de avcının gözlerinde gördüğüne benzer bir enerjiyle parladığını biliyordu. İkisi de Vahşi Av’dan doğmuştu. Dünyada hüküm sürmek için yaratılmış yaratık-

lardı. İkisinin de özünde dehşet saçmak, intikam almak ve düzene karşı çıkmak vardı. Onlar perilerin dişleri ve pençeleriydi. Artık ölümlü dünyada yaşıyorlardı ve Gabriel aracılığıyla Kara Saray'a bağlıydılar.

Kızına her kim dokunacak olursa onu parçalayacak olan Gabriel.

"Asla izin vermeyeceğini biliyorsun," dedi kız.

Her şeyin başında babası vardı. Kurallara göre, kızıyla çıkmaya niyetlenen kişinin dövüşte Gabriel'a karşı durabilmesi gerekiyordu.

Ya da başına gelecekleri göze almalıydı.

Avcı, Ani'ye baktı. "Onun kızı olmasaydın bu riske girerdim ama asla Gabe'e karşı gelmem."

Ani içini çekti. Hayalkırıklığına uğramamıştı ama her zaman aynı yanıtı almaktan da sıkılmıştı. "Biliyorum."

"Biraz eğlencenin sana zarar vermeyeceğine onu ikna edersen her zaman hazır olacağıma emin olabilirsin. Söz veriyorum." Avcı öne doğru eğilip kızı dudaklarından öptü.

Bir saniyelik bir ilgi gösterisinden başka bir şey değildi ama avcı, bir anda kızıdan koparıldı ve kendini diğer taraftaki bölmeye fırlatılmış buldu. Vücudunun ahşaba çarpıp düşerken çıkardığı ses, ağzından dökülen küfürlere karıştı.

"Kızıma dokunma." Gabriel koridorun ortasında duruyordu. Sırıtiyordu ama duruşu düşmancaydı. Vahşi Av'ı yöneten avcı o olduğundan, düşmanca tavırlar onun için nefes almak kadar olağandı.

Yerdeki avcı eliyle başının ahşaba çarpan kısmını kontrol etti. "Kahretsin, Gabriel. Ona dokunmadım."

"Dudakların onun dudaklarındaydı. Buna dokunmak denir," diye kükredi Gabriel.

Ani babasının önüne dikilip parmağıyla onu dürttü. "O sadece bana karşılık verdi. Bunda yanlış bir şey yok."

Adam öfkeyle kızına baktı ama ona el kaldırmadı. "Ben Gabrielim. Bu sürüyü ben yönetiyorum." Bakışları yerdeki avcıya kaydı. "Ve aralarından biri bana senin için meydan okumak isterse tek yapması gereken bunu dile getirmek."

Yerdeki avcı konuştu. "Onu geri çevirdim."

"Bir eksiği olduğu için mi?" dedi Gabriel.

"Hayır, hayır." Avcı ellerini havaya kaldırdı. "O mükemmel Gabe... Ama onun dokunulmaz olduğunu biliyorum."

Gabriel yüzüne bakmadan yerdeki avcıya elini uzattı.

Avcı, kıza şöyle bir baktı. "Özür dilerim... Şey, sana dokunduğum için."

Ani gözlerini devirdi. "Aman ne hoş."

"Özür dilerim Gabriel. Bir daha olmayacak." Avcı hemen motoruna atladı ve gerçek bir Harley motorunun asla çıkarmayacağı bir kükremeyle ahırdan ayrıldı.

Bir saniye sonra ahır tamamen sakinleşmişti. Binekler sessiz ve hareketsizdi.

"Benim mükemmel yavrum." Gabriel öne çıkıp kızın saçlarını karıştırdı. "O, seni hak etmiyor. Hiçbiri seni hak etmiyor."

Kız onu itti. "Vücudumun açlık çekmesini mi istiyorsun?"

Gabriel homurdanarak karşılık verdi. "Açlık çekmiyorsun."

"Eğer bütün kurallarına uysam çekerdim," diye mırıldandı kız.

“Eğer hepsine uysaydın bu kadar fazla kuralım olmazdı.” Bir yumruk savurdu ama kız kaçmayı başardı. Hafif bir yumruktu, adam bütün gücüyle veya ağırlığıyla yüklenmemişti. Kızına karşı hiçbir zaman tüm gücünü kullanmazdı. Aslında bu bir hakaret sayılırdı. Ani avın gerçek bir parçası olsaydı adamın diğerleri gibi onunla da bütün gücüyle dövüşmesi gerekirdi. O zaman onu eğitirdi de. *Beni sürüye kabul ederdi.*

“Babalık işinde berbatsın Gabe.” Dönüp ahırın koridorunda ilerledi.

Kara Saray’daki diğer perilerin aksine Gabriel kızın duygularının tadını alamıyordu.

Avcılar diğerleriyle aynı şeylerle beslenmezdi, bu yüzden kızın duyguları onlardan saklıydı. Avcıların, duyguların tadına bakma yeteneğine sahip olmamaları ve çevrelerindeki herkesin bunu becerebilmesi, onların genellikle hiçbir duygularını saklamama eğilimi geliştirmelerine yol açmıştı. İşe yarıyordu: Kara Periler karanlık duygularla beslenirdi, avcılar ise beslenmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyardı. Bu yüzden av, sarayı besleyen korku ve dehşet duygularını sağlar, saray da avcıların ihtiyaç duyduğu fiziksel teması onlara sunardı. İkisine de ihtiyaç duyduğu için Ani aslında anormaldi.

Berbat bir durum.

“Ani?”

Kız yürümeye devam etti. Gözlerine dolan yaşları babasının görmesine izin veremezdi. Zayıflığının bir ispatı daha. Arkasını dönmeden başını sallayarak karşılık verdi. “Anlıyorum baba. Burada hoş karşılanmıyorum.”

“Ani.”

Kapının eşiğinde durduğunda kızın yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu ama dönüp babasına bakmadı.

“Dışarıdayken kurallara uyacağına söz verirsen bu akşam Che’nin bineğini ödünç almana izin verebilirim.” Adamın sesinde, yüksek sesle dile getirmediği bir umut vardı. “Eğer Chela izin verirse.”

Ani o zaman dönüp adama gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Gabriel kımıldamadan durdu, kızın yanaklarındaki yaşlarla ilgili herhangi bir yorum yapmadı ama konuşurken sesi yumuşamıştı. “Ben korkunç bir baba değilim.”

“Belki.”

“Yalnızca... sana bir şey olmasını... veya yaralanmanı istemiyorum.” Gabriel giden avcının yere düşürdüğü kumaşı alıp karladı. Konuşurken kıza değil kumaşa bakıyordu. “İrial senin iyi olduğunu söylüyor. Ona sordum. Elimden geleni yapıyorum.”

“Biliyorum.” Kız başını sallayıp mantıklı davranmak için kendiyi mücadele etti. Aslında en kötüsü de buydu: Gabriel’in gerçekten denediğini biliyordu. Babasının Irial’ın değerlendirmelerine, Chela’ya ve sürüsüne güvendiğini de biliyordu. Gabriel’in daha önce hiç kızı olmamıştı. Paylaştıkları baba-kız deneyiminin tümü, Ani’nin orada olduğu birkaç aylık süreçten ibaretti. Ama kız da daha önce hiç sürünün açlığını çekmemişti. Yaşadıkları ikisi için de tamamen yeni bir deneyimdi.

Daha sonra, Gabriel'in yakınlarından ayrılmaması gerektiğini hatırlatan Chela'dan izin aldığı ve sürüyle kalmaya söz verdiğinde, Ani babasıyla beraber ahıra geri döndü.

"Eğer Che'nin bineğinin söyleyecek bir şeyi varsa bana söyler ve ben de sana söylerim." Gabriel böylece Chela'nın bineğini kızın duyamayacağını *-asla herhangi bir bineği duyamayacağını-* boğuk bir sesle hatırlatmıştı. Gabriel şimdiden, bölmeleri dolduran avcılarla arasındaki bağın gerildiğini hissediyordu.

Uzaklarda bir yerlerden rüzgarın çılgınlığını andıran bir uluma yükseldi. Ani o sesi sadece avcıların duyduğunu biliyordu ama hem ölümlüler hem de periler o sesi hisseder ve ellerinde olmadan ürperirdi. O ses bazıları için onlara doğru gelen siren sesi gibiydi. Sanki ambulanslar ve polis arabaları, onlara beklenmedik ölümlerin ve korkunç kazaların haberlerini getirirdi.

Vahşi Av.

Ani toplanan avcılara, gözlerinin yeşiline ve soluklarının yarattığı buğulara baktı. Bineklerin olmadığı bölmeler kurtlarla doluydu. Bineklerin arasında koşacaklardı. Binekler ve kurtlar başlamak için Gabriel'in talimatını bekliyordu. Koşacak ve dikkatlerini çekecek kadar budalaca davrananları kovalayacaklardı. Dehşet duygusu gittikçe güçlenerek fırtına öncesi elektrik gibi havayı doldurdu. Ava dahil olmayanların nefes almakta güçlük çekeceği bir atmosfer oluştu. Yakınlardaki sokaklarda dolanan ölümlüler birazdan ürküp evlerine koşacak veya başka sokaklara kaçacaktı. Orada kalanlarsa avın gerçek yüzünü görmeyecek ama olanları ölümlülere özgü gönüllü bir cahillikle açıklayacaktı. *Deprem? Trenler? Sokak kavgaları?* İn-

sanlar çoğunlukla orada kalmazdı. Hepsi kaçırdı. Dünyanın düzeni buydu: Av kaçır, avcı kovalar.

Gabriel ahırda dolanıp herkesi gözden geçirdi.

Yola hazırlanan Ani, teninde buz gibi parmakların dolaştığını hissediyordu. Babasını başlangıç işaretini vermeye zorlamamak için dudağını ısırıldı. Yanındaki ahşap duvarın kenarına sıkı sıkı tutunmaktan eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Avcıların dehşet verici güzelliğine bakıp ürperdi.

Eğer benim olsalar... Buraya ait olurdum.

Derken Gabriel kızın yanında belirdi.

“Sen benim yavrumsun Ani.” Kocaman eliyle kızın yanağını okşadı. “Peşine düşen avcılar seni hak ettiklerini ispatlamak için benimle yüzleşmek zorunda. Talibin bu sürüyü yönetecek kadar güçlü olmalı.”

“Sürüyü ben yönetmek istiyorum,” diye fısıldadı kız. “Ben onların Gabriel’i olmak istiyorum.”

“Onları kontrol edebilmek için fazla ölümlüsün.” Gabriel’in gözleri canavarlarıntaki gibiydi. Teni dehşetin, ölümün ve adı konmamış kabusların parçasıydı. “Ve avdan uzak duramayacak kadar bana benziyorsun. Çok üzgünüm.”

Babasının bakışlarına karşılık verdi. İçindeki vahşi parça babasının söylediğinde doğruluk payı olduğunu, bu yüzden Tavşan’la yaşamaya devam edemeyeceğini biliyordu: Ağabeyi babası kadar güçlü değildi. Tish de. Ani ise umutsuzca Gabriel gibi olmak istiyordu. Geri kalan avcılar bineklerine bindi. Ani, emirlerine uymayacak olursa Gabriel tarafından öldürülebileceğinin farkındaydı. Bu tür bir sınırlamaya ihtiyacı vardı. Bunu bilmek kurallara uymasını sağlıyordu.

“Avı senden alamayabilirim.” Babasına dişlerini göstererek gülümsedi. “En azından şimdilik. Ama seni şaşırtabilirim.”

“Bunu yapmak istemen bana gurur veriyor,” dedi adam.

Bir an için babasının gözlerinde gördüğü gurur, kız için dünyalara bedeldi. Şimdi bir yere aitti. O gece sürünün bir parçasıydı. Gabriel öyle karar vermişti.

Keşke hep öyle olsam.

Ama sahipsiz binek yoktu ve ölümlü kanı taşıdığı için asla Gabriel’in varisi olacak kadar güçlü olmayacaktı. Asla gerçekten sürünün parçası olmayacaktı.

Aidiyetin tadına bakmak...

Yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı. Ama hiç yoktan iyiydi.

Derken adamın dudaklarından bu veya öteki dünyadaki başka hiçbir şeye benzemeyen bir uluma döküldü. Sürü onu taklit etti. Kız onu taklit etti.

Gabriel, kızı Chela’nın bineğinin üstünde bırakıp hırladı. “Yola çıkıyoruz.”

İKİNCİ BÖLÜM

DEVLIN, ANA KRALIÇE’NİN ÖZEL BAHÇESİNE GİRDİ. AYAĞI yere değer değmez, sandaletlerinin altındaki toprak uğuldadı. Bazen Sorch’a, kadının kendisi için yerleştirdiği alarmları fark ettiğini söylemeyi düşünürdü. Ender birkaç istisna dışında kendini tamamen Sorch’a adamıştı. Ama Ana Kraliçe mantığın ve düzenin temsilcisiydi. O da aynı Bananach gibi, her gün, her saat, her dakika perilere hizmet etmenin Devlin’in seçimi olduğunu biliyordu. Sorch’a’nın karşıtıyla ittifak kurmayı seçmesine engel olan tek şey kendi iradesiydi.

Ve sevgi.

Mantığa olan bütün bağlılığına rağmen Değişmeyen Kraliçe ona karşı büyük bir şefkat duyuyordu. Devlin buna emindi.

“Kraliçem?” Sorch’a’ya doğru ilerledi. Kraliçe’nin arzusuyla sarmaşıkların ona yol verip vermeyeceklerini görmek için adımları arasında bir kalp atımı kadar duraksıyordu.

Kraliçe ona baktı, sarmaşıklar kenara çekilip Devlin'in geçebileceği bir koridor oluşturdu. Kenarlardaki çalıların dikenleri adamın kollarında ve ayaklarında ince çizikler oluşturdu. Bu bilinçli bir saldırı değildi. Etraflarındaki dünya Kraliçe'nin iradesine göre sık sık değişirdi ama Sorcha uzun zaman önce bu değişime dikkat etmeyi bırakmıştı. Olanlar Devlin için kalbinin atmasından farklı bir durum değildi. Sonuçta ne olacaksa oluyordu ve Kraliçe'nin iradesi başkalarını yaralıyorsa yapacak bir şey yoktu.

Kişisel bir durum değil.

"Onu göremiyorum," diye fısıldadı Sorcha. "Orada, dünyada. Ya yaralandıysa? Ya tehlikedeysen?"

"Öyle olsa bilirdiniz," diye onu yatıştırmaya çalıştı Devlin. Seth gittiğinden beri neredeyse her gün aynı konuşmayı tekrarlıyorlardı. "Yaralanmış olsa bilirdiniz."

"Nasıl? Nasıl bilebilirim? Ben körüm." Düzen Kraliçesi şu sıralar hiç de mantıklı davranmıyordu. Eteğinde gözyaşlarının bıraktığı izler vardı. Normalde sıvı ateş gibi canlı olan saçları solmuştu. Periye dönüştürdüğü Seth, ölümlü dünyaya döndüğünden beri Sorcha kendinde değildi.

"Seth'in güvende olup olmadığını öğrenmem gerek." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendini toparladı. "O kızı, Yaz Kraliçesi'ni görebiliyorum. Ama Seth onunla değil. Onun için geri dönmüştü. O kız için. Yaz Kraliçesi ona daha iyi davranmalı."

Sorcha'nın önünde puslu figürler belirdi. Ölümlü dünyada bir yerlerde, periler onun tarafından izlendiklerinden habersiz zaman geçiriyordu. Devlin bahçeyi kaplayan sisin ortasında

Kraliçe'nin yanında durup Sorcha'nın ilgisinin odağı olan perileri izledi. Kraliçe, hayat iplikleri kendininkine dolanmayan perilerin ve ölümlülerin hayatlarını izleyebilirdi.

Yaz Kraliçesi Aislinn, çeşmenin karşısında oturmuş, su perilerinden biri olan Aobheall'la konuşuyordu. Arka planda, sonbahar gelmiş olmasına karşın hala yemyeşil olan bir alan vardı. Yaz hükümdarlarının hak iddia ettiği bu toprak parçasında bir daha asla kış hüküm sürmeyecekti. Bitkiler mevsimsiz açıyor ve periler yemyeşil çimenlerle kaplı toprak üzerinde dans ediyordu. Aislinn güldü ve çeşmenin kenarına oturdu. Bir eliyle suyun yüzeyine dokundu ve dokunduğu yerde nilüferler açtı.

Aobheal çeşmenin ortasında yarı çıplak bir Yunan tanrıçası gibiydi. Sular dişi perinin çevresinde ufak şelaleler oluşturu-yordu. "Sanırım bu elbiseyi birkaç ay önce de giymiştin. Alış-veriş yapabiliriz," diyen Aobheall öne doğru eğildi. "Ya da sana yeni bir elbise diktirebiliriz."

"Bilmiyorum," dedi Yaz Kraliçesi. Sonra Yaz Sarayı'nın pek çok üyesinin çiçeklerden elbiseler dokuduğu bahçeye baktı. "Ne giydiğim ne fark eder?"

Aobheall kaşlarını çattı. "Fark etmeli Aislinn."

"Biliyorum... Mutlu olmayı seçmeliyim değil mi?" Yaz Kraliçesi'nin yüzünde aşırı neşeli bir gülümseme belirdi. Yaz Kraliçesi kraliçe olalı en fazla bir ölümlü yılı geçmişti. Ama bu dönemde saraylar arası çatışmalarla uğraşması gerekmiş, yaralanmış, bir arkadaşını Kara Saray'a kaptırmış ve kendini yüzyıllardır devam eden düşmanlıklara, ittifaklara ve öfkelere anlam vermeye çalışırken bulmuştu. Devlin'in içinde bir an

için kıza iyi birkaç danışman yollama arzusu belirdi ama bu arzuyu bastırdı. Yaz Kraliçesi kendisinin önceliklerinden biri değildi.

Sorcha parmağıyla bu puslu manzarayı işaret etti. Görüntü hafifçe dalgalandı. “O mutlu değilken Seth nasıl mutlu olabilir ki?”

“Yaz Kraliçesi sarayının iyiliği için mutluluğun peşine düşmeyi seçiyor,” diye açıklamaya çalıştı Devlin. “Bu mutlu olmakla aynı şey değil. Sarayını güçlü tutmaya çalıştığı için onu suçlayamazsınız.”

Sorcha’nın buna katılmadığı belliydi. Etraflarındaki dikenli çalılar büyümeyi sürdürdü, sonunda o kadar genişlediler ki Sorcha ve Devlin arasında büyük bir bariyer oluşturdular.

“Anlat bana kardeşim.” Kraliçe’nin sesi şimdi neredeyse kırılıyordu. Devlin’in ilk nefesini aldığı anda gördüğü o güçlü ve sarsılmaz kadının sesine hiç benzemiyordu.

“Yaz, doğası gereği mutludur,” diye hatırlattı Devlin. Bunu söylerken Yaz Kraliçesi’ni izliyordu. Kızın gözlerinin altı hiç uyumamış gibi mosmordu, halinde de hafif bir donukluk vardı. Aislinn, aslında Sorcha’nın yapıyor olması gereken şeyi yapıyor, kendini saran acılardan kurtulmaya çalışıyordu. Elbette aradaki fark aslında daha netti çünkü Ana Kraliçe’nin daha baştan acı falan çekmiyor olması gerekirdi. Duygusal iniş çıkışlar Ana Saray’ın özelliklerinden değildi. Düzenle bunların yeri yoktu.

“Seth’in eve dönmesini istiyorum,” diye fısıldadı Sorcha. “Yaşadıkları dünya artık güvenli değil. Bananach güçleniyor. Saraylar kargaşa içinde. Eğer orada gerçek bir savaş çıkacak

olursa ölümlü dünya acı çekecek. Kız kardeşimin güçlü olduğu zamanları hatırlıyor musun kardeşim? Ölümlüler çok çabuk ölüyor. Seth kız kardeşimin yolundan çekilmeyecektir... Çok kısa bir süre önce ölümlüydü. Burada, güvende olacağı yerde kalmalı.”

“Yakında geri gelecek,” diyen Devlin, Kraliçe’yi bir pelerin gibi sarmaya başlayan dikenlerin ötesine uzanmaya çalışmadı. Kraliçe’yi rahatlatmak, ona her zaman yanında olacağını söylemek istiyordu ama Sorcha bu tür duygu gösterilerinden hoşlanmazdı. Devlin, Ana Saray’a ait olmadığını ele veren duyguları saklamayı alışkanlık haline getirmişti. Bu tip duygu gösterileri onun Düzen ve Mantık Kraliçesi’ne öğüt verecek kadar değerli olmadığını göstermekten başka bir işe yaramazdı. Sarayın geri kalanı onun mantıksız duygularla dolu olduğunu göremiyor olabilirdi ama Kraliçe biliyordu. Her zaman bilmişti ve bunu son derece rahatsız edici buluyordu.

Sorcha hiçbir şey söylemeden şeffaf şekilleri izledi. Bulanık görüntüler arasında Yaz Kraliçesi bir an şaşırıp başını kaldırdı. Gülümsedi, umutlu görünüyordu. Aislinn’in gördüğü her kimse, Ana Kraliçe için görünmez biriydi. Ve bir saniye sonra Aislinn de gözden kayboldu.

“Seth orada,” diye mırıldandı Sorcha. “Onunla.”

“Olabilir.” Devlin de gelenin Seth olduğunu düşünüyordu ama varlıkları Sorcha için görünmez olan başkaları da vardı. Bunlardan bazıları da Devlin tarafından ondan saklananlardı.

“Sence iyi durumda mı?” Sorcha, Devlin’in gözlerine baktı. “Ya konuşmaya ihtiyaç duyarsa ya da... sanat malzemeleri

gerekirse? Ya eve dönmek isterse? Belki eve dönmek istiyordur. Belki mutsuzdur. Nereden bileceğim?”

“Onu yeniden ziyaret ederim.” Devlin, Seth’i Periler Diyarı’na geri getirmeyi tercih ederdi ama Sorch, Seth’e seçme hakkı tanımış ve oğlan, aşık olduğu Yaz Kraliçesi’nin yaşadığı ölümlü dünyaya dönmeyi seçmişti. Devlin o zaman buna itiraz etmişti. Seth’i öldürmek veya onu Periler Diyarı’nda tutmak Sorch için daha iyi olurdu. Sorch için daha iyi olan da herkes için daha iyi olan demekti.

“Belki de orada kalmalısın.” Bunu söylediğinde Ana Kraliçe’nin sesi her zamankinden farklı değildi ama Devlin bu söylenenden hiç hoşlanmamıştı. Sonsuzluk boyunca Sorch tek bir kez bile, kısa bir yolculuktan fazlası için onu ölümlüler dünyasına yollamayı teklif etmemişti.

“Orada kalmak mı?” Devlin ölümlüler dünyasına pek çok kez gidip gelmişti ve son zamanlarda bu seyahatlerin sıklığı artmıştı. Periler Diyarı’nda bir gün ölümlüler dünyasında neredeyse bir hafta demek olduğundan, bu seyahatlerin yarattığı kopukluk onu kötü etkilemeye başlamıştı. Periler Diyarı’nda Kraliçe ile birlikteyken kolayca kontrol altında tuttuğu duygular artık su yüzüne çıkıyordu. Uykuları huzursuzdu, uyanmıştıysa kendini yorgun hissediyordu. “Ölümlü dünyada kalmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu yavaşça.

“Evet. Seth’in sana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı... sana orada ihtiyacım var.” Bu kararı sorgulaması için meydan okur gibi ona baktı.

Devlin gerçekten bu karara itiraz etmek istedi. Kraliçe’nin aklında, Seth’i korumaktan fazlasının olduğunu biliyordu.

Ama Sorch'a'nın sakladığı sırrın ne olduğundan emin değildi.

“Oğlan orada Irial ve Niall’la birlikte Kraliçem. Yaz Kraliçesi’yle birlikte olduğu zamanlar dışında sürekli Kara Saray tarafından korunuyor. Eminim ki...”

“Emirlerime itiraz mı ediyorsun? Sonunda bana itaatsizlik etmeye mi karar verdin?”

Adam diz çöktü. “Emirlerinize hiç itiraz ettim mi?”

“Doğrudan bir emir olmaksızın harekete geçtiğin oldu. Ama itiraz etmek? Bilmiyorum Devlin.” Hafifçe iç çekti, nefesi havaya karışırken bahçedeki her şey soluğunu tutmuş gibi göründü. “İstersen bana karşı çıkabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Emrinize itaatsizlik etmiyorum,” dedi Devlin. Bu gerçek bir yanıt değildi. Çünkü gerçekler onları, on dört ölümlü yılı boyunca adamın yapmaktan özenle kaçındığı bir tartışmaya sürüklerdi: Zamanında, yarı ölümlü bir çocuğu öldürmesi için Kraliçe’nin verdiği emre itaatsizlik ettiğini itiraf etmek anlamına gelirdi.

Yargılanmam, öldürülmem, terk edilmem, Periler Diyarı’ndan atılmamla sonuçlanması gereken bir suç... Tüm bunları yapsa yeridir. İçini suçluluk duygusu doldurdu. Ben Ana Saray’ın perisiyim. Sorch’a’ya aitim. Bir daha asla onu hayalkırıklığına uğratmayacağım, diye tekrarladı kendi kendine. Her gün bunu hatırlamayı alışkanlık haline getirmişti. Yüksek sesle devam etti. “Emrinizi yerine getirmeyi reddetmiyorum ama aynı zamanda ben sizin danışmanınızım Kraliçem. Ve durum böyleyken sizi yalnız bırakmayı...”

“Durum nasılken?”

Devlin sonuçta Kraliçe’nin tebaasından biriydi ama kadının bakışlarına başka hiçbir perinin cesaret edemeyeceği bir cüretkarlıkla karşılık verdi. “Çeşitli duygular geliştirmeye başlamışsınız gibi geliyor.”

Kraliçe onun söylediği gerçeği duymazdan geldi. “Ona eve dönmesini istediğimi söyle. Sana gelince, Seth sana ihtiyaç duyduğu sürece orada kalacaksın.”

“İstekleriniz benim için emirdir Kraliçem.”

“Gerçekten öyle mi?” diyen Sorcha etrafını saran çalılarının dikenleriyle oluşturduğu perdenin arkasına çekildi. Dikenlerin uçları kadına dokunduğu anda kayboluyordu. Ardından yerden çıkan dallar adamın bacaklarını sardı. Başka sarmaşık dalları kadının vücudunu sarıp kolundan parmaklarına doğru ilerledi. Kraliçe elini uzatıp Devlin’in yanağına dokunduğunda dikenler her ikisine de battı. “Gerçekten bana ait misin kardeşim?”

“Öyleyim.” Devlin duyduğu acıya rağmen geri çekilmedi.

“Onu göreceksin.” Sorcha’nın kanı adamın tenine damlayıp kanına karıştı.

Adamın vücudu Kraliçe tarafından sunulan kanı kabul etti. Onu yaratan ikizler gibi Devlin’in de kanla beslenmeye ihtiyacı vardı. Ama onların aksine Devlin’in hem düzenin hem de kargaşanın kanıyla beslenmesi gerekiyordu.

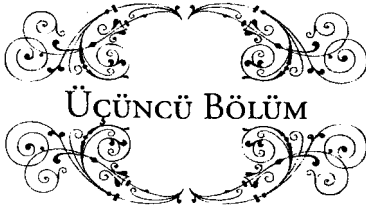
“Bananach’ı göreceğim,” diye itiraf etti Devlin. “Ama bana emredemez. Ben sadece sizin emirlerinizi dinlerim. Değişmeyen Kraliçe’ye, Ana Saray’a, perilere hizmet ediyorum.” Sarmaşıklar kadının teninden adama doğru uzandı, kadın dallar aracılığıyla adamı besledi.

“Şimdilik.” Sorch a elini adamın yanağında dolaştırdı. “Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Her şey değişir. Biz değişiriz.”

Devlin söyleyecek söz bulamadı. Kraliçe daha önce hiç böylesine bir yakınlık gösterisinde bulunmamıştı. Endişelenmesi mi, yoksa sevinmesi mi gerektiğini bilemedi. Mantık böyle davranmazdı, davranmamalıydı. Ama Devlin’in zihninin derinliklerinde bir yer, bu duyguların kadına yabancı olmadığını, sadece o ana kadar onları çok iyi sakladığını söylüyordu. Mantığın hüküm sürmesi kadın için bir tercihti, zorunluluk değil.

“Her şey zamanla değişir kardeşim,” diye fısıldadı Sorch a. “Seth’e git ve savaş konusunda dikkatli ol kardeşim. Yaralanmanı istemem.”

Soru sormak için ağzını açacak oldu ama kadın geri dönüp uzaklaşarak onu bahçede yalnız bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANI YİNE ACI VERİCİ BİR DENEYİM OLACAĞINI BİLE BİLE Kara Kral'ın evine gitti. Üstelik bu seferki eğlenceli acılardan olmayacaktı.

İrial kızın ellerini tuttu. Rahatlatıcı olduğu söylenebilirdi. “Hazır mısın?”

“Alabildiğin kadarını al.” Ani kolunu eski Kara Kral'a doğru uzattı. Yanında oturan periye bakmamak için elinden geleni yaptı, zambaklarla süslü duvar kağıdına ve titreyen mumlara odaklanmayı denedi. “İhtiyacın varsa hepsini alabilirsin.”

“Hepsi olmaz Ani.” Kızın elini bırakmadan önce hafifçe sıktı. “Eğer başka bir yolu olsaydı...”

“Sen benim kralımsın. Benden ne istersen vereceğim. Bitir şu işi.” Adamın ince bir tüpü tenine yerleştirmesini izledi. Daha önce tüpün yerleştirildiği zamanlardan kalma morluklar aşk ısırıkları gibi kızın tenini süslüyordu.

“Artık kralın değilim. Yeni Kara Kral, Niall.”

“Her neyse.” Ani sürekli kaybettiği bu tartışmaya yeniden girmeyecekti. Irial artık kral olmayabilirdi ama Ani ona sadıktı. Doğruyu söylemek gerekirse Kara Saray’ın pek çok perisi hala Irial’a sadıktı. Adam artık onlara hükmetmiyor olabilirdi ama hala perilerle ilgileniyordu. Yeni Kara Kral’ı rahatsız edecek konuları çözmek onun sorumluluğundaydı. Hatta Niall’la beraber Kara Saray’ı yönettiği bile söylenebilirdi.

Ama Ani onun koruduğu perilerden biri değildi. Daha doğrusu artık değildi. Irial, Ani’nin hem dokunuş hem duygulardan beslendiğini -ve beslenmesi gerektiğini- öğrendiğinde, bunu Kara Saray’ın lehine kullanmanın yolunu aramaya başlamıştı. Irial’a göre, yarım kan olduğu için kızın her ikisini de yapamaması gerekirdi. İkisine birden sahip olması akıl almazdı. Nasıl olup da Ani’nin ölümlülerden beslenebildiğini anlamıyorlardı. Irial, Ani’nin kanının sarayın güçlenmesinin anahtarı olduğuna inanıyordu, bu yüzden kız onun deneylerinin odağı haline gelmişti.

Bence bir sakıncası yok. Bunu sarayım için yapıyorum. Irial için.

“Daha?” diye sordu kız.

“Biraz daha.” Irial bir sonraki tüpün tıpasını çıkarıp doldurmaya başladı. Dişlerinin arasında tuttuğu tıpayı rağmen konuşmayı sürdürdü. “Kolunu indir.”

Kız kolunu indirdi. Kanın akması için yumruğunu açıp kapatıyordu. Aslında bu hareketin kan akışını hızlandırdığına emin değildi ama elini açıp kapattığında en azından kendini bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Defalarca yapmış olsa da hala kan vermeye alışabilmiş değildi.

Boşta olan eliyle adamın ağzındaki tıpayı aldı. "Tuttum. Bir sonrakini alabilirsin." Tüp dolarken Irial raftan başka bir boş tüp alıp dudaklarına götürdü. Bir kez daha tıpayı dişleriyle tutup açtı ve boş tüpü dolu olanın yerine koydu. "Şunu alır mısın?" Kız, tıpayı tutan eliyle cam tüpü aldı. Onu da kendi kanıyla dolu diğer tüplerin yanına bıraktı. Ardından tıpayı üstüne yerleştirdi.

"Bu sonuncu," diye mırıldandı Irial. "Harika gidiyorsun."

Ani altıncı raftaki boşluğa baktı. Geri kalanlar onun kanının yer aldığı tüplerle doluydu. "Güzel."

Irial kanla dolu son tüpü kıza uzattı ve kan aldıkları noktaya bir öpücük kondurdu. Son tüpü alıp diğerlerinin yanına koyduğu sırada ikisi de konuşmadı. Bütün tüpler kabın içine yerleştğinde onları alıp kapının diğer tarafında bekleyen ve Ani'nin kim olduğunu görmediği başka bir periye verdi. Bu deneylerden ne Niall'ın ne de Gabriel'in haberi vardı. Ani, Irial ne isterse yapmaya hazırdı. *Daha önce yapmak zorunda kaldığım şeyler kadar acı verici değil.* Bir keresinde de Irial'ın isteğiyle, güvenilir bir diken perisinin kendisini kucaklamasına izin vermişti. Hiç hoş bir akşam değildi. Erkek perinin dokunuşuyla kızın saçından ve derisinden örnekler toplanmıştı. Saray eğer Irial'ın, kızın kanı ve teniyle yaptığı deneyleri, neden kızın kanından ve derisinden örnekler alıp test etmeye yolladığını bilseydi Ani büyük risk altında olurdu.

Onunla birlikte Irial da.

Çok az peri, kızın sıradışı özelliklerinden haberdardı. Ani bunun için minnettar olmalıydı. Niall kızın diğer perilerden farklı olduğunu biliyordu ama deneylerden haberi yoktu.

Hem perilerin hem ölümlülerin duygularından beslenebilme yeteneğinin kızı öldürmek, kullanmak veya ona tapmak isteyecek diğer canlılar tarafından bilinmemesi gerektiğini düşünüyordu. Niall insancıl bir kraldı. Perilerinin yapması gerekenleri yapmalarına izin veriyor ama bir yandan hepsini kontrol altında tutuyordu.

Bananach'ın, ölüm habercisi karganın, savaş müjdecisinin güçlendiği bir dönemde perileri dizginlemeye çalışmak tehlikeliydi. Ölümlülerin dünyasındaki peri sarayları şiddetin eşiğindeydi. Gittikçe güçlenen çekişmeler, kaotik duygulardan beslenen Kara Saray'ı güçlendiriyordu. Ama bu durum, Ani'nin önem verdiği insanlar için büyük bir tehdit oluştuyordu. Saraylar arasındaki düşmanlık, yaklaşan ölümlerle ilgili fısıltılar ve felaket kehanetleri Kara Saray'ın perileri için bir noktaya kadar iyiydi.

Fakat Ani kendi sarayının da tehlikede olduğunu düşünüyordu.

Bananach, Kara Saray'a acımayacak. Ya da ailemin yaşadığı ölümlü dünyaya.

Irial eskiden kralken ne yapıyorsa şimdi de onu yapıyordu: Perde arkasından piyonları yönetiyor, pazarlık yapıyor, kuralları esnetiyordu. Ama bu kez esnettiği kurallardan biri de Ani'nin güvenliğiydi.

Kızın rızasıyla olsa bile.

Irial odaya geri döndüğünde kız temkinli gözlerle onu süzdü. Irial'ın ender olarak zayıflıklardan veya şefkatten etkilendiğini bilirdi. Kolay etki altında kalan biri kabuslar sarayının tahtını yüzyıllar boyunca elinde tutamazdı.

“Başka seçeneğim olsaydı bunu yapmayacağımı biliyordun.” Söylediği yalan değildi ama gerçeğin tamamı da sayılmazdı. Sarayının güvenliğini garanti altına alacak açık ve net bir seçenek olmadığı sürece bunu ve çok daha kötülerini yapmaya hazırdı.

Eski Kara Kral onu hala bir çocuk olarak görüyor, bu kelimelere kanacak kadar budala olduğunu sanıyordu. Ama artık bir çocuk değildi.

Belki budalayım ama naif, masum ve kolayca yönlendirilebilir biri değilim.

Ani duvara yaslandı. Başı dönmüştü. “Bütün hayatım boyunca güvende olmamı sağladın. Tish’i ve Tavşan’ı güvende tuttun... Bana istediğini yapabilirsin.”

Başı feci dönüyordu. Bu geceki deneyden önce zaten açlık çekiyordu, şimdi durumu daha da kötüleşmişti. Üzerinde yapılan en kötü deney değildi ama eğlenceli olduğu da söylemezdi.

Irial ateşin başına yürüdü. Kızın toparlanabilmesi için ondan uzaklaştı. “İyi misin?” diye sordu.

“Elbette.” Oysa kendini iyi hissetmiyordu. Oturmaya ihtiyacı vardı. Çoğu zaman açtı. Çektiği açlığın ilk aylarında insanlardan ve yarım kanlardan beslenmişti. Ama Gabriel’in yanına taşındığından beri öyle sınırlamalar getirmişlerdi ki çektiği açlık fiziksel olarak acı çekmesine yol açar olmuştu. Irial’ın paylaştığı duygular onu ucu ucuna besliyor ve Gabriel’in izin verdiği sınırlı temas da ancak ayakta kalmasını sağlıyordu. Ama sarılmalar ve yumuşak dokunuşlar kızın açlığını gidermeye yetmiyordu.

Irial farkında olmadan parmaklarını şöminenin mermerinde dolaştırdı. Evdeki geri kalan her şey gibi şömine de özenle yapılmış işlemlerle süslenmişti. Keskin kenarlar ve yumuşak kıvrımlar kızın dikkatinin o tarafa kaymasına yol açtı ama ne şömineye ne de önündeki periye yaklaştı. Bunun yerine beyaz deriyle kaplanmış koltuklardan birine oturup parmaklarını duvar kağıdındaki zambaklarda dolaştırdı.

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum.” Irial aralarındaki mesafeyi korudu ama kızın duygularından beslenmesine de izin verdi. Kan kaybından etkilenmemek için besine ihtiyacı olduğunun bilincindeydi.

Ani gözlerini ona dikti. “Cezalandırılması gereken perileri cezalandırdığında, onu bunu yapmak zorunda bıraktığın için Gabriel’den özür diliyor musun?”

Şöminenin ateşinin yarattığı gölgeler, eski Kara Kral’ın yüzünde uğursuz bir ifade varmış gibi görünmesine yol açmıştı ama aslında öfkeli değildi. “Hayır.”

“O zaman kes şunu. Sarayım için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.” Kollarını kavuşturmamak için kendi kendisiyle savaştı. Zihnini sakin olmaya zorladı. Oysa huzursuzdu ve Irial da bunun farkındaydı. Kara Saray’ın perileri ölümlülerin duygularından beslenemezdi ama Ani tam olarak ölümlü değildi.

Avcılarla yaşamak için buraya geldiğinde, Irial yanında olmasaydı hayatta kalabilir miydi bilmiyordu. Adam, kızın değişime alışmasına yardım etmiş ve onu aç kalmamasını sağlayacak kadar beslemişti. Dürüst olmak gerekirse o olmasa kız yıllar önce ölmüş olurdu. Irial tüm hayatları boyunca onu, Tish’i ve Tavşan’ı korumuştı. Hissettiği minnettarlığın ada-

mın içine akmasını sağladı. “Kara Saray’ın iradesine hizmet edeceğim,” diye fısıldadı. “Yaptığını yapmak için geçerli nedenlerin olduğunu biliyorum.”

“Eğer kanını damıtmanın bir yolunu bulabilirsek kimse sarayımızı durduramaz. Niall güvende olur ve...” Cümlesini tamamlamadı ama sesindeki umudu fark etmemek imkansızdı. Pek çok perinin aksine Irial’ın modern bilimle arası iyiydi. Eğer kızın kanını farklı kılan bileşeni tanımlayabilirlerse onu kopyalayabilir ve diğerlerine verebilirlerdi. Kara Saray’ın perileri böylece hem perilerden hem ölümlülerden beslenebilmeye başlardı. Asla açlık çekmezlerdi. Daha önce başka bir plan yapmış, dövmeler aracılığıyla ölümlüleri perilere bağlamayı denemişlerdi ama mürekkep değişimi beklenmedik sorunları beraberinde getirmişti.

“Tamam.” Ani ayağa kalktı. Bu teorileri daha önce de duymuştu, Irial’ın söyleyebileceği yeni bir şey yoktu.

“Hepimizi kurtarabilirsin,” dedi Irial yeniden.

Ani bu sözlerin doğru olup olmadığından emin değildi. Periler yalan söyleyemezdi ama inanç yanıltıcı olabilirdi. Irial söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor, bu yüzden onları dile getirebiliyordu. Kızın kanının Kara Saray’ı kurtarmak için aradıkları çare olduğunu düşünüyordu. Ama onun böyle düşünüyor olması bunu gerçek kılmazdı.

“Daha sonra yeniden uğrarım.” Üşüyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana ihtiyacın olduğunda haber yollarsın.”

“Sana her zaman ihtiyacımız var Ani. Senden başka hiç kimse hem dokunuştan hem duygulardan beslenemiyor, baş-

ka hiç kimse hem perilerden hem ölümlülerden beslenemiyor. Aradığımız anahtar sensin.” Irial kızı omuzlarından tutup alnından öptü. Fazla bir şey değildi ama güçlü perinin bu ufacık dokunuşu bile kızın çektiği ten açlığını gidermeye yetti.

Bu küçük dokunuş için minnettar halde, öylece durdu.

Irial kızın saçını okşadı. “Mürekkep değişimlerini durdurmak konusunda verdiğim sözü tutmamı sağlıyorsun. Sayende kralımı koruyabileceğim... Sana ihtiyacımız var ufaklık.”

Kız onun gözlerine baktı. “Yine de Gabriel ve Niall’ın bilmemesi gerekiyor değil mi?”

“Şimdilik.” Irial geri çekildi, elleri hala kızın omuzlarındaydı. Ardından kızın kollarını açıp ellerini ellerine aldı. Geçen aylarda aynı hareketi defalarca tekrarlamıştı. “Sadece şimdilik. Kanındaki bileşenin ne olduğunu çözdüğümüzde bunu neden yaptığımızı anlayacaklar.”

Kız başını salladı.

Irial onu kapıya kadar geçirdi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

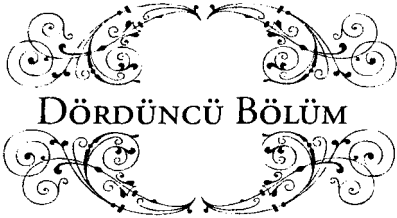
Kimsenin bana vermeyeceği bir sürü şeye ihtiyacım var.

Ani herhangi bir şey söylemek yerine ona sarıldı. Daha önce defalarca reddedildiği için, bu teklifin ihtiyaç duyduğu şeyleri içermediğini biliyordu. Irial sarayını ve kralını ne kadar severse sevsin, kızın gerçekte neye ihtiyacı olduğunu duymak istemiyordu. Yatağını kızla paylaşmaz ya da kızın babasını, Ani’nin avcılarla özgürce koşmasına izin vermeye zorlamazdı.

“Gitmem gerek,” diye mırıldandı Ani. Yalvarmaya başlamadan önce adama arkasını döndü. Irial ona açlıktan ölmesini engellemeye yetecek kadarını veriyordu. Ama eski Kara Kral

da kızın açlığını tamamen gidermesine yardımcı olmayacaktı. İçindeki açlığı bastırmak için Ani'nin orada burada tadacak bir şeyler bulması gerekiyordu.

Yine.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAE MUTFAK GÖRÜNTÜSÜNÜN İÇİNE İLERLEDİ. ANI KAPININ Reşiğinde, çerçeveye yaslanmış halde duruyordu. Yan taraftaki odada geçmişten bir sahne oynanıyordu. Bu manzara, Rae'nin yaşadığından farklı bir çağa aitti. Ama tanıdık bir manzaraydı: Ani'nin rüyalarında hiç durmadan görülen bir anıydı. Böylece Rae anının yavaş yavaş belirmesini bekledi.

“Bana ondan bahset,” dedi Ani, Tish’e.

“Kimden?” Matematik ödevini yapmakta olan Tish duraksadı. Kalemi tutan eli havada asılı kaldı.

“Kimi kastettiğimi biliyorsun. Ondan.” Ani perende atmayı deniyordu. Tavşan, dükkandan gelip bunu yapmamasını söyleyene kadar ufak oturma odasında perende atmayı sürdürecekti.

“Altı yaşındaydım. Ne söylememi bekliyorsun?” Tish gözlerini devirdi. “Hoş bir kadındı. Kitap okurdu. Saçları seninki gibi açık kahverengiydi.”

"Babam onu hiç ziyaret etti mi?"

"Hayır." Tish konuyu burada kapattı. İçti, saklamaya çalıştığı ama beceremediği bir hüznle dolmuştu. "Gidip bir şeyler oku Ani."

Tish'in kaleminin kağıda sürtünürken çıkardığı sesler duyuldu. Karafatmaların ayaklarının çıkardığı sesleri andırıyordu. Ani'nin ödev yapmaktan nefret etme nedenlerinden biri de buydu. Tish hiçbir zaman kaleminin çıkardığı gürültüleri duymuyordu. Ani, Tish'in kulaklarının iyi duymadığını düşünüyordu.

Ablasının yanına gidip kalemi elinden aldı. "Kaptım."

"Geri ver."

"Kolaysa gel al."

Tish saati süzdü. Ardından yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanki benden hızlı koşabilirmişsin gibi."

Bu sözün ardından Ani kaçmaya başladı. Aslında koşabileceğinden daha yavaş koşuyordu çünkü gerçek hızını gösterse Tish üzülürdü. Ani, Tish'i asla bile bile üzmezdi.

Ani'nin Tish'i düşünmesi ve ablasını koruma ihtiyacı olağandışı değildi. Ama iki kardeş arasındaki farklarla ilgili anılar, Ani'nin rüyalarının merkezine oturmaya başlamıştı. Aralarındaki farklılıklar gittikçe daha net bir şekilde zihnine işleniyordu.

"O iyi mi? Abla?" diye soran Rae, Ani'nin dikkatinin anıdan uzaklaşmasına yol açtı.

Ani, Rae'ye bakmak için döndü. "Evet, Tish iyi. Ama onu çok özleyorum."

“Ya sen? Sen iyi misin?” Rae, uzun yıllar önce kaybolan, oturma odasındaki kanepesinin bir benzerinin yanlarında belirmesini sağladı.

Ani kanepenin koluna oturdu, dengesini bulmakta hiç güçlük çekmedi. Rüyalarda bile hayvanlara özgü bir zarafete sahipti.

“Çoğunlukla iyiyim.” Ani bakışlarını Rae’den kaçırdı.

Yalan söylememişti, yalan olsa söylemeyi başaramazdı. Kurallar rüyalarda bile geçerliydi. Aynı rüyayı paylaşıyorlardı çünkü Rae bir rüya gezginiydi. Bu yüzden bu rüya da bir tür gerçeklik sayılırdı. Ve bazı kurallar -perilerin kuralları- bütün gerçekliklerde geçerliydi.

“Çoğunlukla mı?” Rae bir fincan çayı, bir tepsi dolusu sandviçi ve pastayı gözünde canlandırdı. Rüyalarda etrafındaki dünyayı dilediği gibi şekillendirebiliyordu. Bu yüzden de hayal ettiği anda düşlediği şeyler karşılarında belirdi. “Kurabiye ister misin?”

Ani hiç düşünmeden kurabiyelerden birini aldı. “Rüyada yiyecek görmek garip.”

“Rahatlamaya ihtiyacın var, bu yüzden rüyada yiyecek görüyorsun,” dedi Rae. Perilerin aksine Rae dilediği zaman yalan söyleyebilirdi. “Ablanı düşündüğün için tedirginsin. Aslında oldukça mantıklı.”

Ani kanepenin kolundan kanepeye kaydı. “Sanırım.”

Ani sessizce oturup yemeğini yerken Rae bu manzaranın normalliğinin tadını çıkardı. Eğer Ani, Rae’nin kendi hayal gücünün ürünü olmadığını fark etseydi konuşamazlardı. Ama Rae, Ani’nin çocukluğundan beri onun rüyalarını zi-

yaret ediyordu. Ani, Rae'nin varlığına alışmış, onu kabullenmişti.

"Sanırım yalnızım." Ani dizlerini göğsüne çekip onlara sarıldı. "Tish'ten ayrı olmam doğru değil. Ya bana ihtiyacı olursa? Ya..."

"Ablan yalnız mı?"

"Hayır, ama..." Ani cümlesini tamamlayamadı. En kötü kabuslarından sahneler etraflarını sardı.

Yüzü olmayan bir peri, Tish'e uzanıyordu.

Kanla kaplı eller Tavşan'ı yumrukluyordu.

Ani'nin annesi Jillian kanlar içinde yerde yatıyordu.

Ani tuzağa düşmüştü. Yüzü olmayan bir peri ona doğru uzanıyordu ve Ani'nin kaçacak yeri yoktu.

Çayın ve yiyeceklerin aksine bunlar Rae'nin yarattığı şeyler değildi.

Ani'nin hayal gücünün yarattığı dehşet manzaralarıydı. Burada kendini güvende hissediyor olmasına karşın Ani'nin zihni, korkulardan ve kötü anılardan oluşan görüntülerle etraflı doldurmuştu. Rae içinde bulundukları dünyayı şekillendirebilirdi ama rüyayı gören kişinin zihnini kontrol etmesi mümkün değildi.

"Bunlar gerçek anılar değil," diye hatırlattı Rae. "Böyle olmadı. Neler olduğunu bilmiyorsun..."

"Hayır. Önce vardı ve sonra gitmişti." Ani öfkeyle Rae'ye baktı. "Bir canavar vardı. Öyle olmak zorunda. Annemi alıp ona kötü bir şey yaptı. Onun canını yaktı. Onu öldürdü. Öyle olmalı. Hayatta olsaydı eve dönerdi. Annem bizi bırakmazdı. Bizi seviyordu."

“Sen başkalarına korku veren bir yaratıksın Ani, kendini korkuların içinde boğmaman gerekir.” Rae etrafı düzenlemeye konsantre oldu. Yüzü olmayan periyi, ölü anneyi ve titreyen kızları ortadan kaldırdı. Onları sildi ve bunu yaparak Ani’nin korkusunu da silmiş olmayı diledi. “Bana sarayından bahset. Bugün olanları düşün. Avın nasıl gittiğini anlat.”

“Hep onlarla birlikte ava çıkmak, binekleri sürmek istiyorum. Kurtlar ayaklarımızın dibindeydi, binekler gölgeler gibiydi... O kadar muhteşem bir his ki. Hep onlarla gidebilsem keşke. Kendi bineğimin olmasını istiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Ben... her şeyi istiyorum.” Ani’nin gözlerinde, avın canavarlarının gözlerinde beliren garip yeşil parıltı belirdi. Melez olsa da insanlardan çok perilere yakındı.

Rae, onunla tanıştığı ilk andan beri bunu gayet iyi biliyordu.

Ani’nin, kendisinin yaşayabilmesi için edilen ve bozulan yeminlerden haberi yoktu. Ama Rae’nin vardı. Devlin’in avcıdan bahsetmeyi reddettiği bütün zamanları, kızı kontrol etmeye gitmeyi reddettiği her seferi hatırlıyordu. Ani’nin hayatını bağışlamışlardı. Kaçınılmaz sonuçlarla yüzleşmeleri gereken zaman yaklaşıyordu.

Rae uzanıp Ani’nin elini tuttu. Rüyalarda bunu yapabiliyor, başkalarına dokunabiliyordu. “Fazlasıyla sabırsızsın.”

Ani kendini işaret etti. “Avcıyım. Başka ne bekliyorsun?”

“Gerçekten de tam bir avcısın,” dedi Rae.

Ani rüyalar diyarında dolaştı. Onun için bu da diğer rüyalar gibi bir rüyaydı, zihni korkularla ve endişelerle uğraşıyordu. Bir değişikliğe ihtiyacı olduğuna karar verdi, şimdi

korkularıyla yüzleşmek için en ufak bir arzu duymuyordu. Bu yüzden yürüyüp gitti.

Rae kızın peşinden karanlık ormanda ilerledi.

Zaman tükeniyordu ve Devlin de, Ani de gerçek yerlerini bulmaya yaklaşamamıştı. *Ve her şeyi bozmadan onlara söylemem mümkün değil.*

Ormanın derinliklerinden kurtların şarkısı duyuldu. Ağaçlar ikiye ayrıldı. Yapraklarla kaplı yolda ilerledikleri sırada Rae adımlarının çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Kurtların gürültüsü daha da yakından gelmeye başladığında elinde olmadan ürperdi. Oysa yanında yürüyen Ani huzurla içini çekti. Kurtların sesi onu rahatlatıyordu.

Ani, Rae'ye bakmak için dönüp düşünmeden konuştu. "Sence o canavar, Ana Saray'dan mıydı? Onlar benim sarayımdan nefret ediyor. Yarım kanları çalıyorlar. Onlar canavar."

"Ancak başkalarına hakaret etmekten hoşlanan önyargılı kişiler tanımadıkları yaratıkları canavar olarak adlandırır." Ormandaki kurtların gözlerinden yayılan sülfürümsü yeşil ışık etrafı aydınlattığında Rae gerildi. "Ölümlüler perilerin güzelliğiyle ilgili masallar yazıyor, diğer saraylardan zarif perilerle ilgili hikayeler anlatıyor. Oysa senin sarayının yaratıkları her zaman canavar olarak görülüyor."

"Anneme saldıran yaratık benim sarayımdan değildi. Bundan eminim." Ani yere çöktü. Kurtlar ağaçların arasından çıkmaya başladı. Kuyrukları Ani ve Rae'ye çarpıyor, kürkleri onlara sürtünüyordu. Uyumsuz ulumaları bütün ormanı kapladı.

Ani kurtları kucaklamak için kollarını açtı. Yaratıklar beyaz dişleri ve yeşil gözleriyle iki perinin çevresinde daireler çiziyor-

du. Gırtlaklarından hırlamalar döküldü. Gıttıkçe hızlanarak Ani'ye sürtünmeye başladılar.

Rae kendini kurt çemberinden uzaklarda, yolun dışında hayal etti.

Kurtların hepsi teker teker Ani'ye doğru geldi, sonra da ona karışarak ortadan kayboldu. Onlar kızın parçasıydı. Eğer uyanırsa dünyayı değiştirecek bir parça.

Eğer. Bir şeyleri bilmenin en kötü tarafı buydu. Rae gerçekleştirmesini istediği geleceğin, seçeneklerden sadece biri olduğunu biliyordu. *Eğer.* Diğer seçeneklerin neler olduğunu bilmiyordu ama bir parçasını gördüğü o geleceğin gerçekleşmesini arzuluyordu. İlk kez özgürlüğüne kavuşabileceği gelecek gerçekleşmeliydi. *Lütfen, Ani.*

“Umarım onu affedebilirsin,” diye fısıldadı Rae. “O bir canavar değil. Sen de değilsin.”

Ardından Ani'nin zihninden çıktı.

Rüya ormanından sonra mağarası tam bir hapisane gibiydi. Rae mağarayı dolaştı, sanki sayıları mırıldanmak küçük alanı daha büyük gösterebilirmiş gibi adımlarını sayarak mağarayı turladı. Elbette işe yaramadı, mağara hala eskisi kadar küçüktü.

Rae karanlığa mahkumdu. Şimdi rüyaların zamanıydı ama geçen birkaç hafta boyunca Sorcha, Periler Diyarı'nda çok az karanlık zaman olmasında ısrar etmişti. Ay bilindik yörüngesinde dönmüyordu. Neredeyse her zaman dolunay vardı. Gümüş ışığı geceyi gündüz gibi aydınlatıyordu. Ve karanlık olmayınca Rae mağaraya hapsolmak zorundaydı. Bu yüzden küçük mağarası bir hapisaneye dönüşmüştü.

“Rae?” Devlin mağaranın girişinde durdu. Dışardan gelen ışık onu aydınlatıyor, daha da gerçekdışı görünmesini sağlıyordu. Beyaz saçları karmakarışıktı. Dağınık saçları sert yüz hatlarının biraz olsun yumuşamasını sağlamıştı ama yanaklarının kemikli yapısı peri olduğunu açıkça belli ediyordu.

“Buradasın.” Devlin’in resmi kıyafetine uymak için Rae de üstündeki elbiseyi değiştirdi, etekleri yerleri süpüren soluk pembe bir elbise giydi. Neredeyse yerlere kadar uzanan saçlarını tokalarla topladı. Tokalar dışında üzerindeki tek takı, boynundaki siyah kurdeleydi. Eğer Devlin daha yakından bakacak olsa, kolyenin ucundaki fildişi parçada kendi imgesinin olduğunu görürdü.

Adamın yüzündeki sert ifade yumuşadı. “Benim için üstünü değiştirmen gerekmezdi.”

“Biliyorum,” dedi Rae. Eğer adamı gülümsetecekse değişmeye dünden razıydı. Devlin’in üzerindeki yükün ne kadar ağır olduğunu biliyor, omuzlarının kaskatı duruşundan zor bir gün geçirdiğini açıkça görebiliyordu.

“Yeniden ölümlülerin dünyasına gitmem gerek.”

Rae donup kaldı. “Yine mi?”

Devlin mağaranın karanlığına ilerledi. “Bu kez ne kadar uzun süre orada kalmam gerekeceğini bilmiyorum.”

“Ana Kraliçe’de bir tuhaflık var. Gece olmasına neredeyse hiç izin vermiyor.” Rae, Devlin’in az önce içeri girdiği mağara ağzının ötesini göremiyordu. İçeri süzülen ışık ona acı veriyordu. Işıkla yüzleşmek kör olmasına yol açabilirdi.

“Işık, Kraliçe’yi rahatlatıyor, karanlık ise ona kız kardeşini anımsatıyor.” Devlin artık ışıktan tamamen çıkmıştı. Onun

varlığı Rae'yi başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar rahatlatıyordu. Ana Saray'ın katili, Rae'nin arkadaşıydı. Arkadaştan da öte, onun kahramanıydı. Şu dünyadaki tek tesellisi ve aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen gerçekten anlamlı bulduğu tek şeydi.

Rae mağaranın kenarındaki düz taşa yaslandı. "Seninle gelebilirim."

Devlin mesafesini korudu. "Ya ölümlü dünyaya geçtiğinde vücuduna doğru çekilirsen?"

"Bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum ama eğer vücuduma doğru çekilirim herhalde ölürüm." Adama yaklaştı.

Devlin geri çekilmedi. "Ölmeni istemiyorum."

Bir süre hiç konuşmadan durdular. Rae, Periler Diyarı'nda yalnız kalmaktan nefret ediyordu. Ana Kraliçe'den korkuyor, Devlin için endişeleniyor ve ölümlü dünyaya dönebilmeyi istiyordu. Temkinli adımlarla Devlin'e biraz daha yaklaştı. Eğer maddesel bir varlığı olsaydı etekleri onun ayağının üstünde olurdu. "Anı'yi kontrol etmeyecek misin? Çok önemli. Ne olur, bir kez olsun gidip ona bak."

"Bunu yapma." Devlin'in sesinde, Rae yasak konulardan söz ettiğinde beliren o keskin tını vardı.

"Hata yapıyorsun," diye fısıldadı. "Onun hayatını kurtardın. Yapman gereken..."

"Yapma." Devlin ona sırtını dönüp uzaklaştı, neredeyse mağaranın girişindeki aydınlık alana kadar çekildi. "Benden istediğin şeyi yaptım. Kız yaşıyor. Başka bir şey yapmaya gerek yok."

Rae elini uzattı ama onun peşinden gitmedi. Bir işe yaramazdı. Ona dokunamaz, onun kendisine bakmasını sağ-

layamazdı. Devlin'in yardımı olmadan hiçbir fiziksel varlığı yoktu.

Onsuz ben bir hiçim.

"Sen gitmeden önce yürüyüşe çıkabilir miyim?" Rae sesinin olabildiğince normal çıkması için elinden geleni yaptı. Çok önce keşfettiği detaylardan biriydi bu. Önemli bir şey istiyormuş gibi davranmaması gerekiyordu.

Devlin ona döndü. Yüzünde hemen kaybolan bir rahatlama ifadesi belirdi. Ardından yüzü yeniden eski ifadesizliğine büründü. "Eğer sakinleşmeni sağlayacaksa..."

"Sağlayacaktır," diye ona güvence verdi Rae. İkisini de sakinleştireceği gerçeğinin altını çizmedi. Eğer sakinleşmeye ihtiyacı olmasa Devlin bu kadar düşünceli görünmezdi. Bir bahaneye ihtiyacı vardı, birinin onu zorlaması gerekiyordu. Devlin, yalan söyleme yeteneğinin gerekli olduğu politik manevralar haricinde, asla Rae'ye ihtiyaç duyduğunu itiraf etmezdi. Rae'nin kendisine yaklaşmasına, ona sahip olmasına, onu Periler Diyarı'nın kurallarından uzaklaştırıp özgür kılmasına izin vermek, bilinçli olarak yaptığı bir şey değildi. Onunla birlikteyken, diğer ablasının ona bıraktığı mirasın tadını çıkarabiliyordu.

"Tamam." Devlin ancak bir perinin yapabileceği gibi hareket etmeden durdu.

Rae sanki taş zemine dokunabilirmiş gibi mağaranın diğer tarafına yürüdü. Önceden adımlarını sayarken yaptığındaki gibi, bu kez de her adımda aştığı mesafeyi hesapladı. Vücudu olduğu zamanlarda dans ederken yaptığı gibi adımlarını kontrol altında tuttu. Etekleri yerlerde sürünüyordu ve bu durum onu gerçek bir insan olduğu yanılsamasına sürüklüyordu.

Yüz yüze geldiklerinde Devlin'in dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Vücudu beklentiyle gerildi. Korkunun ve heyecanın yarattığı adrenalin yüzünden gözbebekleri büyüdü.

Rae onun içine kayıp Devlin'i kendi zihninin derinliklerine ittirdi ve vücudunu ona aitmiş gibi yönetmeye başladı. Adamın varlığını hissedebiliyor, vücudunun içinde onunla sohbet edebiliyordu. Devlin'in içinde geçirdiği onca zamandan sonra adamın vücudunu onun kendi vücudunu tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Belki ondan bile daha iyi.

Ona nereye gitmek istediğini sormadı. Sorsaydı, Devlin onun ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi bir tavır takınırdı. Ama Rae öyle olmadığını biliyordu. Vücudu aynı bedeni paylaştıkları o anda adamın içini dolduran duyguları takip edebiliyordu. Periler Diyarı'nda Devlin'in kendini tutkularına teslim edebildiği tek zaman buydu. Çünkü bu teslimiyeti seçen kendisi değildi.

"Ölümlü dünyada bu kadar temkinli değilsin," dedi Rae. "Sırlarını biliyorum Devlin. Anılarını gördüm. Yaptığın şeyler..."

Orada yaptığım şeylerin hiçbir önemi yok, diye mırıldandı Devlin. *Kraliçe'nin emirlerini yerine getiriyorum. Benim amacım...*

"Ahlak kumkumalığı taslamıyorum. Bence hayatın zevkini çıkarmalısın." Rae gerinip kemiklerin ve kasların ağırlığının tadını çıkardı. Sonra ellerini uzatıp mağaranın duvarlarını oluşturan yamru yumru taşlara dokundu. Mağara, dağın derinliklerinde, Ana Kraliçe'nin gözünden uzaktaydı ya da Ana Kraliçe bu tarafı kontrol etmeye değer bulmuyordu. Rae'nin saklandığı mağarayı Devlin yapmıştı. Kraliçe gibi Devlin de, istediğinde Periler Diyarı'nı şekillendirebiliyordu. Ama Rae

dışında hiç kimse Devlin'in iradesine göre bu dünyayı yapıp bozabildiğinden haberdar değildi. Kraliçe'ye duyduğu saygıdan ötürü Devlin bu gerçeği herkesten saklıyordu.

"Eğer bu kadar inatçı olmasaydın Dev," dedi Rae, "dünya bizim olabilirdi. Hiç sınırimız olmazdı. Sahip olabileceğimiz özgürlüğü, zevkleri düşün..."

Bütün günü bu şekilde, yine bunları tartışarak geçirmeyeceğim, dedi Devlin.

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Ya haklı olduğumu itiraf edeceksin ya da... Ya da'sı falan yok, yalan söyleyemezsin." Rae gülümseyerek Devlin'in ayağındaki sandaletleri bir kenara fırlattı. Çok sınırlayıcıydılar. Rae çıplak ayakla mağaranın eşliğinden geçip Periler Diyarı'nın aydınlığına adım attı. Ayaklarının çıplak olması eskiden olsa tam bir skandal kabul edilirdi, belki de bu yüzden çıplak ayakla dolaşmak ona büyük zevk veriyordu. Ölümlü dünyada hala insanların bunu garipseyeceğini biliyordu.

Ben Ana Kraliçe'ye hizmet ediyorum, bu benim seçimim, diye tekrarlardı Devlin her zamanki gibi.

"Bazı seçimler hapisane gibidir. Bir zamanlar doğru olduğuna inandığın için hala bu yolda yürümenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Dürüst ol. Başka seçenekler de var."

Bu kadar yeter, Rae! Devlin sesini yükseltmişti. Tartışmasak olmaz mı? Bu vücudu nereye istersen götür Rae. Sesi hem endişeli hem umutluydu.

Rae bu sesteki umut tınısını duydu. Çok ufak bir ilerlemeydi ama ne de olsa bir ilerlemeydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ANI VE TISH ACELEYLE KARGA YUVASI'NA GİDİYORDU. KOŞ-
tukları söylenemezdi ama normalden hızlı yürüyorlardı.
Ani, Tish'i geride bırakmamak için kendini yavaşlamaya zor-
ladı. Eskiden böyle değildi ama geçen bir yıl içinde Ani çok
değişmiş, Tish ise hiç değişmemişti.

Ani her zaman farklıydı ama eskiden aralarındaki fark
önemsenecek kadar büyük değildi. İnsanlar Ani ve Tish'i
“Bela İkizler” diye anardı, oysa Tish, Ani'den üç yaş büyük-
tü. Ayrı kalmaktan hoşlanmıyorlardı, bu yüzden Tish okula
başlamadan önce birkaç yıl evde kalmıştı. Dersler ve ölümlü-
lerin dünyasıyla ilgili konularda Ani'ye yardım etmiş ve Ani
de Tish'i tehlikelerden ve can sıkıntısından korumuştı. Hayat
böyle akıp gidiyordu. Ve hiçbir sorun yoktu. Ta ki Ani fazla-
sıyla değişene kadar.

“Ani?” Tish nefes nefeseydi. “Yavaşlayabilir misin?”

“Özür dilerim.” Ani yavaşladı, Karga Yuvası’nın önündeki insan güruhuna baktı.

Ölümlüler.

Neredeyse hepsi ölümlüydü ama bu durumun Ani için bir sakıncası yoktu. Periler, Gabriel’dan ve Irial’dan korkuyordu ama ölümlüler Kara Saray’dan haberdar değildi. Çoğu perilerin varlığını bile bilmiyordu. Bu yüzden Ani için şehirdeki en iyi av onlardı.

“...Tavşan para konusunda endişeli.” Ani daha da yavaşladığı halde Tish hala soluk soluğaydı.

“Para mı?”

“İşler kesat. Yine de hala gelecek yıl üniversiteye gitmeliymişim gibi konuşuyor.” Yalvaran gözlerle Ani’ye baktı. “Uzaklara değil ama buradan başka bir yere gitmemi istiyor.”

Ani hissettiklerini belli etmemek için elinden geleni yaptı. “Ah, yani sen... Demek istediğim... İstediyin buysa senin adına sevindim.”

“Üniversiteye gitmeyi istiyorum ama senden, Tavşan’dan, Irial’dan veya babamdan uzak olmak hoşuma gitmiyor. Özellikle son zamanlarda. Sürekli kış olduğu zamanlardan nefret ederdim ama en azından neyle karşılaşacağımızı bilirdik. Şimdi bütün saraylar birbirine sataşılıyor... Uzakta olmak istediğime emin değilim.” Tish bakışlarını yere kaydırды, asla dile getiremeyeceği şeyler vardı. Kendini savunamayacak kadar güçsüz olduğunu itiraf edemezdi.

Ani iyice yavaşlayıp yürüyüş ritmiyle ilerlemeye başladı. Tish’in, ulaşamayacağı bir yerlerde olması fikri Ani’yi korkutsa da Huntsdale’deki karmaşadan uzak olması fikri çekiciydi.

Ani bu düşünceyi dile getirmedi. Kimse -hele ki Ani- Tish'in onu koruyacak biri olmaksızın uzaklara gitmesine izin verecek değildi.

"Seninle gelebilirim," diye önerdi Ani. "Okula gelemesem de bir iş bulabilirim. Bir daire tutarız. Belki Pittsburgh'a, Leslie'nin yakınlarına taşınırız. Atlanta'ya ne dersin? İstersen rahatlıkla oradaki üniversiteye kabul edilirsin."

"Benimle gelemezsin." dedi Tish alçak sesle. "Artık izin vermezler."

"Her neyse." Ani bundan bahsetmek istemiyordu. Ölümlü olduğu numarası yapamazdı, onu gören bütün periler anında peri olduğunu anlardı. Burada Kara Saray'ın en güçlü perilerinden birinin koruması altındaydı. Huntsdale'in dışında o da diğerleri kadar saldırıya açık olacaktı.

"Belki birkaç yıl sonra gidebilirim." Tish kardeşine sarıldı. "Sen de zamanla, olduğun şeye alışacaksın Ani. Alışacağını biliyorum. Her şey kolaylaşacak."

"Senin için en iyi olan neyse onu yapacağız." Ani kendini gülümsemeye zorladı.

Yollarının ayrılması an meselesiydi. Yarım kanlar bazen güçlü olabilirdi ama Kara Saray'dan gelen güçlü melezler çoğunlukla bağımsız perilerin hedefi olur ya da Ana Saray tarafından kaçırılırdı. *Kara Saray'ın parçası olacak kadar güçlü değilim ama sarayın dışında yaşamama izin vermeyecekleri kadar tehlikeliyim.* Irial onları koruduğu için -ve sakladığı için- hayatları boyunca güvende olmuşlardı. Ardından Ani değişmiş ve ailesinden uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Tavşan ve Tish sarayda olmaya ihtiyaç duyacak kadar peri değildi ama Ani

sarayın dışında yaşayamayacak kadar periydi. Tavşan, insan olduğunu yutturabilirdi, Tish de insan gibi görünüyordu. Ani artık avcılarla yaşadığından Tavşan da Huntsdale'in dışında bir yerlere taşınabilirdi. Böylece Tish güvende olurdu. Ani çok akıllı veya kültürlü biri değildi ama çocukken anlamadığı bazı şeyleri artık anlıyordu. Tish neredeyse ölümlüydü. Tavşan, iki kızın birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu onlar fark etmeden çok önce anlamıştı. Ama bunlardan bahsetmezdi. Kaldı ki Ani, Tish'ten ne kadar farklı olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmamıştı. Yapabildiği kadar uzun süre bunu sır olarak saklamıştı. Hayat sırlardan ve rol yapmaktan ibaretti. En azından anneleri Jillian öldüğünden beri.

Ani'nin anılarında Jillian'ın bir yüzü bile yoktu. Sadece ellerini ve son anda alelacele söylediği sözleri hatırlıyordu. Ani-ve-Tish'e (o zamanlar ikisinin adı tek bir kelimeydi) saklanmalarını söylemiş ve "Sessiz kalın, küçük tavşanlar gibi hiç ses çıkarmayın. Anneniz için bunu yapar mısınız?" demişti.

Ve sonra sadece Ani ve Tish vardı. Jillian kızların içinde oturup beklediği dolabın kapağını açmaya hiç gelmedi. Ani o anı hatırlıyordu. Tish paramparçaydı, kalbi Ani'nin asla onaramayacağı şekilde kırılmıştı. Ama Ani'nin hatırı için her şey normalmiş gibi davrandı. Tish sıkı sıkı Ani'ye sarıldı ve o gece telefonun tuşlarına basıp "kötü şeyler olduğunda aranacak özel numarayı" aradı. O zaman Irial gelip onları Tavşan'a götürdü. Irial'ın yeni evlerinde güvende olmalarını sağladığı zaman, o zamandı.

Tish o günü hatırlamıyordu. Anılarından tamamen silmiş, zihninden uzaklaştırmıştı. Tish'in hatırladığı öncesi ve sonra-

stıydı: Irial, Tavşan ve yeni ev. Tish geri kalanları asla hatırlamadı.

Ani hatırladı.

Jillian'ın geri gelmeyişini hatırlamak Ani'nin içinde vahşi duygular uyanmasına yol açıyordu. Jillian'ın gittiği ve Tish'in hiç olmadığı kadar üzgün olduğu o gün, Ani'nin ilk gerçek anısıydı. Hatırladığı haliyle hayat, Ani için o gün başlamıştı.

"Hey, iyi misin?" Tish, Ani'nin elini tutup onu kulübe doğru ilerleyen bir grup gencin yönüne çekti. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin değil mi?"

"Özür dilerim abla." Ani'nin yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "Gabriel'la yaşanan tüm bu saçmalıklar..."

"Babamla," diye düzeltti Tish.

"Gabriel diğer avcılarla rahatlamama izin vermemekte direniyor." Ani yaşlandıkça yalan söylemenin imkansızlaştığını keşfetmiş olduğundan, yanlış yönlendirmenin önemini kavraması uzun sürmemişti. Gabriel'la sürekli dalaşıyorlardı. Az önce düşündüğü şey bu olmayabilirdi ama yalan söylememişti.

"O iyi biri. Ona bir şans tanımalısın."

"Asla bana Tavşan'ın yaptığı gibi babalık yapmadı." Ani, Kara Saray'da olmanın tam da hayal ettiği şey olduğunu kimseye itiraf etmeye niyetli değildi, özellikle de Tish'e. "Artık minik bir çocuk değilim. Aynı yerde yaşamamıza izin vermiyor, beni senden ve Tavşan'dan uzak tutuyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de seni özlüyorum." Tish her zaman Ani'nin dile getiremediği şeyleri dile getirir, hatta çözmesi gereken sorunları açıkça ortaya koyardı.

Ani omzunu duvara yasladı, tuğlanın çıkıntılarının sırtına batışının tadını çıkardı. O batma hissi Ani'nin şimdiki ana demir atmasını sağlıyordu. Olması gereken yer burasıydı, unutmak istediği anıların arasında dolaşmaktan hoşlanmıyordu.

"İdare edebiliyor musun?" Tish eliyle belirsiz bir işaret yaptı. Ani'nin tensel temasa duyduğu ihtiyaçtan veya aşırıya kaçacak olursa yaşanacaklardan nadiren bahsederlerdi.

"Elbette." Ani bir grup gencin kapıya ilerleyişini izledi. Gerçi periler gibi hoş değildiler ya da duygusal bir şölen oldukları söylenemezdi ama onlara ulaşması mümkündü. Kız için şimdilik bu kadarı yeterliydi. *Yeterli olmak zorunda.* Her birinin tadına bakabilirdi, orada bir dokunuş, burada bir duygu. Böylece açlığı kendinden uzak tutar, tıkabasa doyardı.

Asla ikisi birden değil. Asla aynı kişiden ikisini birden alma.

Kolunu Tish'e doladı. "Hadi."

Kapıda Glenn duruyordu. Kızların yaklaştığını görünce göz kırptı. "Oysa gece ne kadar güzel gidiyordu."

"Seni serseri." Tish gülümseyip adama sarıldı. "Uğramasam beni özlersin ama değil mi?"

"Elbette. Ama kargaşa yaratmakta usta ortağın yanında olduğunda..." Kolunu Tish'in beline dolayıp kızı kucağına aldı.

Ani soru sorarcasına başını yana eğdi. Bu manzara yeniydi. Ani son gelişmeleri takip edememişti çünkü avcılarla yaşamak demek, ablasını ancak haftada ya da birkaç haftada bir görmesi demekti.

Glenn onu kucağında taşıırken Tish gülümsedi.

"Hey." Glenn, Tish'in alnını öptükten sonra bakışlarını insanların ve otoparktaki gölgelerin üzerinde dolaştırdı. Dı-

şarıda oldukları sürece kimin ne yaptığıyla ilgilenmezdi ama içeride alım satım yapmak kesinlikle yasaktı.

“Glenn’e sarılmayacak mısın? Neredeyse haftalar oldu,” dedi Tish.

“Onu duydun. Gel buraya.” Glenn diğer kolunu açıp kıza yaklaşmasını işaret etti.

Ani adama yaklaştı, çıplak kolunun ve kısmen çıplak olan göğsünün tadını çıkardı. Glenn’in üzerinde kolsuz bir gömlek vardı, tek düğmesi iliklenmişti. Yaz mevsiminin geri gelişi pek çok ölümlü için tam bir sürprizdi ve Glenn de birçok ölümlü gibi tenini bolca sergileyerek mevsimin tadını çıkarıyordu.

Glenn, Ani’yi bıraktı ama Tish’i tutmayı sürdürdü. “İçerde dikkatli olun. İkiniz de.” Ani’ye baktı. “Ciddiyim.”

Tish adamı öptü. “Elimizden geleni yaparız.”

“Ben de bundan korkuyorum,” diye mırıldandı Glenn.

“Sadece dans edeceğiz Glenn.” Ani ablasının elini tutup aralık kapıyı itti. “Meraklanma, ona bir şey olmayacak.”

“Kendine de dikkat et,” dedi Glenn.

Ama artık kapı açılmıştı ve vücutlardan oluşan kalabalık sadece birkaç adım ötelerindeydi. Ani’nin tek yapabildiği “Tabii,” diye seslenmek oldu.

Eski tür bir punk grubu çalıyordu. *Mükemmel*. Tish heyecan dolu bir çığlığın ardından Ani’yi kalabalığın içine sürükledi.

ALTINCI BÖLÜM

DEVLIN, KARGA YUVASI'NI DOLDURAN ÖLÜMLÜLERİN ARASINDAN geçerken gözleriyle Seth'i aradı. Oğlanı orada beklemenin en iyisi olacağına karar vermişti. Diğer seçenek de Kara Saray'a gitmekti ama oraya gitmenin yaratabileceği çeşitli sorunlar vardı. Bir zamanlar Periler Diyarı'nda yaşayan ve şimdi Kara Saray'a hükmeden Niall adlı Gancanagh değişmişti. Irial'la geçirdiği yıllar, Yaz Sarayı'na danışmanlık yaparak geçirdiği yüzyıllar ve yakın zamanda Kara Saray'ın tahtına oturması onu güvenilirmez bir peri hükümdarına dönüştürmüştü.

Zaten Seth de güvenilir biri değil.

Seth, Yaz Kraliçesi tarafından seviliyordu. Kış Kraliçesi ona görü yeteneğini bahşetmiş, Kara Kral da Seth'i kardeşi ilan etmişti. Sorcha ise bütün saraylarda dolaşabilen bu ölümlünün yarattığı tehdidi ortadan kaldırmak yerine onu periye dönüştürüp sarayına kabul etmişti. Devlin elinde olmadan, Ana

Kraliçe'nin son zamanlarda verdiği kararların altında yatan mantığı sorguladı.

Ölümlüler Devlin'e çarpıp geçti. Onları ittirmenin ölümlüler dünyasında saldırgan bir hareket olarak algılanacağını hatırlattı kendine. Saldırganlık bu dünyada uzak durması gereken özelliklerden biriydi. Kalabalığın arasında kendine yol açtı.

Karga Yuvası'nın gürültüsü, bangır bangır müziği, gölgeleri ve yanıp sönen ışıkları adamın özündeki karmaşa dürtüsü için birebirdi.

"Seth'i arıyorum," dedi bardaki kıza.

"Daha gelmedi." Kız onun bileğine baktı, alkollü içecek almaya izni olup olmadığını gösteren yaş bandını kontrol etti.

Devlin kızın, barın floresan ışıkları altında beyaz parıltılar saçan plastik bandı görmesini sağladı.

"Şarap. Beyaz." Bara bir banknot bıraktı.

"Para üstü istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. Alkol için para ödemek garipti, Periler Diyarı'nda bu tür takaslara gerek yoktu. İstedığınız şey size sunulurdu.

Barmen kız bir şişe beyaz şarabı alıp kokteyl kadehlerinden birini şarapla doldurduktan sonra kadehi bara bıraktı. Kadeh yanlış, şarap kalitesizdi ama Karga Yuvası'nda bundan daha iyisini beklemiyordu zaten. Devlin diğer taraftan kadehe dokunduğunda bardaki kızın eli hala kadehin üzerindeydi. Parmakları birbirine dokundu. Kız elinde olmadan bütün dikkatini ona çevirdi. "Ben Devlin."

Kız duraksadı. "Seni hatırlıyorum."

“Güzel. Ona burada olduğumu söylersin,” dedi Devlin.

Barmen başını sallayıp bir sonraki müşteriye döndü.

Kapıdaki fedai de, barmen de Seth'i görmemişti. Ama onlar sayesinde, Seth buraya gelir gelmez Devlin'in onu aradığını öğrenecekti.

İçkisini alıp bir kenara çekildi. Kulüpteki bir şeyler Devlin'in içindeki kavga çıkarma dürtüsünü uyarıyordu. Kalabalığı inceledi ama orada gördüğü Niall veya Seth değildi. Bananach kulübün diğer tarafındaki gölgelerin arasındaydı. Onun varlığı, Devlin'in şiddet yaratma ihtiyacını açıklıyordu. Nasıl Sorcha'nın yanında olmak sakinleşmesini sağlıyorsa, Bananach'ın yakınlarında olmak da kargaşa yaratmak istemesine yol açıyordu.

Sorcha eğer deli ikizinin, Seth'in favori kulübünde olduğunu bilse, hissettiği mantıksız tedirginlik daha da güçlenirdi. Eğer Bananach, Seth'e zarar verirse Sorcha... Devlin öyle bir durumda neler olacağını hayal bile edemiyordu. Ama Bananach'ı Seth gelmeden önce gitmeye ikna etmesi gerektiğine emindi. Seth'in Periler Diyarı'na dönmesi en uygunuydu. En azından ölümlü dünyadaki savaş tehlikesi ortadan kalkana kadar. Eğer Seth yaralanırsa Sorcha, Bananach'la savaşa tutuşabilirdi ve bunun sonu kimse için hayırlı olmazdı.

Devlin, Bananach'a doğru ilerlerken kimseye nazik davranmakla uğraşmadı. Üstünü saran büyüünün gücünü artırıp karanlık bir havaya bürünerek ölümlüleri önünden çekilmeye zorladı. Mantıken gerekli bir şiddet.

“Kardeşim!” Bananach ona gülümseyip ölümlülerden birini yere yapıştırdı.

İki ölümlü birbirini suçlarken kavga çıktı. Biri diğerine yumruk attı. Yere düşen genç ayağa kalkıp kavgaya karıştı.

“Nasılsın sevgili abla?”

“İyiyim.” Bananach bileğinin bir hareketiyle henüz kavgaya karışmamış olan ölümlülerden birinin yanağına kesik attı. Büyük bir yara değildi ama Bananach’ın uzun tırnaklı parmaklarına adamın kanı sıçramıştı. Ne dişi ikizin oradaki varlığı ne de çıkan kavga tesadüftü ama Devlin, Bananach’ın planının ne olduğunu o an için çözemedi. Yine de bir planı olduğunu biliyordu. Savaş delilikten doğardı ama güçlenmesi için hesaplı hareketler gerekirdi ve Bananach savaşın vücut bulmuş haliydi.

Bananach güçlendikçe deliliğin izleri kayboluyordu. Ne kadar güçlü olduğunu karanlık kanatlarından anlamak mümkündü. Kanatları artık gölgeden ibaret değildi, açıkça ortadaydı. Bananach saraylar arası çatışmadan ve güvensizlikten besleniyordu. Gücünün artması da bu karmaşaların güçlenmesine yol açtığından, bunun ölümcül bir döngü olduğu söylenebilirdi.

Devlin bu döngüyü nasıl sona erdireceğini bilmiyordu. Bananach sarayları manipüle etmiş, sarayların içinde kargaşa çıkarmış ve herkesi savaşın eşiğine getirmişti. Devlin yüzyıllardır aynı şeylere şahit oluyordu ama bu kez çok daha fazla kişinin ölmesinden korkuyordu. Bananach’ın bu kadar etkili olduğu son seferde, merhum Kış Kraliçesi Beira, bir önceki Yaz Kralı Miach’ı öldürmüştü. Miach, Beira’nın karıştı, aşığı ve çocuğunun babasıydı. Ölümü saraylar arasındaki dengeyi bozmuş ve karmaşa dokuz yüzyıl devam etmişti.

Devlin, ablasının oturabilmesi için bir iskemle çekti. Kadın oturduğunda başka bir iskemle çekip yanına yerleşti. "Dövüşmek istiyor musun?"

"Seninle değil hayatım." Ölümlülerin kavga edişini izlerken nazıkçe onun eline dokundu. "Eğer Kara Saray perilerin duygularından olduğu gibi ölümlülerin duygularından da beslenebiliyor olsaydı her şey değişirdi. Haksız mıyım? Bunu başardığımı düşünsene."

"Beslenemezler. Bunu yapamazsın." Devlin bilinen gerçekleri ifade ediyordu. Kara Saray kargaşa zamanlarında güçlenirdi ama ölümlülerin duygularından beslenmek gibi bir lüksleri yoktu.

"Belki haklısındır." Kadın, tırnağını kolunun üzerinde dolaştırdı. "Belki de doğru kurbanı ihtiyacım vardır." Kolunu uzatıp elini çevirdiğinde, tırnağın açtığı kesikten akan kan, adamın kadehine damladı. "Kan, perileri güçlendirir. Sorcha bunu unutuyor, bizden değilmiş gibi davranıyor."

Devlin şarap kadehini tutup kanın şaraba karışmasını izledi. "Sorcha senin gibi değil..." Devlin şeref kadeh kaldırdı. "Sen de onun gibi değilsin."

Bananach yanlarından geçen bir ölümlüyü bıçakladı. "Hepimiz birbirimize benziyoruz. Periler, ölümlüler ve diğer yaratıklar." Ayağa kalkıp ölümlüyü bir daha bıçakladı. "Dövüşüyoruz, kanımız akıyor." Odanın diğer tarafındaki birine baktı ve gülümsedi. "Ve bazılarımız ölecek."

Ölümlü, elini kanayan yere bastırdı ama kan akışı yavaşlamadı.

"Bir gün akşam yemeği için uğra, değerli kardeşim." Bananach eğilip kanlı parmaklarıyla Devlin'in yanağından bir ma-

kas aldı. Ardından doğruldu. “Merhaba, benim küçük, sevgili kuzum.”

Onlara doğru gelen Seth öfkeyle Bananach’a bakıyordu. “Hemen şimdi defol git.”

Devlin, Seth’in önüne geçip Bananach’a saldırmasını engelledi. Yerdeki ölümlüyü işaret etti. “Bu yaralandı.”

Seth yumruğunu havaya kaldırdı. “Onun yüzünden.”

“Hem yaralıya yardım edip hem onunla dövüşemezsin,” dedi Devlin. “İkisini birden yapamazsın.”

Seth kaşlarını çatı. “Ve sen bana yardım etmeyeceksin.”

“Benim işim sana yardım etmek değil.” Garip ama Devlin bir an için, bazen ölümlü bazen peri olan oğlanın Bananach’la mı savaşaacağını, yoksa yaralı ölümlüye mi yardım edeceğini merak etti. Seth’i Bananach’tan kurtarmak için araya girmesi gerekmeyeceğini umuyordu.

Bananach’a saldırmak için tek bir ölümlüyü feda etmenin adil olduğunu düşünecek kadar mantıklı mı, yoksa ölümlüyü kurtarmanın daha önemli olduğunu düşünecek kadar şefkatli mi?

Devlin’e attığı küçümseyen bakışın ardından Seth yaralı ölümlüyü yerden kaldırdı. “En azından onu kapıya kadar taşımama yardım et.”

Bananach kenarda durup onları izledi, dudaklarında eğlendiğini belli eden bir gülümseme vardı. O da hiç şüphesiz olası seçenekleri tartmıştı. Seth’in verdiği karar onun bir sonraki hamlesini belirleyecekti. Karmaşayı güçlendirmeyi hedefleyen stratejiler yetenek ve sabır gerektirirdi.

Devlin kimseyle çarpışmamaları için yolu açtı. Akşam hiç de planladığı gibi gelişmiyordu ama öncelikli hedefine ulaş-

mişti: Seth yaralanmamıştı. Durum düşünöldüğünde şimdilik daha iyisi beklenemezdi.

Derken kızı gördü.

Seth, Devlin'in önüne geçip o an için görüş alanını tamamen kapattı.

"Burada bekle."

Seth yaralı ölümlüyü daha sıkı kavradı. "Ben bu adamı..."

Devlin cümleinin devamını duymadı. Kız kahkaha atıyordu, neşeliydi, rahat ve umursamaz bir havası vardı. Devlin belli belirsiz başını sallayıp kalabalığın arasına girdi. Kıza yaklaştı.

Ani!

Saçları eskisinden daha kısaydı. Yüzünü ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti, pembeye boyanmış uçları çene hizasına geliyordu. Kızın hatları gerçekten güzel kabul edilemeyecek kadar sıradandı ama aşırı sıradan olamayacak kadar da periydi.

Kızın yarım kan olduğunu bilmiyor olsaydı bile, kocaman gözlerine ve kemik yapısına baktığında peri soyundan geldiğini tahmin ederdi.

Ani. Burada.

Yanında ağabeyi duruyordu, perileri ölümlülere bağlayan dövmeleri yapan ve melez kardeşlerini kendi çocuklarıymış gibi yetiştiren genç adam.

"Tavşan! Sen de nereden çıktın?" Ani ağabeyine sıırttı.

"Bir saat önce beni araman gerekiyordu."

"Gerçekten mi?" Başını yana eğip masum masum ağabeyine baktı. "Belki unutmuşumdur."

"Ani." Tavşan öfkeyle kız kardeşini süzdü. "Bunu konuşmuştuk. Tish seninle olduğunda beni araman gerekiyor."

“Biliyorum.” Kızın hiç de özür dileyen bir havası yoktu. Çenesi havada, omuzları dikti. Bir sürünün içinde olsalar kız kesinlikle alfa olurdu. Ağabeyinin yanındayken bile meydan okuyan bir havası vardı. “Bizimle olmanı istedim, aramazsam buraya geleceğini biliyordum.”

“İkinizi de dışarı sürüklemeliyim,” dedi Tavşan öfkeyle.

Kız parmakucunda kalkıp genç adamın çenesini öptü. “Seni çok özledim. Kalıp dans eder misin?”

Tavşan’ın yüz ifadesi yumuşadı. “Tek bir şarkı. Bu gece çalışmam gerek.”

“Tamam.” Ani, ablası Tish’in ellerini tuttu. Başka bir kızı Tavşan’a doğru ittirip pek çok ölümlüyü kendilerine doğru çektiler. Hepsi alev almış gibiydi. Yaptıkları dans, Devlin’in hayran olduğu türde özgür ve coşku dolu bir danstı.

Ona katılmak istiyorum. Bunu kavramak adamın şaşırmasına yol açtı. Avcı kız, Kara Saray’dandı. Ölümlüydü, vahşiydi ve Devlin’in baştan çıkarıcı bulmaması gereken başka pek çok özelliğe sahipti. *Ya da güzel bulmamam gereken.* Ama onu güzel ve baştan çıkarıcı buluyordu. Kızın özgürlüğü ve atılganlığı onu Devlin’in o güne kadar gördüğü en güzel peri yapıyordu. Bir an için bile olsa Devlin kızın dünyasına adım atabilmeyi diledi. Sapkın bir dürtüydü, dikkatinin Ani’ye kaymaması gerekirdi. *Dikkatim kimseye kaymamalı. Bu hiç mantıklı değil.*

Şarkı sona erdiğinde ölümlü kızlardan biri Tavşan’ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Oğlan kolunu kızın omzuna attı ama dışarı çıkmadan önce duraksayıp kız kardeşlerine döndü.

“Uslu durun. Ciddiyim.”

İkisi de başlarını salladı.

“İhtiyacınız olursa beni ararsınız,” diye ekledi Tavşan. Ardından ölümlü kızla beraber kalabalığın arasına daldı.

Müzik kaldığı yerden devam etti. Tish nazikçe Ani’nin omzuna çarptı. “Dans etsene, seni budala.”

Ani şakacıktan canı acımış gibi inledi ve iki kardeş kahkahalarla güldü.

Devlin, Ani’yi izliyordu, zihni ve gözleri kıza odaklanmıştı. Kızın aslında şu an hayatta olmaması gerekirdi. Devlin zamanında Kraliçe’nin emirlerine uysaydı kız çoktan ölmüş olacaktı. Ama işte oradaydı, canlı ve enerji doluydu.

İlk seferden sonra kıza neler olduğunu kontrol etmemişti. Birkaç kez onu görmüş ama uzak durmayı tercih etmişti. Tek bilinçli karşılaşmaları, kızı öldürmeye gönderildiği ama öldürmediği zamandı. Kulübün içinde kızı izlediği sırada bu hatayı düzeltip düzeltmemesi gerektiğini merak etti.

Rae, Ani’yi öldürmememi istedi ama sonsuza kadar yaşamasına izin vermem gerektiğinden bahsetmedi.

Verdiği sözdeki boşluk buydu, adam bu boşluğu uzun zaman önce keşfetmişti.

Ani, Devlin’in ihanetinin bedeli, başarısızlığının kanıtı ve o güne kadar gördüğü en çekici periydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ANI MÜZİĞİN İÇİNDE KENDİNİ KAYBETTİ VE SAATLER BOYUN-
ca insan denizinde dans etti. Açlığı gittikçe arttığından,
kulüpte geçirdiği geceler onun için hayati önem taşıyordu.
Gabriel onu Tavşan'ın yanından ayırdığında, ailesi ve saray,
ölümlülerin duygularından beslenebilme yeteneğini kızın sak-
ladığı bir sır olarak düşünmüştü. Oysa öyle değildi, kız da bu
yeteneği yeni keşfetmişti. Dokunuş için duyduğu açlık da son
birkaç ayda ortaya çıkmıştı. İkisini de bir türlü kontrol edemi-
yordu. Onları fark ettiğinden beri bunu yapmayı deniyor ama
başarısız oluyordu.

“Bir süreliğine dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?” diye
bağırdı Tish, Ani'nin kulağına.

Kalabalığın diğer tarafını işaret etti. Glenn mola vermişti
ve diğer molalarında olduğu gibi Tish'i arıyordu. Adam ne za-
man onlara doğru gelse Tish aynı soruyu soruyor ve her sefe-

rinde Ani başını sallayarak karşılık veriyordu. Ablasını mutlu eden hiçbir şeyin önüne geçmek gibi bir niyeti yoktu.

Tish, Glenn'in yanına ulaşmadan punk giysili bir yabancı Tish'i kalçalarından yakaladı.

Ani yüksek sesle hırladığında Tish hemen alarma geçti. "Ani!"

Ani kendini sakinleşmeye zorladı, adam bir şeyler söyleyip yoluna devam etti.

"Gözlerin!" diye fısıldadı Tish. "Gözlerini düzelt. Şimdi."

"Özür dilerim." Ani gözlerini kapattı, yeşil ışıltıları gözlelerinden uzaklaşmaya zorladı.

"Ben iyiyim Ani," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Tish. Ardından kıza yaklaştı. "Ama sen bir şeyler yemelisin."

Orada, kalabalığın ortasında vücutlarla çevrelenmişken Ani iştahının kontrolünü biraz olsun elden bırakabilirdi. Duygulardan beslenecek kadar Kara Saray'a aitti, dokunuştan beslenecek kadar avcıydı ve hem ölümlü hem perilerden beslenecek kadar sıradışıydı. Karga Yuvası ona aradığı her şeyi sunuyordu.

Ani yeniden ölümlü kahverengisine dönen gözlerini açtı.

"İyi misin?" diye sordu Tish. "Seninle kalabilirim. İyi olduğumuzu gördüğü için Tavşan eve dönecek ve..."

Ani başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Gidebilirsin."

"Eğer sen..."

"Git." Ani ablasını nazikçe Glenn'in kollarına ittirdi.

Adam soru soran gözlerle kıza baktı. Ani'nin ne olduğunu veya neye ihtiyacı olduğunu bilmesede onu belanın yaklaştığını bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

Avcılar buna nasıl dayanıyor?

Gabriel kavga ederek bununla baş ediyordu, Tavşan dövme yaparak. Tish'in ten açlığı yoktu. Belki de insan tek bir şeyin açlığını çektiğinde onu bastırmak kolaydı. Belki bir sürünün parçası olduğunda açlıkla baş etmek kolaylaşıyordu.

Oysa ben sürekli yalnızım.

Ani kalabalığın ortasına ilerledi, kendini kaybedebileceği kadar hoşlanacağı birini arıyordu. Sallanan kalçaların ve havaya uzanmış kolların arasından geçerken onu gördü: Kalabalığın hemen ötesinde duran bir peri vardı. Kız onu daha önce hiç görmemişti. Bağımsız periler düzenli olarak Huntsdale'den geçerdi. Bu kadar fazla kral ve kraliçenin aynı yerde olması anormal bir durumdu ama periler için anormalliğin yeşerdiği yerler çok çekiciydi.

Peri kendisine yönelen hayran bakışların farkında değilmiş gibi görünüyordu ama bir peri kulübünde olsalar bile bu peri herkesin dikkatini çekerti. Saçları beyaz görünecek kadar açık renkliydi. Ani perinin saçlarındaki ışık tutamlarının sadece kulübün ışıklarının yansıması olmadığını tahmin etti. Bir kısmı perinin gerçek görünüşünün parçasıydı. Tam seyirlikti.

Ve bana bakıyor.

Durdu. "Yanıma gelecek misin, yoksa sadece bakıyor musun?" diye sordu.

Çevredeki hiç kimse bu soruyu duymadı ama karşısındaki yakışıklı sonuçta bir periydi. Soruyu duyup karşılık verdi. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Ani bir kahkaha attı. "Kimin umrunda?"

Kızın tanıdığı pek çok peri gibi bu peri de Antik Yunan heykellerini andıran bir mükemmelliğe sahipti ama kızın sa-

rayındakiler gibi gölgelerle yoğrulmamıştı. Bu periden karışık elektrikler yayılıyordu. Karanlık ve ışıık. Kızdan daha büyük görünmüyordu. Sonra kız, perinin duruşundaki kibri fark etti. O tavır kıza Irial'ı, Bananach'ı, Keenan'ı ve etraflarındaki herkesi öldürebilecek olmanın verdiği güvenle saraylarda dolaşan diğer perileri hatırlattı. *Cam kafesteki karmaşa gibi.*

"Gelip benimle dans et." Kız bunu söyledikten sonra periye sırtını dönüp kalabalığın kendisini yutmasına izin verdi. Eller ve duygular her tarafını sardı. Coşku selinin içinde boğulmak gibiydi. *Beni izliyor.*

Gözünün ucuyla genç adamın durduğu yerdeki gölgelere baktı. Peri yerinden kımıldamamıştı. Kız dans ederken bakışmayı sürdürdüler. Adam kulüpteki ölümlülerle ve ölümlülerden yayılan duygularla ilgilenmiyordu.

"Gelip benimle dans et," diye fısıldadı kız tekrar.

Adam kıza baktı, gözünün ucuyla bile olsa başka hiç kimseye bakmadı, onunla konuştuklarında veya önünü kestiklerinde bile diğerlerine aldırmadı. Onun için içeride kızdan başka kimse yoktu. Sadece Ani.

Yirmi dakika sonra sahnedeki grup mola verdi ve dans pisti büyük ölçüde boşaldı.

Adam hala aynı noktadaydı.

Ani onun yanına gitmeyi düşündü ama başkalarının ayağına gidecek evcil bir hayvan değildi. Ani bir avcıydı. Adamın ona gelmesini sağlayacaktı.

"Hey!" dedi Tish.

Glenn korumak istercesine bir kolunu Tish'in omzuna atmıştı.

“Bizimle gelecek misin?” Tish yerinde duramıyordu. Periden çok ölümlü olabilirdi, yine de damarlarında uzun süre hareketsiz kalmasını engelleyecek kadar avcı kanı vardı.

Arkasında duran Glenn hareketsizdi.

Grup mola verdikten sonra hoparlörlerden yayılan dans müziği sessizliği bozdu.

Ani ablasının ellerini tuttu ve hep yaptıkları gibi Glenn’in yanında dans ettiler. Ama şimdi bir şeyler farklıydı. Önceden Glenn her an olay çıkacakmış gibi onları izlerdi. Şimdi ise Tish’e cennetteymiş gibi bakıyordu.

“Ben böyle iyiyim,” dedi Ani ve Tish’i çevirip Glenn’in kollarına yolladı. “Dışarı çıkmak istiyorsanız çıkabilirsiniz.”

“Gözlüğüme ihtiyacın var mı?” Tish omzunda asılı olan ufak çantaya uzandı. Ani değişmeye başladıktan sonra, acil durumlar için yanında güneş gözlüğü taşıma alışkanlığı edinmişti. Ani’nin gözlerinin yeşile döndüğü o an yüzünden şimdi yine tedirgindi.

“Ben iyiyim, gerçekten.” Ani ablasının burnunun ucunu öptü. “Gidin artık.” Ardından Glenn’e baktı. “Ablama dikkat etsen iyi olur, yoksa karışmam.”

Glenn bir şeyler homurdandı.

Tish aralarına girdi. Ani’ye bakarken dudaklarını büzdü. “Asıl sen uslu dur. Glenn bizim dostumuz.”

“Eğer ona nadir bulunan, pahalı, çok değerli bir Çin porseleniymiş gibi davranmazsan, azıcık da olsa canı yanarsa...” Ani o tarafa bakmaya gerek duymadan uzanıp Tish’in elini tuttu. “...çok kötü olur. Tek söylediğim bu. Akrabalarımınla tanışmak istemezsin.”

“Yıllardır arkanızı kolluyorum.” Glenn’in tavırları yumuşamıştı. “Tish’in canının yanmasına izin vermektense kendimi bir yumruğun veya bıçağın önüne atmayı tercih ederim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi.”

“Güzel.” Ani, Glenn’e sarıldı. “O zaman gidin artık.”

Tish tereddüt edince Ani yanlarından geçmekte olan bir adamın elini tuttu. “Dans eder misin?”

Adam başını sallayınca Ani onu dans pistinin ortasına sürükledi. Diğer perinin hala onu izlediğini bilmek için o tarafa bakmasına gerek yoktu. Söylediklerinin hepsini duyduğunu da biliyordu. Uyarı Glenn için olduğu kadar, onun içindi de.

Onu uyarmakla adil davrandım. İsterse kaçma şansı var.

Gittikçe artan açlık hissi olmasaydı Ani o perinin neden bütün gece onu izlediğini merak edebilirdi. Eğer Kara Saray’ın eski kralı onun koruyuculuğunu üstlenmemiş olsaydı biraz daha endişe edebilirdi. Ama bu gece endişelenebileceğine emin değildi. Kendini müziğin içinde kaybetmek istiyordu.

Grup yeniden sahneye çıktığında Ani’nin dans ettiği çocuk pistten uzaklaştı ama kız onun peşinden gitmedi.

“Gelip dans et,” dedi yeniden. “Beni izlediğini biliyorum. Buraya gel de oynayalım.”

Birkaç saniye sonra adam gelip dans pistinde durdu. Hareket etmiyordu.

“Zamanı gelmişti.” Kız ona bakmak için döndü, sonra ellerini yavaşça perinin göğsünde dolaştırdı. Giysisinin üstünden bile kaslarını hissedebiliyordu.

Kız bunu yaparken peri hareketsiz durmayı sürdürdü. “Tam bir budalasın değil mi?”

“Hayır.” Kız, periye bakabilmek için başını hafifçe geriye devirdi. Etraflarındaki vücutlar onlara çarpıyordu. Müzik sağır edici boyuttaydı ve eğer adam bir peri olmasa, kızın onunla konuşabilmek için bütün gücüyle bağırması gerekirdi.

“Tehlikeli biri olabilirim.” Korumak istercesine kaslı kollarını kıza doladı. “Burada çok kırılgansın. Saldırıya açıksın.”

Tanımadığı bir peri, ondan kaçmayan bir peri kızı kollarına almıştı. Ani’nin içindeki açlık azaldı. Karşısındaki güçlü bir periydi, belki de o güne kadar tanıştığı bütün perilerden güçlüydü ve dokunduğu her noktada enerji kırıntıları kızın içine işliyordu. *Şu an öksem mutlu ölürüm... Ya da belki o ölür...* İçgüdülerine teslim olursa adamı içine atacağı tehlikeyi düşünmemeye çalıştı.

“Tehlikeli görünüyorsun... Tehlikeli olduğunu hissediyorum,” diye karşılık verdi adama.

Peri onu kalabalığın dışına çekti, duvarın dibindeki gölgelerin arasına sürükledi. “Öyleyse söyle bana. Neden yanımdasın?” diye sordu kıza.

“Çünkü ben de tehlikeliyim,” diye itiraf etti Ani.

Adam hiçbir şey söylemedi ama kaçmadı da.

Kız parmakucuna kalkıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Adam duygularını kontrol altında tutmak için kullandığı kalkanı bir anda indirince korkunç bir enerji seli kızın içini doldurdu. İhtiyaç. Pişmanlık. Hayranlık. Açlık. Kafa karışıklığı. Ani hepsinin içine işlemesine izin verdi. Adamın nefesini ve canını emmeye başladı. Ölümcül bir şeyle karşılaşmış gibi gerilmişti. Sanki aç kalmak ile arasındaki tek şey, karşısındaki periydi.

Ani'nin periden aldığı bütün enerjiye rağmen peri hala ayakta ve güçlüydü. Kolunu kızın beline doladı.

Kızın kolları hala adamın boynundaydı ve parmakları saçlarıyla oynuyordu. Dudakları karıncalandı, bütün vücudu çaldığı enerjiyle doldu.

Adam aniden geri çekildi. "Sen... tam olarak ne yapıyorsun, Ani?"

"Seni öpüyorum." Kız bunu söylerken kendi sesini duydu. O seste ölümlü hiçbir yan yoktu. O anda Ani, Vahşi Av'ın kızlarından biriydi ve adam avdı.

Bunu yapmamalıyım.

İçerideki herkesin kalp atışlarını duyabiliyor, havadaki ses dalgalarını hissedebiliyor, geçip giden zamanın tadını doyasıya alabiliyordu.

Adam kıza baktı. "Buraya bunun için gelmedim."

"Bunun için gelmiş olmasan bile bunun için kalmayı düşünür müsün?"

Adam karşılık vermeyince Ani ellerini kendi ensesinde birleştirip ona dokunamayacağı bir mesafeye geriledi. "Durabilirsin," diye fısıldadı adama. "İstedığın zaman durabilirsin... Ya da durmazsın..."

Adam da bir adım geri çekildi. Duyguları artık kızın aşamadığı bir duvarın arkasındaydı. Artık adamın ne dokunuşuna ne duygularına ulaşabiliyordu.

Ani gözyaşlarını bastırmak için dudağını ısırdı. Adamın içindeki enerjiye bu kadar yakın olmak ama ona ulaşamamak tam bir işkenceydi. Isırırken farkında olmadan dudağını kanttığını fark etti ve kanın tadını aldı.

Adam parmağını uzatıp kan damlasına dokundu. Ani onun nefesinin sıcaklığını yüzünde hissetti. Peri elini kızla kendisinin arasında tuttu.

Pek çok peri kan sayesinde iz sürebilirdi. Örneğin Ani. Bütün avcılar bunu yapabiliirdi.

Ya o?

Adamın parmağının ucundaki kan damlasına baktı. “Senin olabilir,” dedi adama. “Eğer bir öpücük daha verirsen.”

Onun kim olduğunu bilmiyorum. Ben ne yapıyorum böyle?

Adamın kendi etrafına inşa ettiği duvar kayboldu ve duyguları kızın içine aktı. Heyecanlıydı, korkuyordu, açtı. Kıza yaklaştı.

“Ondan uzaklaş,” diye araya girdi bir ses. Biri adamı Ani’den uzaklaştırdı. “Kızı bırak.”

“Kızı bırak mı?” Ani’nin öpüştüğü peri yeniden etrafına duvarlar ördü ve kızın, duygularına ulaşmasına engel oldu. Bir kez daha kızın beslenmesini engelledi.

Ani gözlerini kırpıştırıp görüşünü bulandıran gökkuşaklarından kendini kurtarmaya çalıştı. Adamı öpmek açlığının kaybolmasını sağlamıştı. Her şeyin düzelmesini sağlamıştı.

“Buradan gitmen gerekiyor Ani.” Kurtarıcısı, kızın kolunu tutup onu geri geri sürükledi, Ani’yi lezzetli öpücüklere sahip periden uzaklaştırdı.

Kız dikkatini araya giren kişiye yöneltti. “Seth! Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Seth öfkeli bakışlarını ona çevirdi. Ama konuştuğunda kelimeleri diğer periye yönelikti. “Buradan gitmen gerekiyor. Şimdi.”

Peri, yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifadeyle ikisine baktı. “Sen nasıl istersen.”

Ve kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

“Tam bir baş belasısın Seth.” Ani, genç adamı itti. Eğer başının belaya gireceğini bilmeseydi Seth’in suratına bir yumruk indirme arzusuna boyun eğdi. Ama bunu yapmak yerine diğer periyi takip etmeyi denedi. Kalabalığın içine daldı.

Adam kapıda bir an durup kızın gözlerinin içine baktıktan sonra parmağını dudaklarına götürdü.

Kahretsin.

Ani donup kaldı ve peri arkasını dönüp kulüpten çıktı.

Kızın kanının tadına bakmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DEVLIN, KARGA YUVASI'NIN DIŞINDAKİ ARA SOKAKTA DURmuş, elinde olmadan titriyordu. Ablaları gibi onun da kana ihtiyacı vardı ve ablalarının kanı dışında kendisini tatmin edecek başka bir kanla karşılaşmamıştı.

O ana kadar.

Tattığı anda anlamıştı: Ani'nin kanı farklıydı. Ani farklıydı.

O güne kadar var olan bütün peri türlerinin, ölümlülerin ve yarım kanların kanını akıtmıştı. Sonsuzluk ona bunu yapabilmesi için yeterince zaman sunmuştu. Kan ihtiyacından nefret ediyordu ama kendiliğinden doğarak değil de yaratılarak dünyaya gelmiş olmanın bir bedeli vardı ve bedel buydu. Onun varoluşu doğal değildi ve ikizlerin parçalarından yaratılmış olmanın tatsız bir yan etkisi vardı: Kan olmazsa adam güçsüz düşmeye mahkumdu. Periler dünyasında ona verilen rolün gerektirdiği şiddet sayesinde beslenebiliyordu ama açlı-

ğının tamamen geçtiği söylenemezdi. Onu güçlü tutan, düzen ile kargaşanın kanlarının karışımıydı. Fakat onların kanına ulaşmanın her zaman ağır bedelleri ve beraberinde getirdiği sorunlar oluyordu.

Gerçi Ani'nin kanını akıtmanın da beraberinde getireceği sorunlar olduğu kesindi. Böyle bir sohbete nasıl başlanabilirdi ki? *Selam, bir keresinde seni az kalsın öldürecektim ama şimdi fark ettim ki arada bir kanını emmek bana gerçekten iyi gelecek. Fazla değil, bir ısırtık oradan, bir ısırtık buradan.* Devlin başını iki yana salladı. Onlar kulüpteyken dışarıda başlayan yağmur biraz olsun düşüncelerini toparlamasını sağladı ama kafası hala karıştı.

Mantıklı detaylara odaklanmayı denedi: Belki Ani'nin hayatını bağışlamak kendi hayatını da olumlu yönde değiştirebilirdi. Ana Kraliçe bu ihaneti öğrendiğinde yaşanacağını tahmin ettiği türde felaketlerle karşılaşmazdı. Bu geceye kadar Ani'nin kısa bir ölümlü hayatı süreceğini düşünmüştü. Ölümlü ve peri dünyaları arasındaki zaman farkı düşünüldüğünde, o kadar kısa bir süre için kızı saklamak zor değildi. Devlin'in Kraliçe'ye ihanetinin canlı kanıtı olan Ani ölümlü olduğundan, ömrü göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecekti. Sorch'a'nın bu ihaneti öğrenmesine gerek yoktu.

Şimdiyse işler değişmişti. Devlin bir zamanlar öldürmediği kızın artık ölümlülüğünü büyük ölçüde kaybettiğini görebiliyordu. Kız her geçen gün daha fazla periye dönüşüyordu. Kanının bir damlası bile adamın bunu fark etmesine yetmişti. Ani yeni bir şeydi, Devlin'in sonsuzluk boyunca tanıştığı diğer bütün perilerden farklıydı. Buna sevinmesi mi, yoksa

alarına mı geçmesi gerektiğinden emin değildi. Kızı sonsuza kadar Sorcha'dan saklayamazdı ama kızın kanındaki farklılık her neyse, Devlin'in beslenebilmesini sağlıyordu.

O benim kurtuluşum mu, yoksa lanetim mi?

Birdenbire karşısında Seth belirdi. Periler Diyarı'nda olduğu gibi sakın değildi, öfkeden köpürüyordu. "O kızın kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Seth.

Pek çok fikrim var.

Devlin ne sesini yükseltti ne de Seth'e el kaldırdı, gerçi Seth'in tavırları onu kıskırtmıyor değildi. "Seni ilgilendirmez," demekle yetindi.

"Hem de çok ilgilendirir. Ani, Kara Saray'a ait." Seth ona yaklaşıp alçak sesle devam etti. "Eğer Niall veya Irial seni onunla görseydi, Kraliçe'nin emelleriyle ilgili sorular sormaya başlardı ve..."

"Biliyorum." Devlin duyduğu rahatsızlığın sesine sızmasına izin verdi. "Yine de ses tonundan hoşlandığımı söyleyemem."

Seth duraksayıp derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Uzun bir gece oldu." Yağmur damlalarını yüzünden silip temkinli bir şekilde gülümsedi. "Aslında uzun bir yıl oldu. Neyse, en azından ölümlü biraz toparlanmış."

Devlin başını salladı. Yaralı ölümlünün durumu umrunda değildi. Ölümlüyü kendisi bıçaklamamıştı ve buna yol açacak bir harekette de bulunmamıştı.

Ama Seth böyle şeyleri umursuyordu. Kısa bir süre önce periye dönüştüğü için, ölümlülerin Bananach'ın ellerinde ölmesinin hayatın gerçeklerinden biri olduğunu henüz kavrayamamıştı. Sonraki yüzyıllarda -eğer hayatta kalırsa- buna

alışmaya başlayacaktı. Bananach ölüm ve acı getirirdi. Onun varlığının özü buydu.

Birkaç dakika boyunca süren sessizliği sadece kulüpten sızan müzik ve binanın önünde duran ölümlülerin sohbetleri böldü. Yağmur dünyayı garip bir şekle büründürmüştü.

Devlin yüzyılların verdiği deneyimle dikkatini odakladı ve kendini Seth'i görsel olarak incelemeye zorladı. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Seth omuz silkti.

"Kraliçe seni merak etti," dedi Devlin. Sorcha'nın yolladığı mesaj tam olarak bu değildi ama Devlin söylemesi gerekenleri söylemekle uğraşamayacak kadar yorgundu. "Senin için endişeleniyor."

Seth'in yüzünde şefkat dolu bir ifade belirdi. "Ona iyi olduğumu söyler misin? Sorcha'yı özlüyorum ama iyiyim. Burada her şey bir garip." Sesini alçaltıp devam etti. "Keenan kayıp."

"Sarayı ne durumda?" Devlin yorgunlukla gözlerini kırptırdı. Orada durup konuşurken sanki büyük güç harcamasını gerektiren bir şey yapıyordu. Geri çekildi, duvara yaslanmak istemediği için ayaklarını açıp duruşunu sağlamlaştırmayı denedi.

"Yaz Sarayı sadece ona ait değil ama o ortalıkta olmadığına işler gitmesi gerektiği kadar iyi gitmiyor." Seth kaşlarını çattı. Periler Diyarı'ndayken sahip olduğu sükuneti, ölümlülerin dünyasında koruyamıyordu. Ölümlü dünyada, Ana Saray'ın parçası değildi.

Bana da olan bu mu, diye düşündü Devlin. Ardından, kişisel konulara odaklanmak istemediğinden dikkatini yeniden politik sorunlara çevirdi. "Yaz Sarayı güçsüz mü düştü?"

“Perilerden bazıları...” Seth devam etmeden önce bakışlarını kaçırıldı. “Sarayın esenliği, sen de bilirsin ki onu yöneten kişinin esenliğiyle doğrudan bağlantılı bir mesele.”

“Sonuçta Yaz Kralı da, Yaz Kraliçesi de mutlu değil.” Devlin sonunda yorgunluğa karşı gelemeyip pes etti ve duvara yaslandı. *Sadece bir saniye için.* Hissettiklerini görmezden gelmeye çalışıyordu. “Ya Kış?”

“Yakında kış geleceği için Don iyi durumda. Biraz öfkeli. Keenan için endişeleniyor ve acı çekmiyormuş gibi davranmak için büyük çaba harcıyor. Onu gördüğümde...”

Devlin aniden yere doğru kaydı.

“Hey, Devlin!” Seth perinin yanında belirdi. “Ani bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Lanet olsun!”

“Ani mi?”

“Evet, Ani.” Seth içini çekip görünmez oldu.

Devlin de görünmez oldu. *Seni zayıf yarattık,* diye kendini azarladı öne doğru bir adım atıp duvardan uzaklaşırken.

Ben bundan daha güçlüyüm.

Görevim bunu gerektiriyor.

Seth’in güvende olmasını sağlamalı ve ardından bir süre dinlenmeliydi. Ama o anda tek istediği gidip Ani’yi bulmaktı. “Gitmem gerek,” dedi. “Seni eve bırakayım ve sonra...” Yalpaladı.

“Buraya gel.” Seth, Devlin’in doğrulmasına yardım edip kendisine yaslanması için kolunun altına girdi.

Devlin ona yaslanmadı ama orada olduğu için oğlana minnettardı. Bu durumdayken Ani’yi bulmaya gidemezdi. Kızın kanının tadına bakmıştı. Yani ne zaman isterse onu bulabilir-

di. *Onu bulacağım ve sonra...* Düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu.

Devlin ve Seth dakikalar boyunca konuşmadan yürüdü. Seth birkaç kez kolunu Devlin'e dolayıp toparlanmasını sağladı. Devlin'in beklemediği kadar nazık davranıyordu. İlk karşılaşmalarından birinde Devlin, Seth'i boğup bayılmasına yol açmıştı. Bu tür hareketler çoğunlukla nezaketle karşılık bulmazdı. Devlin o ana kadar kaç kez Seth'in durumunu kontrol etmeye gelmiş olursa olsun, oğlanın ona bu kadar iyi davranmasını beklemiyordu.

Dördüncü kez duraksamaları gerektiğinde Seth kaşlarını çattı. "Sorcha çok üzülecek."

"Neye?"

Seth gümüşle süslenmiş kaşını kaldırdı. Onun yaşında birinden beklenmeyecek bir bilgelikle Devlin'e soru soran bir bakış fırlattı. "Anı'yi öğrendiği zaman."

Devlin'in yüz ifadesini okumak imkansızdı ama içindeki tedirginlik artmıştı. "Neyi öğrendiğinde?" Devlin ihanetinden kimseye bahsetmemişti ve Rae de onun dışında kimseyle konuşmuyordu. *Belki de öpücüğü kastediyordur... Seth'i arıyor olmam gerekirken dikkatim kızın üzerindeydi.* Devlin, Seth'e bakıp başını salladı. "Eğlenmek için ne yaptığım ancak saray için sorun yaratması halinde Kraliçe'yi ilgilendirir. Öpüşmek normalde sarayı ilgilendiren konulardan biri değildir."

"Doğru. Normalde öyle değildir." Seth ara sokaklardan birine girmelerini sağladı ve oğlanın bir tren vagonundaki evine yöneldiler. Demir ve çeliğin etrafında sadece en güçlü periler yaşayabildiği için, trenlerin etrafında hiç peri yoktu. Çevrele-

rindeki alansa hiç olmadığı kadar canlıydı. Her taraf sarmaşık dalları ve egzotik bitkilerle dolmuştu. Neredeyse cennetten bir parça gibiydi. Yılın bu zamanı dünyanın bu kısmında böylesine verimli bir toprağa sahip olmak mümkün değildi ama Seth'in kız arkadaşı yaz mevsiminin vücut bulmuş şekli olduğu için bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Devlin yeşillikleri işaret etti. "Anlaşılan sevgilin seni etkilemeye çalışıyor."

"Konuyu değiştirme." Seth kapıyı açtı.

Devlin odanın ön tarafındaki garip turuncu koltuğa, kendisinden beklenmeyecek bir şekilde yığıldı.

Seth mutfığa gidip birkaç saniye sonra, dumanı tüten sıvıyla dolu bir fincanla geri geldi. Fincanı Devlin'in koltuğunun yanındaki ahşap sehpayaya bıraktı. "İç şunu."

"Birazdan kendime geleceğime eminim." İki kardeşinin de kanını emeli uzun zaman olmamıştı, normalde çok güçlü olması gerekirdi. "Ana Saray'ın perilerinin şefkate ihtiyacı yoktur."

"Kibrin bir gün başını belaya sokacak Devlin. İç şunu." Seth yeşil iskemleyi çekip oturdu. "Ani senden o kadar çok enerji çekmiş ki eğer bu sıvıyı içmezsen en azından korkunç bir baş ağrısı çekeceğin kesin. Seni bekleyen yolculuk düşünüldüğünde güçlü olmalısın."

"Benim enerjimi mi içti? O bir yarım kan Seth."

"Bu numaralar bana sökmez Devlin. Aptal değilsin. Ani seni güçsüz düşürdü ve bunun farkındasın." Seth, Devlin'in elini işaret etti. "Parmağının ucunda Ani'nin kanı vardı. Tadına baktın mı?"

“Neden kanın tadına bakayım?”

“Çünkü sen sensin.” Seth arkasına yaslanıp anlaşılmaz bir ifadeyle Devlin’e baktı. “Periler neden doğru düzgün yanıt vermek yerine her zaman sorulardan kaçınmayı tercih eder?”

“Sen de perisin.” Devlin fincandaki gümüş rengi sıvıyı içip konuyu değiştirdi. “Normalde ölümlü dünyada bu iksiri bulmak mümkün değildir.”

Seth omuz silkti. “Sorcha endişeleniyor. Sağlığımdan emin olmak istiyor. Ben de el altında bulunduruyorum. Onunla tartışmaktan daha kolay.”

Devlin bir kahkaha atıp kendini de şaşırttı. “Galiba zamanla senden daha az rahatsız olmaya başlayacağım.”

“Öyle olacağına eminim. Ama daha oraya gelmedik.” Seth gerindiğinde kolundaki morluk ortaya çıktı.

“Anlıyorum.” Devlin, Seth’in söylediklerini tartmayı denedi ama kendini çok yorgun hissediyordu, düşüncelerine yoğunlaşmayı başaramadı. “Yaralanmışsın.”

Seth kolunu indirdi. “Senden de saklamaya çalıştığım şeyler var Devlin. Sen Sorcha’nınsın ve sana güvenmek istesem de burada olmanın yegane nedeninin Sorcha’nın seni buraya yolması olduğunu biliyorum. Eğer sana bir şey söyleyecek olursam gidip ona söyleyeceğine eminim ve şimdilik Sorcha’nın her şeyi bilmesi gerekmiyor.”

“Kesinlikle.” Devlin tartarcasına Seth’i süzdü. Daha çocuktu, yaklaşık yirmi yıllık bir ömür sürmüştü. Oysa ağzından mantıklı sözler dökülüyordu. “Sorun şu ki sen tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?”

"Bu soruya yanıt verecek kişi ben değilim," dedi Seth gülümseyerek. "Şu işe bak, anlaşılan ben de sorulardan kaçmayı öğrenecek kadar peri olmuşum."

"Kraliçe endişeleniyor." Devlin fincanındaki iksiri bitirirken biraz sonra söyleyeceği sözleri değerlendirdi. "Ve benim zaman alacak işlerle ilgilenmek için uzakta olmam gerekebilir."

"Biliyorum." Seth ayağa kalkıp fincanı aldı. "Senin kendi işinle ilgilenmen gerek. Bu arada şahitler çoktan senin benim yanımda olduğunu görmüştür. Sorch'a bu durumu iletirler. Benimle olduğunu bilmek Kraliçe'yi sakinleştirir ve gittiğinde bana bir şey olmayacağına da eminim. Kara Saray beni korur, ayrıca Kraliçe'nin sana itiraf edemeyeceği kadar güçlüyüm. Zamanla öğreneceğin şeyler var... Ve sanırım beni affedeceksin... Ya da belki affetmezsin. Hangisi olacağını bilemiyorum."

Hala hafif başı dönüyor olsa da Devlin, yeni periye dönüşmüş olan bu çocuğun söylediklerinin doğru olduğunu hissedebiliyordu. Yine de bildiği şeyleri biliyor olması kesinlikle mantıklı değildi. *Belki de bir kahindir. Sorch'a, Seth'i periye dönüştürmek için Eola'ların enerjisini mi kullandı? Sadece ona sadık olacak bir kahin yaratmak Sorch'a açısından mantıklı bir hamle olurdu. Seth'e sorabilirim.*

"Geleceği görebiliyorsun, değil mi?"

"Gelecekte parçalar görüyorum," diye itiraf etti Seth. "Örneğin buradan nereye gideceğini biliyorum."

Devlin uykulu bir sesle soruyla karşılık verdi. "Güvende olacak mıyım?"

Seth bir an için ona bakmakla yetindi. Ardından hiçbir şey söylemeksizin dönüp odadan çıktı. Devlin oğlanın peşinden

gitmeyi düşündüyse de hareket etmek şu anda sahip olduğundan daha fazla enerji gerektiriyordu. Gözlerini kapattı.

Seth geri döndüğünde odadaki tek ses kendi ayak sesleriydi. Devlin gözlerini açmaya çalıştı. Seth'in battaniyeyi ve yastıkları, fazlasıyla kısa olan kanepeye bırakışını izledi. Ardından oğlan ışıkları söndürüp kapıyı kilitledi. Bütün seslerin beyninde yankılandığını fark eden Devlin o akşam kimsenin koruyucusu olacak halde olmadığını kavradı.

"İksirin içinde başka ne vardı?" derken dili dolaştı.

"Dinlenmene ve kendine gelmene yardımcı olacak şeyler. Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok Devlin. Bunun nedenini kavradığında Sorcha'yla konuşmak isteyeceksin... Kraliçe bana senin sırlarını anlatmadı, ben de sana onunkileri anlatmayacağım."

Devlin yeniden gözlerini kapattı. Kraliçe için birilerini öldürmek kahinlerle uğraşmaktan çok daha kolaydı. *Bana Seth'i dönüştürmek için ne kullandığını hiç söylemedi. Bir sürü sır... Eola'lar olmalı.* Kelimeler zihninde dönüp dururken Devlin yavaşça uykunun kollarına kaydı.

Ama Seth hala oradaydı. Kelimeleri sessizliği böldü. "Güvende olmayacaksın ama bence doğru seçimi yaptın."

"Hiçbir şey... seçmiş değilim." Devlin gözlerini açmayı denedi ama gözkapakları çok ağırdı. Uyku büyülerine sahip kahinler... "Hala düşünüyorum. Mantıklı seçenekler... ve öyle şeyler."

Seth yüksek sesle kahkaha atmadı ama konuştuğunda sesinde o kahkahanın izlerini görmek mümkündü. "Elbette... Şimdi uyu kardeşim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

ANI ESKİ EVİN GİRİŞİNE VARDIĞINDA ŞAFAK SÖKMEK ÜZEREYİ-
di. Avcunu binanın koyu ahşap kapısına yaslayıp Irial'ın
evinde hoş karşılanacağını bilmenin verdiği rahatlığın tadını
çıkardı. Artık yeni Kara Kral'la paylaşıyor olsa bile bu ev hala
Irial'm eviydi.

Sol elini kaldırıp canavar şeklindeki pirinç kapı tokmağı-
na uzandı. Canavar ağzını kapatıp kızın parmaklarını ısırınca
Ani'nin dudaklarından tatlı bir acı çığlığı döküldü.

Isırma işlemi çabucak olup bitti ve kapı sonunda kızın
içeri girebileceğine karar verdi. Sadece Irial'ın izin verdiği ki-
şiler onu rahatsız edebilirdi. Kız o listedeydi. Saat kaç olursa
olsun.

“Yaralandın mı? Başka biri mi yaralandı?” Irial başka biri
için giyinmiş gibi görünüyordu, üzerinde lacivert ipek pijama
altı vardı sadece.

“Hayır. Sıkıldım. Huzursuzum. Bilirsin, her zamanki şeyler.” Kızın sesi planladığından daha şımarık çıkmıştı.

Adam gülümsedi. “Zavallı yavrucağı.” Geri çekilip kızın içeri girmesine izin verdi.

Ani içeri girer girmez ayakkabılarını çıkardı. Yerdeki karo- lar çok soğuktu ve üzerlerinde yürümek neredeyse acı vericiydi. Bu his kızın heyecanlanmasına yol açtı.

Kapı kendi kendine kapanınca Ani, yol göstermesi için Irial’ın öne geçmesine izin verdi. Adam, misafirleri nerede ağırlayacağına özel önem verirdi, bu yüzden peşinden gitmek önden gitmekten daha akıllıcaydı. Üstelik takip etmek kıza onu inceleme fırsatı da sunuyordu.

“Sen... daha doğrusu o...” Karşısındaki Irial ve Niall olduğunda kız doğru kelimeleri bulamıyordu. Saraydaki herkes için aynı durum geçerliydi. “Kral burada mı?” dedi sonunda.

Irial omzunun üstünden kıza baktı. “Niall dışarıda.”

Ani onun sesinde hüznün tadını aldı ama Irial çabucak duygularını kontrol etmeyi başardı. Etrafındaki gölgeler yer değiştirip esneyerek duvarlara doğru uzadı ama gölge nöbetçiler ortalıkta belirmedi.

“O tam bir budala.” Kız etrafında dans eden gölgelere rağmen bakışlarını adamdan ayırmadı.

“Hayır,” diye mırıldandı Irial. “Benim hak ettiğimden çok daha merhametli.”

İçine girdikleri oda, diken perisinin sarılışından sonra kızı getirdiği odayla aynı odaydı. Irial o zaman kızı rahatlatmıştı. Deneylerden sonra, ağlama ya da çılgılık atma arzusu geçene kadar kızın yanında kalırdı.

Bu gece Irial kızla arasındaki mesafeyi korumayı tercih ediyordu. Kağıtlarla dolu zarif maun kitaplığın yanına gitti. Duygularının etrafına ördüğü duvarı biraz olsun alçaltıp özleminin ve acısının hissedilmesine izin verdikten sonra, elini okunduğu belli kitapların üstünde dolaştırdı. Sırtı kıza dönük olduğu için Ani adamın yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

Ani odada dolandı. Önceki saatlerde hissettiği gökkuşağı zevkleri solmuştu ama hareketsiz kalamayacak kadar enerji doluydu. Adamın yanında durdu.

Eski Kara Kral o zaman kıza döndü.

Ani baştan çıkarmak istercesine kollarını onun boynuna doladı. “Gabriel bana yardım ettiğini biliyor. Birbirimize yardım edebiliriz.”

Adam herhangi bir tepki vermeyince ona daha da yaklaştı. Irial’i ilk öpüşü olmayacaktı ama ilk kez daha fazlasını alma arzusuyla bunu yapıyordu. Gabriel bile Irial’a karşı çıkacak kadar budala değildi, Irial isterse kıza sahip olabilirdi.

Kısa bir an boyunca Irial kızın öpüşüne karşılık verdi ama kız dudaklarını adamınkine bastırduğunda onu omuzlarından tutup itti. Adamın yüzündeki onaylamayan ifade, Kara Saray’ın pek çok üyesinin titreyerek geri çekilmesine yeterdi. “Aklındaki şey gerçekleşmeyecek Ani.”

“Eğer denememe izin verirsen...” Kız dudaklarında hala bitter çikolata tadı alabiliyordu, etraflarını saran hava hafif buğulu bir kokuya bürünmüştü. Irial günah tadındaydı ve kız daha fazlasını istiyordu.

“Hayır.” Irial kanepeye oturup eliyle ortadaki minderi işaret etti.

Kız kanepenin diğer ucundaki mindere oturup ayaklarını adamın kucağına uzattı.

Irial eğlendiğini belli eden bir ifadeyle ona baktı. Ayaklarını çekmesini söylemedi.

“Cinsel perhizde misin?” Ani kanepenin koluna yaslandı, bir elini kanepenin kenarından aşağı sarkıttı.

“Hayır, ama Gabriel’in kızını yatağıma almayacağım.” Kızın ayaklarından birini kaldırıp parmaklarıyla altına masaj yapmaya başladı.

Ani bu basit dokunuşla eriyebileceğini hissetti. “Kimse Gabriel’in kızını yatağına almıyor ve ben de kurallara uymaya çalışıyorum.” Ellerine baktı. “Ölümlülerden hem duygu hem dokunuş almamaya dikkat ediyorum. Ya da perilerden. Onları öldürmeyeceğime emin olana kadar sevişmek yok. Beni öldürmemeleri için avcılarla kavga etmiyorum. Her şeye hayır. İyi de ben ne yapacağım?”

“Öğüt mü istiyorsun?” Adam nazik, neredeyse şefkatli görünüyordu. İnsan içindeyken asla göstermediği bir yüzü açığa çıkmıştı. Kız hastalandığında ya da güçsüz düştüğünde de bu yüzünü gösterirdi. Leslie onu bu yüzden sevmişti, Niall bu yüzden hala onu seviyordu.

Irial sevdikleri için her şeyi yapardı ve artık Kara Saray’ın sorumluluğu onun omuzlarında olmadığı için her zamankinden daha da özgürdü. Bu tür bir sevgi bir kez verildi mi artık geri alınmazdı. Biri bu kadar yoğun seviyorsa araya hiçbir şey giremezdi. Ölümlü arkadaşı Leslie ve yeni Kara Kral bunu göremeyecek kadar budala olsalar da Ani bu gerçeği anlıyordu.

Genç kız birinin eski Kara Kral'ı reddetmesini anlamıyordu: O mükemmeldi. Tamam, yüzde yüz mükemmel değildi ama ona çok yakındı. *Üzerimde deneyler yapmak istemesi hoş değil ama bunun dışında mükemmel.* Büyürken adama aşık olmuştu. Çocukluk aşkı. Belki hala biraz aşıktı. Adam bir zamanlar Kara Kral'dı. Kabusların bile korktuğu bir yaratık. Kızın sarayında sadece Gabriel ve Bananach aynı ölçüde korkutucuydu.

"Eğer vereceğin tek şey öğütse dinlemeye hazırım." Ani adamın tuttuğu ayağını çekip diğerini uzattı.

Irial bir kahkaha atıp diğer ayağı ovalamaya koyuldu.

"Acı çekiyorum." Kız çenesini hafifçe dikleştirdi, gözlerini kocaman açıp budala tarafının ortaya çıkmasına izin verdi.

"Yakınmaların benim üzerimde işe yaramaz yavrum." Adam başparmaklarını kızın ayağına bastırdı.

"Eskiden yarardı."

"Hayır, benimle oynayabildiğini düşünmek seni mutlu ediyordu, ben de izin verdim." Parmağını kızın ayağının altında dolaştırdı.

Kız ayağını çekip dizlerini göğsünde birleştirdi. "Tüm bunlar çok saçma Iri."

"Gabe sadece seni güvende tutmaya çalışıyor." Irial uzanıp kızın bileğini hafifçe sıktı. "Son kanlar da ölümsüz biyolojisinin uzmanlaşmış olan laboratuvara gitti. Ne olduğunu tanımlayabilirsek, özelliklerini ayrıştırabiliriz ve..."

"Aylardır üzerimde deneyler yapıyorsun," diye araya girdi Ani. "Bir kısmını al ve yeni bir mürekkep değişimi yapalım. Birine bağlanabilecek kadar ölümlüyüm ve beslenebilecek ka-

dar periyim. Mrekkepte hammadde olarak gözyaşları yerine kanımı kullanmayı dene. İşe yarayıp yaramadığına bak ve...”

“Hayır.” İrial kızın bileğini acı verecek kadar sıktı. “Niall bunu yapmamamızı tercih ediyor. Ortada yeterince karmaşa var ve sarayı beslemekle ilgili bir sorun yok. Geri kalan her şey başarısız olsa bile benim saraydaki varlığım, Yaz Kralı’na duyduğu öfke ve Bananach yüzünden yaşadığı bezginlik sarayı beslemesini sağlayacaktır. Sonsuza kadar işimize yarayacak bir çözüm olmasa da yeterince zamanımız var.”

Ani gözlerini devirdi. Duygusal bir krala sahip olmanın, duygularla beslenen periler için yararlı olduğu ortaya çıkmıştı. Bu ve mevsim sarayları arasındaki sorunlar Kara Saray’ın hayatta kalmaya yetecek kadar beslenmesini sağlıyordu. Ama yeterli değildi. Ayrıca Ani’nin diğer ihtiyaını tatmin etmekte işe yaramıyordu. “Daha fazlasına ihtiyacım var İri.”

“Zayıf düşürmeksizin onlara dokunabiliyor musun? Onları ldrmeden? Ne olduğunu açıkça göstermeden? Kendini tehlikeye atmadan? Yapmak istediğin şeyin hiçbir sorun yaratmayacağına emin misin?” İrial’ın nezaketi kayboluyordu. “Bana kendi başına bu işin altından kalkacak kadar irade gücüne sahip olduğunu söyleyebilir misin?”

Ani yalan syleyemese de soruyu yanıtlamaktan kaınabilirdi. “Sana zarar vermiyorum ve burada beni durduracak kimse yok.”

Kral alaycı bir gülümsemeyle kızı baktı. “Tatlım, ben yeniden Gancanagh’ım ve dilediğim zaman duygularımı kilit altında tutacak kadar irade gücüne sahibim. İkisine birden sahip olmana izin veren bir ölümlü veya peri, güçlü bir peri olsa da...”

Ani yeni tanıştığı periye düşündü. Bir saniyelik bir düşünceydi ama Irial kızın yüzündeki ifade değişikliğini yakaladı.

“Ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Onu bıraktığımda iyiydi... En azından öyle sanıyorum.” Ani farkında olmadan dudaklarını yaladı ve hemen ardından ne yaptığını fark etti. Bakışlarını kaçırdı.

“Kim?”

“Bilmiyorum. Ama zayıf bir peri değildi. Yürüyüp giderken iyi görünüyordu.” Irial’a baktı. “Yanımdan uzaklaşıp gitti. Seth dışında kimse görmedi ve o da beni ele vermez. En azından vermeyeceğini sanıyorum. Haksız mıyım? Beni ele verir mi?”

“Bana olanları anlat.”

Kız geceyi özetledi. Karga Yuvası’nda öptüğü peri ile ilgili hatırladığı bütün detayları Irial’a anlattı. “Sonrasında ortadan kayboldu,” diye bitirdi.

Irial bir süre hiçbir şey söylemedi. “Kanını aldığını söyledin.”

“Evet, biliyorum. Ama elimde değildi. Onun bir sorun olduğunu kabul edersek, beni bulursa ve bizim için bir tehditse, biliyorsun ki... gelecek sefer kendimi durdurmayabilirim.” Yeni tanıştığı periye öldürme düşüncesinin verdiği suçluluk duygusunu bir kenara itti. Ani, Kara Saray’dandı ve Kara Saray’da hayatta kalmak demek bazen böyle şeyler yapmak demekti.

“İşler o noktaya gelirse tam olarak bunu yapacaksın.” Irial artık kral olmasa da ikisi de kızın bu emre uyacağını biliyordu.

Ani kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hey, belki de Yaz Kralı’na zarar vermek için bir tür Truva atı olarak beni Yaz

Sarayı'na yollayabilirsiniz. *Gidip Ani'yi öpün, sizi kötü periler, dersiniz. Periler, ölümlüler, yarım kanlar...* Eğer Niall'ın yerinde ben olsaydım sarayı besleyebilirdim. Diledikleri gibi ziyafet çekerlerdi. Eğer bunu bilseydi Niall tahtı bana verir miydi? Yoksa canavarlığımı ortadan kaldırmak için beni öldürür müydü?"

"Ani, kes şunu. Her şeye bir çözüm bulacağız. Kimseyi öldürmek istemediğini biliyorum." Irial bir an duraksadı, içini hüznün kaplamıştı. Söyleyeceği kelimeleri tarttı. "Bazı periler için şefkat ve ölüm fazlasıyla kişiseldir. Bu bir kusur değil. Niall farklı..." Yalan söyleyememe sorunu araya girdiğinden Irial susmak zorunda kaldı. Sıkıntıyla içini çekti. "Niall, Gancanagh olmanın sonuçlarından rahatsız oluyordu. Dokunuşumuz ölümlülerde bağımlılık yapıyor, seninkiyse onları tüketiyor. Sonuçta her ikisinin de bedeli aynı."

"Ya sen?" Ani bunu pek çok kez merak etmişti. Gancanagh'lar ölümlüleri ilgi açlığı çeker halde bırakır, arzu-dan deliye dönmelerine yol açardı. Bu arzu asla tatmin edilemezdi. Kara Kral olmak Irial'ın yüzlerce yıl güvende olmasını sağlamıştı ama artık Niall güvendeydi ve Irial dikkatli olmak zorundaydı. Dokunuşu ölümlüler için bağımlılık yapıcıydı. Ani, Irial'ın gözlerine baktı. "Ölümlülerin ölmesi seni rahatsız etmedi mi?"

"Bazen."

Kız yutkundu. "Ah."

"Hayatımın büyük kısmında kabuslar sarayını yönettim Ani. En sevdiğim iki insana zarar verdim." Irial hissettiklerini kızın da hissetmesine izin verdi. Üzüntü, acı... ama pişmanlık

yoktu. “Bir arkadaşımın oğlu olan Yaz Kralı’nı bağladım. Sayısını bilmediğim kadar fazla ölüm emri verdim. Ağza alınmayacak kadar sapıkça şeyler yaptım.”

“Pişman mısın?” diye fısıldadı kız.

“Hayır.” Bir ses duyan Irial duraksadı. Ayak sesleri duyuldu, biri kapının önünde durdu ama içeri girmeden uzaklaşmayı tercih etti. “Elimden geldiğince iyi kararlar verdim. Sarayıma göz kulak oldum. Hala da oluyorum. Bazen bu birilerinin ölmesini gerektiriyor. Ama sarayım ve kralım her şeyden önce gelir.”

“Kral ne emrederse yapmaya hazırım,” diye ona garanti verdi Ani. “Ama bu şekilde kimseyi öldürmemeyi tercih ederim. Adil bir dövüş olsa...”

“Biliyorum.” Irial kıza sarıldı. “O da senin açlığını silah olarak kullanmaktan hoşlanmayacaktır.”

“Ama sen hoşlanırsın. Niall’ın asla yapmayacağı şeyler yapıyorsun.”

Irial buna karşılık vermedi. Zaten bir soru da sorulmamıştı. “Hepsinin çözümünü bulacağız. Güçlü ve güvende olmanı sağlayacağım Ani.”

Kız başını kaldırıp ona baktı. “Biraz uyuyabilir miyim?”

“Giysilerin üzerinde olduğu sürece burada dilediğin kadar kalabilirsin.”

ONUNCU BÖLÜM

ANI YANI BAŞINDAKİ SESLERİ DUYDUĞUNDA KENDİNİ DAHA yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu.

“Aklını mı kaçırdın?” Niall tepelerinde dikilmiş bağıırıyordu. Her iki yanındaki gölge nöbetçiler, etrafında dolanıp adamı sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kız gözlerini kırptıştırıp Kara Kral’ın neden öfkeli olduğunu anlamaya çalıştı ama daha herhangi bir şey söyleyemeden başka biri araya girdi.

Uyudukları sırada biri üzerlerine Ani’yi boynuna kadar örten bir pike sermişti. Ani’nin başı Irial’ın çıplak göğsünün üzerindeydi ama vücudunun kalanı görünmüyordu.

“O, Gabriel’ın kızı. Bir yarı ölümlü ve sen...” Niall kızı Irial’dan uzaklaştırmak için Ani’ye uzandı.

“Yapma.” Irial’ın sesi hiç de kralıyla konuşan bir perininki gibi değildi.

Ani heyecanla içini çekti. Birazcık şiddet bu sabah için mü-kemmel bir başlangıç olurdu.

Keşke...

“Artık kral değilsin Irial. Gerçekten bana meydan okumak istiyor musun?”

Irial neşeli bir sesle yanıtladı. “Saçmalama.”

“Yeniden Gancanagh’sın.” Niall’in sesi endişeliydi. “Kızın ölümlü tarafının ne kadar baskın olduğunu bilmiyoruz. Onda bağımlılık yapmış olabilirsin.”

“Ani’ye ölümlü demek bile mümkün değil. Ona bir bak-sana. Sadece bizim için biraz güçsüz ama azıcık zaman ve eğitimle bu sorun da çözülebilir.” Irial’in sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıştı ama Ani bu rahatsızlığın gerçek olup olmadığına emin değildi. Niall odada olduğu için adam bütün duygularını kilitlemişti.

“Bunu Gabriel’a söyleyecek misin peki?” Evdekilerin ara-sında Kara Kral’ın sırlarını ortaya dökcek kimse olmasa da Niall yine de alçak sesle konuşuyordu. Temkinli davranmak en iyisiydi. “Çünkü kızının, onunla yatabileceğin kadar peri olduğuna karar verdiğini Gabriel’a söyleyen kesinlikle ben olmayacağım.”

Ani yeniden iç geçirdi. Tam o anda, her zamankinin aksine öfkeli olduğu için Niall ona seksi gelmişti. Kral’ın üzerinden yayılan gölgeler kızın kulağına çekici öneriler fısıldıyor, içeri-deki loş ışık genç adamın yüzündeki yara izini aydınlatarak Kral’ın tehditkar bir havaya bürünmesine yol açıyordu.

“Böyle davrandığında çok çekici oluyor,” diye fısıldadı Irial’in kulağına.

“Kalk bakalım tatlım.” Irial kızın esprisine gülmedi ama sesi şefkatliydi.

“Burada çok rahatım,” deyip önce saate ardından Kral’a baktı. “Kim bu saatte uyanır? Uykuya ihtiyacım var.”

“Birkaç saat daha benim odamda uyuyabilirsin,” dedi Irial.

Niall kalkmasına yardım etmek için kıza elini uzattı. Öfkeliyken bile tam bir centilmendi.

Ani, Niall’ın elini isteksizce tutup ayağa kalkınca giyinik olduğu ortaya çıktı. Kral’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce adamın kulağına doğru eğilip fısıldadı. “İnan bana şansımı denedim. Ama beni geri çevirdi.”

Ani hala kanepede yatmakta olan Irial’a baktı. Eğer yanındaki kendisi olmasaydı, bu halini gördüğünde gerçekten de geceyi sevişerek geçirdiğini düşünebilirdi.

Bu sözler Niall’ı yumuşatmadı. “Oyun oynayacak halde değilim Irial.”

“Yukarı çık Ani.” Irial kanepede doğruldu. Kıza bakmadı. Bütün dikkati Kara Kral’ın üzerindeydi. “Sen olsan benden farklı ne yapardın söyler misin? Bütün geceyi onunla konuşarak ve ona dinlenebileceği, güvende olabileceği bir yer sunarak geçirdim. Zaten var olmayan erdemini tehlikeye atmadan başka bir yerde bulamayacağı besini ona verdim.”

Kara Kral karşılık vermedi.

İki tarafın da karşı tarafın harekete geçmesini beklediği saniyelerin ardından Ani odanın diğer ucuna yürüdü, işlemeli kapılardan birini açıp Kara Kral’ın evinin en mahrem bölümüne geçti. Tam odadan çıkarken Irial’ın sessizliği bozduğunu duydu.

“Ne konuşmak istiyordun? Dün gece kapıda ayak seslerini duydum.”

Sesi son derece sakindi. Kontrolünü kaybetmek üzereyse bile bunu kesinlikle belli etmiyordu. Hem Niall hem Irial duygularını son derece erkili bir şekilde gizliyordu.

Ani, Irial’ın duygularını saklama ihtiyacı duyduğunu fark edince hafif bir üzüntü duydu. Yine de önceki gece duygularını gösterecek kadar ona güvenmesi memnun ediciydi. Eğer Niall dikkat etseydi Irial’ın sarayı hediye edişinin ve tavırlarının aslında bir aşk sonesi olduğunu kavrardı.

Niall oturduğunda deri kanepe gıcırdadı. “Bazen senden nefret ediyorum.”

Ani odadan çıkarken Irial’ın sorusunu duydu. “Ya geri kalan zamanlar?”

Yanıtı duyacak kadar uzun süre orada kalmadı. İyi bir uyku çekmek, onu ilgilendirmeyen sırları öğrenmekten daha önemliydi. Saat yatıp uyumaktan başka bir şey yapılamayacak kadar erkendi.

Ani daha yeni uykuya dalmıştı ki kendini bir mağarada buldu. “Buraya ait olmayan hangisi? Sarkıtlar, dikitler, balo elbiseli kız? Hım.”

Rae gülümsedi. “Merhaba Ani.”

“Oyun oynayacak havada değilim.” Ani mağaradan çıkıp neredeyse tüm hayatı boyunca rüyasında gördüğü bu koyu renk saçlı kızıdan uzaklaştı. “Seni rüyamda görmek, sana bir ad vermek, kendi hayal gücümün ürkütücü bir parçasıyla sohbet etmek... Bunlar delilik işareti falan olmalı.”

“Sen kesinlikle tuhaf birisin.” Rae peşinden gelmişti. “Ama inan bana deli değilsin. Belki ben de senin kadar gerçeğimdir.”

Ani onu süzdü ama bir şey söylemedi. Kimi zamanlar rüyasında hayali arkadaşını görmeyi severdi ama bu sabah onlardan biri değildi. Sınırdıydı, endişeliydi ve Rae rüyasının ona ne anlatmaya çalıştığını düşünecek halde değildi. Yıllar içerisinde, gördüğü Rae rüyalarının kendini sorguladığı ve olaylara farklı bakmasını sağlayan rüyalar olduğuna karar vermişti. İlk Rae rüyasını Jillian öldüğünde görmüştü ve o zamandan beri neredeyse hep Rae rüyaları görüyordu.

“Zavallı şey,” diye fısıldadı Rae. “Kurallar çok mu fazla geliyor? Gabriel’la konuşamaz mı...”

“Hayır. Evet. Bunlardan bahsetmek istemiyorum.” Ani kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biriyle tanıştım. O... diğerlerinden farklıydı.”

Bir rüyanın içinde olduğundan Ani adamı hayal etti ve görüntü hemen o anda karşısında belirdi. Hayali, yanındaki sırdaşı kadar gerçekti ama üzerinde Rae’ninki gibi garip bir kıyafet yoktu.

Rae inledi. “Ah.”

“Ondan uzak durmalıyım.” Ani bakışlarını görüntüden uzaklaştırdı. “Onu incitmek istemiyorum Rae. Ama benim kanımı aldı. Eğer bana ulaşırsa Irial onu...” Ani ardından gelecek kelimeleri rüyada bile söylemek istemiyordu.

Rae, Ani’nin elini tuttu. “Kendine güvenmelisin Ani.” Et-raflarındaki dünya kayboldu. Ani şimdi Rae’yle birlikte beyaz bir boşluğun ortasındaydı. “Kurtlarım çağır Ani.” Rae’nin sesi beyaz boşlukta yankılandı.

Ani bir an karşılık veremedi. *Kurtlarım mı?*

“Onları ara Ani,” diye ısrar etti Rae. “Neden rüyada kurtları görüyorsun?”

Hırıldayan kurtlar etraflarında belirdi.

“Şimdi onları kabul et Ani. Onları içine al. Kurtlar senin bir parçan.”

“Hayır. Ben Kara Saray’ın kızıyım, bu yüzden rüyalarımnda Vahşi Av’ı görüyorum.” Ani etrafındaki kurtların görüntüsünün katılaşmasını izledi. “Tüm bunlar rüya. Rüyamda avı görüyorum ama oraya ait değilim. Hiçbir yere ait değilim.”

“Hayır, aitsin. Bu, Yeni Av Ani.” Rae kurtlardan uzak duruyordu. “Artık onu yeniden gördüğüne göre her şey değişecek.”

Kurtlar teker teker Ani’nin üzerine atladı ve vücutları kızınkiyle birleştiği anda kayboldu. Garip bir histi: Tüy ve kas yığınları kızın rüya kişiliğiyle birleşiyordu.

“Sen nesin Rae?” Ani yüksek sesle konuşmaya çalışmıştı ama sesi bir uluma gibi çıktı. Kurtların içine dolduğunu hissediyordu.

Önemli olan Rae değil kurtlar.

Rae’nin sözlerinin yarattığı kafa karışıklığını bir kenara atıp kurtların onu sarmasına izin verdi. Onu aralarına almak istiyorlardı. Ani oraya aitti.

Keşke onları gerçek dünyaya götürebilseydim...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

RAE, PERİLER DİYARI'NA, EVİ OLARAK KABUL ETTİĞİ MAĞARA'ya döndü. Ama yalnız değildi. Bilginin bekçileri Eola'lar onu bekliyordu. Rae ürperdi. Eola'ların başlangıçları ve sonları yaratma, parçaları birleştirme, bağları koparma yetenekleri vardı.

Üç kadın öfkeyle ona bakıyordu. Yaşlarını ve hatta türlerini kestirmek imkansızdı çünkü her biri genç, yetişkin ya da yaşlı gibi görünebilir ve farklı türlerden yaratıkların şekillerine bürünebilirdi. Sol taraftaki gri tenli kadın kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ortadaki şeffaf kız karar vermeye çalışır gibi başını yana eğmişti, sağ taraftaki ufak tefek tüylü yaratık ise ne olduğu anlaşılamaz bir ifadeyle bakıyordu.

“Bir daha sakın...”

“...bildiğini sandığın şeylere dayanarak...”

“...olaylara müdahale etme.” Her biri cümlelerin bir parçasını söylemişti.

Rae titrememek için omuzlarını dikleştirdi.

Hepsi aynı vücudun parçalarıymış gibi uyum içinde hareket ediyordu. "Kimse kendi geleceğini bilemez."

"O bile."

"Özellikle o." Hepsi geri çekildi. İki tanesi gerilemeyi sürdürünce şeffaf olan öne çıkmış oldu. "Bilmene izin veriyoruz. Bu adil bir değişim sayılır."

"Ama değil." Rae ellerini yumruk yaptı.

"Bilmen avcının hayatını kurtardı ve kız olmadan Devlin dönüşmesi gereken şeye dönüşemez."

Tüylü yaratık sözü devrildi. "Eğer bildiklerini söylersen öleceksin ve Devlin başarısız olacak."

Eola'lar birden gözden kayboldu.

Hala hayattayım.

Rae bunun için minnettardı.

Onlarla ilk tanıştığı gün, birleşme deneyleri yaptıkları günün hemen ertesiydi. Rae ve Devlin birleşmenin sınırlarını henüz çözememişler, o günü mağarada geçirmişlerdi. Devlin bilinçsiz bir halde yerde yatarken hala onun içinde olan Rae, küçük bir kızın imgesini görmüştü: Ani. Devlin'e onu öldürmesi emredilecekti. Ani ve Devlin'in hayatlarını neredeyse görünmez iplikler birleştiriyordu. Devlin'in uyuduğu, Rae'nin uyanık olduğu o huzursuz anda mağaranın duvarları bir anda kaybolmuştu.

Mağarada üç yaratık duruyordu.

"Devlin bunları bilmemeli." Biri elini uzatırken diğer ikisi elin hareketini takip etti. Rae'nin kontrolündeki Devlin'in vücudundan çıkan iplikler harekete geçti. Kızın canı yanmadı ama

merakı uyanmıştı. İçinde bir yerlerde, vücuttan çıkan iplikçiklerin dipsiz görünüşlü bir sepete uzandıklarını hissetti.

"Durun," dedi.

Durdular. Vücut ve sepet arasındaki iplikçikler havada kaldı.

"Sen..."

"...o..."

"...değilsin." Her biri cümlelerin bir parçasını söylemişti ama ses aynıydı.

Rae karşılık vermedi. İpliklerden birine doğru uzandı, gerçek olduğunu hissetti ve Devlin'in göremediği ihtimalleri gördü.

"Onun geleceği bu," diye fısıldadı. "Öldürmesi gereken avcı." Rae karşısındaki üçlüye baktı. "Ana Kraliçe biliyor mu? Ölüm emrini verdiğinde..."

"Senin bildiğini bilmemeli," dedi bir tanesi.

Üçü birbiriyle baktı ve mükemmel bir uyum içinde başlarını salladılar.

"Asla ona söylememelisin..."

"...ya da kıza..."

"...bildiklerini anlatmamalısın."

Rae ne söyleyeceğini bilemedi. Periler Diyarı'na geldiğinden beri Devlin dışında gördüğü ilk yaratıklar onlardı ve kesinlikle adama benzemiyorlardı.

"Sen olmazsan Devlin başarısız olacak..."

"...ve ikisinden birine söyleyecek olursan..."

"...öleceksin."

Üç kadın gülümsedi ama pek rahatlatıcı bir gülümseme değildi.

"Sessizlik mi, ölüm mü?"

"Başarısı mı, başarısızlığı mı?"

"Bizimle işbirliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Böylece Rae seçimini yaptı. Devlin uyandığında ona hiçbir şey söylemedi. Adamın geleceğinin hem bir hediye hem de bir yük olduğunu biliyordu.

Yıllar sonra Ani'nin hayatını bağışlaması için ona yalvardı. Adamı ölümlü bedenine dönmekle tehdit etti. Kendini ve onu Sorch'a ya ispiyonlamakla tehdit etti.

"Benden bir şey saklıyorsun." Devlin mağarada duran kıza baktı. "Avcı senin için neden bu kadar önemli?"

"Senden tek bir şey istedim," dedi Rae. "Yıllar önce bana üç dileğim olabileceğini söylemiştin. Etini paylaşmayı diledim, güvende olmayı diledim. Son dileğim de bu."

"Kraliçe'ye itaatsizlik etmemi mi istiyorsun? Eğer öğrenirse..." Devlin, Rae'nin ayaklarının dibine çöktü. "Benden bunu isteme."

Rae elini uzatıp sanki gerçekten birbirlerine dokunabiliyorlarmış gibi adamın ellerinin üstüne koydu. *"O kız sana anlatabileceğimden çok daha önemli. Bu dileğimi gerçekleştirmen gerekiyor."*

"Benden yeminimi bozmamı isteme. Onurumu çiğnememi isteme. Bunu isteme."

"Bana söz verdin." Rae yanaklarından aşağı süzülen yaşları hissetti. Katı bir vücudu olmadığından gözyaşları yüzünden aşağı süzülüp havaya karışarak kayboluyordu. "Lütfen Devlin. Son dileğim bu."

"Hem sana hem Kraliçe'ye verdiğim sözü tutamam." Adam ayağa kalkıp kıza tepeden baktı. "Benden seçmemi isteme."

Ablalarının yaptığıının aynısını Devlin'e yaptığı için kendinden nefret eden Rae gözlerini onun gözlerine dikti. "Senden seçmeni istiyorum."

Devlin gittikten sonra aylarca konuşmamışlardı. Devlin uzun süre kıza gelmedi, kızın içine girmesine izin vermedi. Sonunda bir gün geri geldi ama bu konudan bahsetmediler. Kız bu gizlilikten nefret ediyor, aralarını açtıkları için Eola'lara kızıyordu. Bir çözüm bulamadığı için kendine de kızıyordu.

Devlin olmasa Periler Diyarı'nda yapayalnız kalırdı. Haya-li vücudundan çıkma imkanı kalmaz ve bir daha asla fiziksel şeyler hissedemezdi.

Kafasında seçenekleri tarttı. Hiçbiri de gözden çıkarabileceği şeyler değildi.

Artık Ana Kraliçe'nin engellemeye çalıştığı gelecek tam karşılarında olduğundan, Rae olması gerekenlerin olmasını sağlamak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Eola'ların kurallarını çiğnemedi.

Rae bastıramadığı bir korkuyla gözlerini kapatıp Devlin'e doğru sürüklendi. Ölümlülerin rüyalarına girebilme yeteneğinden Devlin'in haberi yoktu. Rae, Ani'nin rüyaları dışında bunu hiç denememişti ama ölümlüler dünyasındaki herkesin rüyalarına ulaşabiliyordu. Devlin'i her yerde bulabilirdi. Ani'yi de adamdan uzanan ipleri takip ederek bulmuştu. Rae ona doğru sürüklendi, kendisinin bile fark etmediği fısıltı kalınlığında incecik bir ip sayesinde ona ulaştı.

Oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi. Rüyalarda güçsüz biri değildi. Orada bir sesi ve gücü vardı. Böylece kara-

rını verdi ve adamın ölümlüler dünyasında gördüğü rüyanın içine daldı.

“Rae? Ne yaptığını sanıyorsun?” Devlin, Rae’nin her şey normalmiş gibi sakince rüyaya girişini izledi. “Çıldırдың mı? Burada olmamalısın.”

Rae onun kelimelerinden ürkeceğine ona gülümsedi. “Daha önce rüyalarına hiç girmemişim gibi konuşma.”

“Periler Diyarı’ndayken evet. Burada değil.” Kızın ellerini tuttu. “Tehlikede misin?” Rae’yi dikkatle süzdü ama herhangi bir tedirginlik belirtisiyle karşılaşmadı. Doğruyu söylemek gerekirse kız şu anda ölümlü halinde olduğu kadar sevimliydi. Gariptir ki ölümlü zamanlarında giydiği sade elbiseyi giymişti. Saçları gerçek hayatta olduğu kadar uzundu ve örgü yapılmıştı. Devlin kızın gerçek vücudunun saçlarını ördüğü zamanı hatırladı.

“Ben iyiyim,” dedi Rae.

“Öyleyse ne yaptığını sanıyorsun?” Kızın ellerini bırakmadı. “Ya burada, rüyalarda dolaşmanın ölümcül sonuçları varsa? Ya burada olman, yeniden vücuduna dönmek zorunda kalacağın anlamına geliyorsa?”

Kız duraksadı. “Seni görmem gerekiyordu.”

“Rae...” Bir adım geri çekilip kızın gözlerine baktı. “Nedeni gerçekten bu mu? Yoksa vücuduna bir şey mi oluyor? Hissedebiliyor musun? Hastalandın mı? İstersen vücudunun yanına gidip...”

“Hayır. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu.” Yüzünde bir an için dalgın ve özlem dolu bir ifade belirdi. “Vücudumu görebilir miyim?” diye sordu tereddüt ederek.

Devlin, kızın yıllar önce uyuyakaldığı mağarayı yeniden yarattı. Arka tarafta kızın gümüş ve camdan yapılma tabutu duruyordu. Detayları birebir yaratmak için Devlin'in konsantre olmaya ihtiyacı yoktu çünkü orayı kendi elleriyle yapmıştı. Her ölümlü yılında bir kez tabutu açıp kızın vücudunu kontrol ederdi. Rae'nin enerjisi vücudundan ayrıldığından beri, aynı donuk vaziyette yatıyordu. Kız neredeyse yüz sene dir Periler Diyarı'ndaydı ve orada hayali bir yaratık olmak yaşlanmasını engellemişti. Vücudu da yaşlanmıyordu ama eğer hayali varlıkla vücut yeniden birleşecek olursa yaşadığı tüm o yıllar gerçek olacak ve vücudu yaşlanıp ölecekti.

"Aynı görünüyorum," diye mırıldandı kız. "Ama mağara biraz değişmiş."

"İçeriye girişler ekledim. Yapılacak en mantıklı şeydi." Devlin arkasını dönüp vücuda bakmadı. Mağarayı yeterince sık ziyaret ettiğinden, camın içindeki vücudu görmeye ihtiyacı yoktu. "Bence elbise hala hoş görünüyor."

"O da parçalanacak. Her şey parçalanır." Gözyaşları kızın kirpiklerini ıslattı. "Belki artık onu değiştirmeliyim."

"Nasıl istersen." Devlin yıllarca elbiseyi değiştirmelerini önermiş ama Rae aynı elbisenin kopyalarını kullanmalarında ısrar etmişti. Adam bu ısrarın garip olduğunu düşünürdü ama ölümlülerin zihninin nasıl çalıştığını anladığı söylene-
mezdi.

Kızın dileğini yerine getirmiş ve vücudun üzerindeki elbise yıprandığı zaman, aynısının yeni versiyonlarını getirip vücuda giydirmişti. Kızın vücudunu mağaranın nemli zemininden alıp cam tabuta yerleştirdiğinden beri elbiseler daha uzun süre

dayanıyordu. Mağaranın nemi artık onlara ulaşamadığından çürüme yavaşlamıştı.

Rae uzanıp adamın ellerini tuttu. “Ölümlüler dünyasını yaklaşık on dört yıldır ziyaret ediyorum.” Duraksayıp adama baktı. “Ani’yi ziyaret ediyorum.”

Devlin o anda, bu yaşadıklarının sadece bir rüya oluşuna minnettardı. Gerçek dünyada olsalar zihnini ele geçiren duyguların açığa çıkmasına asla izin veremezdi. İçi korku, kıskançlık ve ihanet acısıyla doldu. Yalpaladığı sırada, arkasında bir koltuk belirdi. Koltuğa yığıldı. “Avcının rüyalarında mı dolaşıyorsun? Neden Rae? Nasıl yaparsın? Sana inanamıyorum. Neden?”

Rae etraflarında karla kaplı bir arazinin belirmesini sağladı. “Mutlu olmanı istiyorum. İhtiyaç duyduğun her şeye sahip olmanı istiyorum. Anlatamayacağım şeyleri anlatmak istiyorum.”

“Rae?”

“Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki.” Rae her tarafı kaplayan karların arasına gömülürken fısıldayarak konuşmayı sürdürdü. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Onun güvende olmasını sağlamalısın Devlin. İkinize de zarar vermek isteyenlerden onu korumalısın.”

Devlin kızın saçlarını yüzünden çekti. “Rae...”

Rae buz gibi eliyle adamın bileğini tuttu. “Onu koru ama kendine de dikkat et. Beni duyuyor mu...”

Devlin tam o anda uyandığı için cümlenin gerisini duymadı. Vagondaki, fazlasıyla kısa kanepeye uzanmış durumdaydı ve bir şey boğazına bastırıyordu. Kendini boğulacakmış gibi

hissederek uyandı. Gözlerini açtığında Seth'in yılanını gördü. Sürüngeenin varlığı son derece rahatsız ediciydi.

“Yok ol,” diye mırıldandı Devlin.

Yılanın birkaç saniye daha olduğu yerde kalışını izledi. Arından yaratık yere kaydı.

Devlin kendisine en son ne zaman uyuşturucu verildiğini hatırlamıyordu. Tıbbi iksir, enerjisini geri vermiş olsa da anlaşılan saçma sapan rüyalar görmesine yol açmıştı.

Ayağa kalktı ve Seth'in belli ki onun için bırakmış olduğu giysiler arasından temiz bir gömlekle kot seçti.

Eğer elinde benim için fazladan kıyafet tutuyorsa buraya geldiğinden sık geliyorum demektir.

O, Ana Saray'ın katiliydi. Sonsuzluk boyunca perilerin korktuğu bir yaratık olmuştu ama daha yeni peri olan Seth onu uyutup geleceğine bakmaya cüret etmişti.

Sorcha'nın, kahin olduğunu kendisine söylemediği bir peri. Devlin sürprizlerden hoşlanmazdı.

Kapı açıldı ve Kahin odaya girdi. Elindeki çantayı mutfak masasına bıraktı. “Günaydın kardeşim.”

“Bana kardeşim demeyi kes...” Boa yılanını işaret etti. “Ve şunu da kafesine geri koy. Üzerime tırmanmasından hoşlanmıyorum.”

“Boomer senden hoşlanıyor.” Seth yılanı kollarına alıp top rak akvaryumuna taşıdı. Devlin'i şöyle bir süzdü. “Çok daha iyi görünüyorsun. Gitmeden önce birkaç gün daha dinlenebilirsen...”

“Kes şunu.” Devlin giysileri koltuğa bırakıp Seth'in üstüne yürüdü. “Ben sana göz kulak olmak için yollandım.”

“Burada olmanın amacı bu değil. Öyleydi ama artık amacın farklı.” Seth, Boomer’ın toprak akvaryumunu kapattı.

“Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın,” dedi Devlin dışlerinin arasından. Ellerini Seth’in boynuna dolamak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu ama bu noktada şiddet çok mantıksızdı. *Ben Ana Saray’danım*. Bu tip dürtülere boyun eğmemesi gerekiyordu.

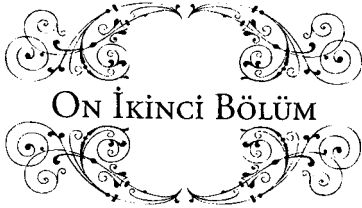
Seth gülümseyip giysilerin yanına gitti. Aralarındaki gerilimi hissetmiyor gibiydi. En üsttekileri kenara ayırıp kalanları masaya taşıdı. “Su ısınmıştır.”

“Ben banyo yaparken evden ayrılmak yok.”

“Tamam, ayrılmam.” Seth masaya bıraktığı çantayı açıp giysileri içine doldurdu. “Sen uyurken dışarı çıkıp ihtiyaç duyabileceğin şeyleri aldım. Onlar da burada.”

“İhtiyaç duyabileceğim şeyler mi?”

“Yapacağın yolculuk için. Tahmin ettiğimden daha erken yola çıkmaman gerekiyor. İşler değişti.” Seth odadan çıkmak için arkasını döndü. Ama dönmeden hemen önce, Devlin oğlanın yüzündeki endişeli ifadeyi fark etmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ANI ÜSTÜNDEKİ ÖRTÜLERİ İTİP GERİNDİ. İRIAL'IN EVİNE İLK geldiği zamankinden daha da yorgundu. Merdivenlerden indiği sırada ev sessizdi. Salonun kapısına gelince duraksadı. İçerden gelen fısıltıları duydu. İçinde birbirine karışan özlem ve iğrenme duygusunu hissetti. Sonra oradan ayrıldı.

Evin kapısına ilerledi. Kapıyı açtı ve en üst basamakta durdu. Ly Erg'lerden biri sokakta duruyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yaratık.

"Seninle hiçbir yere." Öğle güneşine rağmen ürperen Ani, Ly Erg'in gittiği yönün tersine ilerledi.

Kırmızı elli periler, Bananach'ın kurduğu planlara yardımcı olmak için ellerinden ne gelirse yapardı. Onların davranışları yüzünden Kara Saray'ın birliği bozulmaya başlamıştı. Çatışma kaçınılmazdı, bunlar savaşçı perilerdi ve gerçek bir savaş çıkması ihtimali onları mutlu ediyordu. *Kesinlikle bana göre*

oldukları söylenemez. Yeni Kara Kral'la ilgili şüpheleri olsa da Ani ona karşı bir komployu destekleyemeyecek kadar Irial'a sadıktı.

İlk karanlık sokağa saptı. Kendi sarayının perileri normalde böyle yerlerde olurdu ama içini rahatlatacak periler yerine başka bir Ly Erg'le karşılaştı. Başka bir sokağa, ardından başka bir sokağa saptı. Sonunda şehrin en berbat bölümlerine ulaştı. Sokağın iki yanı da asfaltın pisliğini toplayan kahverengi su birikintileriyle kaplıydı. Oradaki dünya daha ışıksız, daha belirsizdi. Ani bu karanlıktan hoşlanıyordu. Şehrin bu bölümü de aynı kızın sarayı gibiydi. Yakından bakmayan biri çok çirkin olduğunu düşünürdü. Ama genç kız bu gölgelerden doğmuştu, başkalarının acı ve üzüntü gördüğü yerlerdeki güzelliği görebiliyordu.

Elbette karanlıktan doğan her şey hoş değildi. Bananach karşısında belirttiğinde bu gerçeği ürkütücü bir netlikle hatırladı. Adeta yoktan var olmuş gibi birdenbire Ani'nin karşısına dikilmişti, sanki bir çılgının vücut bulmuş haliydi. Ly Erg'ler Ani'yi ona doğru ittirdi.

"Kız. Gabriel'in çocuğu." Kuzgun Peri başını yana eğip beklenti dolu gözlerle kıza baktı. "Sana ihtiyacım var. Gel."

Kızın önceden gördüğü Ly Erg'lerden biri Bananach'ın arkasında duruyordu.

Ani içini dolduran korku çılgınlığını bastırdı. Çok az periden korkardı ama Kuzgun Peri onu dehşete düşürüyordu. Pençeleri ve gagası, küller ve kan. Bananach, Kara Kral'ın kendisini bile ürkütmeyi başarıyordu. Peri sarayları arasındaki rahatsızlıklar ve güvensizlikler Kuzgun Peri'yi daha da

güçlendirdiğinden artık en güçlü perilerle bile baş edebilecek durumdaydı.

“Bananach kendisini takip etmeni emretti.” Ly Erg o tarafı işaret etti. “Karşı mı koyuyorsun?”

Yüzündeki ifadeden kızın karşı koymasını umduğu anlaşıyordu.

Ani yapabileceği bir şey olmadığını anladı. “Hayır.”

“İyi çocuk,” dedi Bananach. Ne Kuzgun Peri ne de Ly Erg başka bir şey söyledi. Ani’nin ömrü kadar uzun süredir kullanılmıyormuş gibi görünen bir binaya girdiler. Pencereleler siyaha boyanmış, fırtına sığınaklarında olduğu gibi üzerlerine demir parmaklıklar yerleştirilmişti. Niall’in evinden en fazla on iki blok uzaktaydılar. *Beni Niall’in burnunun dibinde öldürebilir mi?* Bananach’la ilgili pek çok şey gibi bu sorunun yanıtını tahmin etmek de imkansızdı. Bananach doğası gereği hem kaprisli hem cüretkardı.

Kadın penceredeki metali kaldırıp Ani’ye içeri girmesini işaret etti.

Ani’nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse göğüs kafesinden dışarı fırlayacaktı. Bananach’tan yayılan hiçbir duyguyu hissetmiyordu. Bu iyiye işaret değildi. Eşiği geçmeden önce Kuzgun Peri’ye döndü. “Misafir miyim, mahkum mu?”

“Belli olmaz.” Bananach, Ani’ye anlaşılmaz bir ifadeyle baktı ve pencereyi işaret etti. “Yerine geri dönebilirsin.”

Ly Erg görev yerine dönmek üzere yanlarından ayrıldı. Ani pencereden içeri girdiğinde, ortaçağdaki savaş lordlarının kalelerindeki odaları andıran bir yerle karşılaştı. İçerde kılıçlar ve

başka keskin uçlu silahlar hazırlanıyor, var olan diğer silahlar onarılıyordu. Ani bu garip durumu ve içerdekilerin yaptığı işleri kavradıktan hemen sonra, odanın diğer tarafında bununla tamamen çelişen bir manzara olduğunu fark etti. Uzun ahşap masalara bilgisayar ekranları yerleştirilmişti. Ani ekranlara baktı.

“Vahşi Av’ın parçası değilsin. Saraylarının parçası değilsin.” Sözlerinde hakaret tınısı olsa da Bananach’ın kara gözlerindeki ifade şefkatliydi.

“Ben Kara Saray’ın parçasıyım.” Ani çenesini dikleştirdi. “Kralımız...”

“Senin kralın. Benim değil. Ben kral falan istemiyorum.”

“Bir yemin ettin,” diye fısıldadı Ani.

“Doğru. Bu yüzden hala Niall’ı öldürmedim. Bu yüzden Irial bu kadar uzun yaşadı.” Bananach bakışlarını Ani’nin arkasındaki boşluğa dikti. “Bakalım senin için gelebilecek mi Gabriel’in kızı? Seni benim pençelerimden kurtarabilecek mi?”

Ani, Bananach’ın kimi kastettiğinden emin değildi. Gabriel? Niall? Irial? Başka biri? Bananach söz konusu olduğunda hiçbir şey net değildi.

Bananach aniden kızın arkasına geçip dudaklarını Ani’nin kulağına yaklaştırdı. “Baban bunu onaylamayacaktır. Ona söylememelisin. Hiç kimseye, hiçbir şey söylememelisin.”

“Kime neyi söylememeliyim? Neden bahsettiğini anlamıyorum.” Ani saygılı bir tonla konuşmaya özen gösteriyordu ama Kuzgun Peri’nin söylediklerini takip etmek onun için imkansızdı.

“Bu iyi bir yanıt Gabriel’in kızı. Sorduklarında onlara da bu yanıtı ver. Cahil numarası yap. Ben senin adına konuşurum.” Bananach bir şeyleri doğrulamak istercesine başını salladı. “Kadınlar ve sırları. Bana istediğimi verirsen sana pek çok şey sunabilirim.”

“Ne istiyorsun?” Kuzgun Peri’ye saygılı davrandığına emindi. Tavşan ona doğru kelimeleri kullanmanın, doğru ses tonuyla konuşmanın önemini anlatmıştı. Tehlikeli veya deli kişilerle konuşmanın yollarını göstermişti. Bananach hem deli hem tehlikeliydi.

Kuzgun Peri bir kahkaha atıp başını yana eğdi. “Gücüne ve kanına ihtiyacım var küçük avcı.”

“Benimle işin bittiğinde hala hayatta olacak mıyım?”

“Belki.” Bananach diz çöküp kıza baktı. “Henüz net olarak göremiyorum.”

“Hım.” Ani gözleriyle etrafta bir çıkış aradı. Dövüşmek bir seçenek değildi. Bananach onu hemen öldürürdü. Ama Ani koşabilirdi, en hızlı avcı kadar olmasa da perilerin çoğundan daha hızlıydı.

Peki Bananach’tan hızlı mıydı?

Bananach, sanki yavru bir köpekmiş gibi Ani’nin kolunu okşadı. “Sende özel bir şeyler var ve o her neyse ona ihtiyaç duyuyorum. Sana da, ben senden onu alırken hala hayatta olma şansı sunuyorum.”

“Ben...”

“Öncelikle Seth’i öldüreceksin... ve Niall’ı. Belki önce Niall’ı öldürürsün. Sen benim gibi sadakat yeminiyle sınırlanmış değilsin. Ve senden şüphelenmezler.” Bananach uzanıp

Ani'nin yüzünü okşadı. "Bunu yapacak, ardından bana gelip kanını vereceksin."

Ani ürperdi. Sahip olduğu ölümlülük sadece gücünü sınırlamakla kalmıyordu, aynı zamanda bütün çabalarına rağmen sarayındaki diğer perilerden çok daha az zalim olmasına yol açıyordu. Tanıdığı insanları öldürme fikri onun için yanlıştı. İrkilmemek için kendini zorlayarak aklındaki soruyu sordu. "Yoksa ne olur?"

Bananach başını diğer tarafa eğdi. "Öyle bir seçenek yok. Sana seçenek sunmuyorum çocuk. Emirlerime uymamak çok... aptalca olacaktır. Peşine düşmekten kaçınmam."

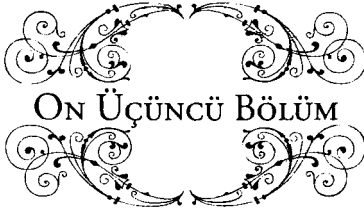
Tüm bunlar Ani'nin kavrayabileceğinden fazlaydı.

"Sen bunun için doğdun. Seni öldürseydi her şey farklı olurdu ama öldürmedi, değil mi?" Bananach ayağa kalkıp geri çekildi. "Kazanmamı istiyor. Bu yüzden yaşamana izin verdi. Benim için."

"Kim beni öldürseydi?"

"Konuşma zamanı bitti. Git ve dediğimi yap, yoksa pişman olursun." Bananach arkasını döndü, Ani'yi dövülen kılıçların ve ekranları yanıp sönen bilgisayarların ortasında bıraktı. Kuzgun Peri o tarafa bakmamıştı bile. Ani koşarak odadan çıkıp eşine ender rastlanır bir hızla evden kaçtı. Koşarken son hücrelerine kadar avcının kızıydı.

Ne ölümlülüğü yavaşlattı onu, ne de herhangi biri durdurdu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A VCI EVDEN AYRILDIĞI SIRADA DEVLİN SOKAĞIN GİRİŞİNDE duruyordu. Kızın kanı ona yol gösterdiğinden, Irial'ın ve Niall'ın evinden sonra kızın izini sürebilmiş ve Bananach'ın inine ulaşmıştı.

Orada ne işin var Ani?

Kızın peşinden gitmek istedi. Ama ona bu kadar önem vermesi son derece mantıksızdı. Eğer kızı öldürmüştü olsaydı böyle sorunları olmayacaktı. Kara Kral'ın evinin önünde beklerken kızın ölmüş olabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi, Bananach'ın ininin hemen dışında beklediği sırada kızın ölmesi fikri onu dehşete düşürdü.

Derken Ani, hızla ortadan kayboldu.

“Ne yapacağı kestirilemez bir kız,” diye fısıldadı Bananach, Devlin'in kulağına. Adamı kucakladığı sırada siyah tüyleri Devlin'e sürtündü.

Devlin, Bananach'tan uzaklaştı.

Kuzgun Peri, Devlin'in önüne geçti, uzun tırnaklı elleriyle adamı iki yanından tuttu. "Kaosun bir vücuda hapsedilmiş hali. Senin için çok fazla benim sevgili kardeşim."

Devlin, Kuzgun Peri'nin bileğini tutup zarif kuş kemiklerini acıtacak kadar sıktı. Bananach'ın acıdan hoşlandığını biliyordu. "Sürekli beni kışkırtmaya çalışmak zorunda mısın sen?"

Bananach bir kahkaha attı, binanın çatısından havalanan kuzgunlar bu sese eşlik etti. Mutlu mutlu bileğini ovuşturdu. "Benimle akşam yemeği ye kardeşim. Çok yalnızım."

"O kızıdan ne istiyorsun?"

Bananach, Devlin'in neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmadı. "O kız beni özgür bırakacak. Onun kanı ikimizin de bilmesini istemedikleri bir sır."

"Kanında bu kadar önemli olan ne?"

"Cık cık cık." Bananach eliyle adamın ağzını örttü. "Soru yok. O kız özel ve ona ihtiyacım var."

Devlin, Bananach'ın elini çekti. "Öyle mi?"

"Elbette." Bananach başını eğip bir kuş gibi Devlin'e bakarak soruyu yanıtladı.

"Avcıya ihtiyacın var," diye tekrarladı adam.

Bananach gururlu gözlerle ona baktı. "Ve nedenini biliyorsun, değil mi? Bu yüzden onu öldürmedin. Artık her şeyi anlıyorum. O her şeyin anahtarı. Kanı sayesinde bu oyunu kazanabilirim. Bu kadar zaman sonra, sevgili kardeşim Düzen ve Mantık Kraliçesi'ni yenebilirim."

"Neden onu ..."

“...öldürmediğini biliyorum.” Bananach adamın yanağını okşadı. “Onu Kara Saray’a getirdiklerinde, kurtların arasına bırakılan küçük bir kuzu gibi onu aramıza bıraktıklarında ne kadar farklı olduğunu gördüm. Dinledim. Onu öldürmeyen kişinin sen olduğunu biliyorum.”

Devlin ablasına baktı. Söyleyecek söz bulamıyor ve korkuyordu. Elleri titremedi. *Onu susturabilir miyim?* Sorcha’yı öldüremeyeceği gibi onu da öldüremezdi. Öldüremediğin sorunları nasıl ortadan kaldırırsın?

“Biri gecenin içinden çıkıp küçük kuzunun annesini öldürmüş. Ve bunca yıldır bizzat Kara Kral onları koruyordu.” Bananach başparmağını acıtacak kadar büyük bir güçle adamın yanağına bastırdı. Tırnağı adamın gözünün altındaki deride ufak bir kesik oluşturdu. “Ve sen... İnsanların kulübünde kızı izlediğini gördüm. O zaman anladım.”

Devlin ne söyleyeceğini bilemedi. Gerçeği söylemesi de, lafı çarpıtma denemesi de kötü sonuçlar doğurabilirdi. Ama hiçbir şey söylememek de Kuzgun Peri’nin Ani’den ne istediğini öğrenme şansını ortadan kaldırıyordu. “Fazla dikkatlisin.”

Bananach gülümsedi. “Beni test ettin ama ben...”

“Test etmedim.” Bananach’ın elini tutup yüzünden uzaklaştırdı. Parmaklarını parmaklarına dolayıp ekledi. “Asla seni test etmem.”

Bananach iç çekti. “Bunu yaptın ama ben neler olduğunu çözdüm. Ufaklığın kanı bana, baş edemeyecekleri bir güç verecek.”

“Doğru.” Devlin daha önce hissetmediği kadar büyük bir korku hissetti. Ana Kraliçe, sarayı veya Periler Diyarı için du-

yulan bir korku değildi bu. Ani içindi. Duygularını bastırarak geçirdiği sonsuzluğun ardından hissettiklerini ele vermeyecek kadar deneyim kazanmıştı. Ablası hiçbir şey anlamadı. Devlin kendisinden beklenen cümleyi söyledi. “O zaman Ana Kraliçe’yle savaşıacaksın.”

“Elbette!”

Bananach’a sadece baktı. Konuşmadı, tartışmadı.

Bananach bir büyü yapıp Sorch’a’nın kılığına girdi. “Çok kötü bir çocuksun Dev. Her zaman bana ihanet edeceğini biliyordum.” Bananach duraksadı, hala Ana Kraliçe gibi görünüyordu. “Yaptıklarını duyduğumda şok geçirdim. Hayalkırıklığına uğradım. Kesinlikle benim gibi değilsin Devlin. Periler Diyarı’na ait değilsin. Hiçbir zaman olmadın.”

“Kes şunu.”

Bananach’ın yüzü eski haline döndü. “Onu her zaman beni sevdiğinden daha çok sevdin.”

Zincirler geçirilmiş çite yaslandı. Vücudunun ağırlığıyla metaller şingirdadı.

Devlin, Kuzgun Peri’nin karşısına geçti. “Nerede saklandığını ona söylüyor muyum?”

“Saklanan o olsaydı bana söyler...”

“Kes şunu.” Devlin gittikçe sakın olma becerisini kaybediyordu. “O benim kraliçem. Bana hayat ve var olma nedeni veriyor.”

“Bir gün hakkım olan saraya kavuşacak ya da onu öldüreceğim. O zaman bana sadakat yemini edeceksin.” Bunu söylerken Bananach’ın kalbi kırılmış gibiydi. Yüzyıllardır aynı şeyi saplantı haline getirmişti. Her zaman değil ama ne zaman

kaybolacak olsa, yeniden krallığı ele geçirme planına dönerdi. “Avcı benim için hazırladığın bir testti ama kızın ikimiz için neler yapabileceğini görüyorum. Yanıtı bulabileceğimden şüphelerin vardı ama buldum.”

“Seni asla teste tabi tutmam ablacığım,” diye tekrarladı Devlin. Birilerini test etmenin iki düşman kız kardeşin alınına girdiğini eklemedi. Bananach’ın Devlin’le ilişkisi, sadece ikizi Sorcha’yla yarışma arzusuna dayanıyordu. Devlin, Bananach’la Sorcha’nın arasındaki çekişmenin bir parçasıydı sadece.

“Nerede akşam yemeği yiyeceğiz?” diye sordu Devlin.

“Yemekten önce gidip birilerini öldürebilir miyiz?”

“Belki.” Bananach’ın yanındayken daha kötülerini yaptıkları da olmuştu.

Bu yanıt Kuzgun Peri’yi memnun etti. Kolunu kardeşinin beline dolayınca Devlin de kolunu onun omzuna attı. Bananach tüyümsü saçlarını adamın kolunun altından kurtarıp bir pelerin gibi aşağı sarkacak şekilde geriye savurdu.

Sonrasında Devlin, ablasıyla nasıl baş edileceğini bilen tek periyi aramak için, Bananach’ın gitmesini istemediği tek eve gitti. Diken perilerinden biri onu karşıladı. Kapısında sürrealist bir resmin asılı olduğu odaya götürdü, kapıyı yana kaydırarak onu içeri aldı ve hemen oradan uzaklaştı.

Aradığı peri oradaydı. Irial artık kral olmayabilirdi ama hala o kadar güçlüydü ki sarayını geri almak istese bunu başa-
rabilirdi. Kral olmasa da sıradan bir peri değildi.

Benim gibi.

Saraylarda güçlü periler vardı ama gerçekten güçlü olan periler çoğunlukla bağımsız kalmayı tercih ederdi. Hiçbiri sadece güç arzusuyla harekete geçmezdi.

Eski Kara Kral'ın dinlendiği divanın iki tarafında iki koltuk vardı.

Irial duvardaki girintiye yerleştirilmiş sürahiyi aldı, içindeki sıvıyı bir kadehe doldurup havaya kaldırdı. "Benimle bir kadeh içer misin?"

Devlin başını evet anlamında sallayınca Irial ikinci kadehi de doldurdu.

Irial şeref kadeh kaldırırken kadehini Devlin'e doğru tuttu. "Pek çok güzel gece, gönüllü bir ölümlü veya gönüllü bir melezle başlar." Devlin, Irial'ın Ani'den haberdar olduğu yolundaki imasını duymamış gibi yaptı. Kadehi alıp Irial'ın sağındaki koltuğa geçti. "Belki de bu tür şeyler benim sarayından olanlar için uygun değildir."

"Hangi saraymış o Devlin?" Irial bu soruyu sormak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Kendisinden önceki Kara Krallar ve Kara Kraliçeler gibi Irial da Devlin'in kilit altında tutmayı tercih ettiği şeyleri görebiliyordu.

"Ben Sorcha'nın sarayına aitim," diye yanıt verdi.

"Neden? Onlar gibi değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ya..."

"Dur." Devlin kadehindeki sıvıyı içip ifadesiz bir yüzle Irial'e baktı. "Bilddiğini sandığın şeylerle ilgilenmiyorum."

"Ah. Kesinlikle Ana Saray'dan olabilecek kadar zalimsin." Irial bir an için yaralanmış gibi göründü ama bu bir anlık üzüntü, perinin her zamanki sinsi ifadesinin altında kayboldu.

Devlin kim bilir kaçınıcı kez, ilk yaratıldığında Kara Saray'ı seçmiş olsa her şeyin ne kadar farklı olacağını düşündü. Kendisinden önceki diğer Kara Krallar gibi Irial da baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi. Temel ihtiyaçlarını bastırma gereği duymuyordu. Hiçbir şeyi saklamasına gerek yoktu.

Benim aksime.

Irial kadehini kaldırıp gerçekler orada saklıymış gibi amber rengi sıvıya baktı. "Karga Yuvası'ndaymışsın."

"Seth'in güvenliğini sağlamak için gönderildim."

"Anlıyorum." Irial içkisinden bir yudum alıp sessizliğin uzamasına izin verdi. "Oğlanın güvenliğinden şüphe duyuyorsan Kara Kral'la konuşabilirsin. İçeride olup olmadığına bakmamı ister misin?"

Devlin konuşmadan önce söyleyeceklerini tarttı. Daha önce de Kraliçe'den habersiz iş çevirdiği olmuştu. Sonsuzluk, emir almakla mücadele etmeyi mümkün kılacak kadar uzun bir süreydi. Ama daha önce, sadece ve sadece Kraliçe'nin veya sarayın yararına olduğunu bildiği zamanlarda emir almadan harekete geçmişti. Ya da hareketinin herhangi bir bedeli olmayacağına emin olduğunda. *Ani'nin hayatını bağışladığım o gün hariç.*

Devlin kadehini bir kenara bıraktı. "Buraya Seth için gelmedim, bunu zaten biliyorsun."

"Sahi mi?"

Devlin bunları konuşmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Ani'nin zarar görebilecek olmasının kendisi için önemli olduğunu herhangi birine itiraf etmekten hoşlanmıyordu. Ama gurur şu anda sahip olabileceği bir lüks değildi. "Ani tehlikede ve onu güvende tutmak istiyorum."

Irial'ın attığı kahkaha periler dünyasının bütün karanlığını içeriyordu. "Ani'nin aradığı şeyin güvende olmak olduğundan şüpheliyim."

Devlin bu sözdeki gerçek payını görmezden geldi. "Ablam, Ani'nin peşinde. Onu Huntsdale'den götürmek istiyorum ama sarayına haber vermeden bunu yapacak olursam peşimize düşüleceğini tahmin ettim."

Irial'ın sahte alaycılığı kayboldu. Vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterircesine gülümseyerek Devlin'e baktı. "Sence onu bunca yıldır sen gelip Periler Diyarı'na götür diye mi saklıyorum?"

"Onu Periler Diyarı'na götürmeyeceğim. En iyisi asla oraya gitmemesi. Ani'nin hayatına karıştığım için Sorcha onu *görmüyor*." Devlin son kelimeleri söylerken çok alçak sesle konuşmuştu.

Irial karşılık vermedi.

"Ani sizin sarayınızda güvende değil. Bananach onunla ilgilenmeye başladı," diye ekledi Devlin.

"Kraliçe'nin Kanlı Elleri neden bir avcının güvenliğiyle ilgileniyor?" Irial içkisini yudumladı. "Sence de çelişkili bir durum değil mi?"

"Ne fark eder?" diye sordu Devlin.

"Benim için fark etmez belki. Ama Bananach ve Sorcha için çok şey fark edecektir. Ben olsam güvendiğim kişilerin benden sır saklamasını istemem. Onlar için de bu sorunun yanıtının bir şey değiştirmeyeceğini mi iddia ediyorsun? Özellikle de Ana Kraliçe için?"

Irial, Devlin'in bilmediği bir şey söylemiyordu. Bütün periler sadakatin önemini bilirdi. Bir krala veya kraliçeye sadakat

yemini edildikten sonra o kişiye boyun eğmek bir zorunluluktu. Devlin ise Kraliçe'nin emirlerine karşı geliyordu. Sadece Ani'nin yaşamasına izin vermekle kalmamış, şimdi de Seth'i korumak yerine kızı hayatta tutmakla ilgilenmeye başlamıştı. Hiçbir perinin aklına onun bir gün Kraliçe'nin emirlerine karşı çıkacağı gelmezdi. Elbette Kraliçe'nin kendisi hariç.

Bugünün geleceğini baştan beri bilmiyor muydu?

Sessizlik içinde dakikalar geçti. Neredeyse Ana Saray'da olmak gibiydi.

Sonunda Irial konuştu. "Ani seninle gitmeyi seçecek olursa Gabriel'ı ve Niall'ı seni takip etmemeye ikna edeceğim. Eğer seni reddederse onu burada koruyacağız. Seçim kıza ait. Buna yemin et."

Devlin hızla ayağa kalktı. "Seçimin ona ait olacağına yemin ederim."

Irial kaşlarını çatarak periye baktı. "Ani'yle birlikteyken dikkatli ol."

"Benim yanımda, sarayınızda olduğundan daha güvende olacak." Devlin çıkmaya hazırlandı.

"Devlin?"

Devlin bir eli kapıda duraksadı.

"Kendine dikkat etmeni kastetmiştim. Ani diğer periler gibi değil." Irial'ın yüzünde acıma dolu bir ifade vardı.

"Ben Ana Kraliçe'nin Kanlı Elleriym." Devlin omuzlarını dikleştirdi ve duygularını kontrol etmek için kullandığı kalkanı indirip Kara Peri'ye kendisine acınmasının gerekli olmadığını ispatladı. "Sonsuzluk boyunca dünyaya gelen hiçbir peri, hiçbir konuda beni yenemedi."

“Ah. Gurur, düşüşten hemen önce gelir arkadaşım.” Irial ayağa kalkıp Devlin’in elini tuttu. “Ama sen çoktan düştün değil mi?”

Devlin’in bu söze verecek bir yanıtı yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PERİLER DİYARI'NDA HAVA NİHAYET KARARMIŞTI. RAE BU fırsatı mağaradan bir süreliğine de olsa ayrılmak için değerlendirdi. Etrafındaki dünya hatırladığı gibi değildi ama Rae, Periler Diyarı'nın görünüşünün sürekli değişmesine uzun zaman önce alışmıştı. Burada her şey Ana Kraliçe'nin ruh haline göre şekillenirdi ve bazı günler Kraliçe yepyeni bir manzara yaratmaya karar verirdi.

Rae eskiden gür bir nehir olan dereye doğru ilerledi. Her iki tarafta, sohbet eden insanlar gibi dizilmiş salkımsöğütler vardı. İnce dalları hafif rüzgarda sallanıyordu. Kıyıda, çıplak ayaklarını suya doğru sarkıtmış çok güzel bir peri kızı vardı. Rae bu periyle rüyalarda veya Devlin'in vücudunun içindeyken tanışmamıştı. Peri, çamura dönüşmüş zemine uzanmış uyuyordu, başının altında onun için özellikle oluşturulmuş gibi görünen yosundan bir yastık vardı. Çamur, dallar ve kök-

ler perinin saçlarına karışmıştı. Ana Saray'daki perilerin çoğunluğunun aksine bu peri başka bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Sanki Rafael öncesi döneme ait bir resimden fırlamıştı.

Rae perinin rüyasına girdi.

“Seni tanımıyorum,” dedi Peri. Rüyasında çok daha geniş bir nehrin kıyısında oturuyordu. Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir bahçenin içindeydi ve her taraf yeni açmış leylaklarla kaplanmıştı.

Rae derin bir nefes aldı. Rüyalarında duyularını kullanabiliyordu. Çiçeklerden yayılan koku ciğerlerini doldurdu. Koku o kadar ağırdı ki neredeyse boğulacaktı.

“Nereden geldin?” diye sordu Peri.

“Belki beni daha önce sokaklarda görmüşsündür ve şimdi rüyanda farkında olmadan o anı hatırlıyorsundur.” Rae, Ana Saray’ın perilerinin onun varlığına direnmelerine alışkındı. Rüyada yabancıları görmek mantıklı değildi. Bu yüzden onları, kendisini hayal ettiklerine inandırmak için ikna edici olması gerekiyordu.

“Hayır.” Peri başını iki yana salladı. Saçları açıktı, sırtına doğru dökülüp çiçeklerle süslü zemine karışıyordu. Rüyada saçlara karışmış dallar ya da çamur yoktu.

Peri, bakışlarını Rae’den uzaklaştırıp dev bir ayna gibi görünen sulara baktı. Suyun yüzeyinde yüzler belirdi, çoğu nehirde boğulup giden Ofelia kadar trajikti.

Birini mi kaybetti?

Ölüm periler için, insanlar için olduğundan çok daha ağırdı. Birine sonsuzluk vaat edildiğinde, yüzyıllar göz açıp kapayıncaya kadar geçerci. Rae bu tür kayıpların acısını, Devlin’in

Kraliçe için yaptığı şeyleri düşündüğü zamanlarda görmüştü. Kraliçe'nin emirleri Devlin'in ellerindeki kandı.

"Neyin rüyasını görüyorsun?" diye fısıldadı Rae.

Peri gözlerini sudan ayırmadı. Derisinden kökleri andıran gümüş damarlar çıkıyor ve toprağa karışıyordu. Sanki bu damarlar onu toprağa bağlıyordu. Rae gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramadı. Periler genellikle rüyalarında kendilerini bu kadar sıradışı görmezdi. Çoğunlukla gerçek dünyada olduklarından farklı olmazlardı çünkü rüyalarındaki varlıkları gerçeğin yansımasıydı. Onlar Ana Saray'a aitti ve rüyalarda bile mantık kurallarına uygun davranırlardı.

"Oğlum gitti." Peri, Rae'ye baktı. "O gitti ve onu göremiyorum."

Rae'nin kalbi sızladı. Perilerin nadiren çocuğu olurdu, bu yüzden bir çocuğu kaybetmek başka birini kaybetmekten daha acı verici olmalıydı. Rae, Peri'nin yanına oturup onun el, kol ve ayaklarından çıkan gümüş dallara değmemeye dikkat etti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Onu çok özleyorum." Perinin yanağından altı damla yaş aktı. Yaşlar toprağa düşüp cıva damlaları gibi öylece kaldı.

Rae onları avcuna alıp nehrin kıyısına götürdü. Kelimeleriyle suyu yeniden şekillendirdi, büyümesini ve genişleyip okyanusa dönüşmesini sağladı.

"Denize karışan yedi damla," dedi Peri'ye.

Ardından Peri'nin yanına gidip diz çöktü. Bir elini uzattı. "Bir dilek için yedi damla gözyaşı."

Peri'nin yüzünden süzülen yedinci damlayı yakaladı.

Rae bu damlayı da suya bırakırken Peri sessizdi.

“Ne diliyorsun? Uyuduğun süre boyunca dileğine sahip olabilirsin.” Rae yeniden onun yanına diz çöktü. “Bana dileğini söyle.”

Peri kızı, Rae’ye baktı. Konuştuğu zaman sesi ılık bir rüzgar gibiydi. Kelimeler ağzından döküldü, dileğini tuttu. “Oğlum, Seth’imi görmek istiyorum.” Arkalarındaki deniz kayboldu ve yerinde bir ayna belirdi. Aynanın çerçevesi, sertleşmiş ve alevlerin arasından çıkmış gibi kararmış dallardan yapılmıştı. Aynada Rae’nin o güne kadar gördüğü hiçbir periye benzemeyen bir peri göründü. Diğer Ana Saray perilerinden farklıydı. Seth’in kaşları gümüş takılarla süslenmişti, alt dudagında gümüş bir halka vardı ve ucu oku andıran gümüş çubuklar küpe olarak kulağına takılmıştı. Mavi-siyah saçların çerçevelediği yüzü diğer perilerinki gibi hoş değildi, orada ölümlülere özgü açlığın izlerini görmek mümkündü. Seth kesinlikle ısıltılı bir perinin çocuğu gibi görünmüyordu.

Oğlu yüzünden mi her tarafından gümüş kökler çıktığını hayal ediyordu?

Seth, kollarında şekil değiştiren dövmeler olan bir grup periyle dövüşüyordu. Rae, Seth’in karşısındakilerin çok belalı olduğunu hissediyordu. Rüyada Seth kollarını kaslı bir dişi perinin etrafına doladı ve ikisi birlikte camdan dışarı uçtu. Kırık cam parçaları, boş görünüşlü bir odanın zeminine döküldü.

Neredeler? Bu peri oğlunun ölümünü mü gördü? Gördüğü şey bu mu?

Perinin kendi oğlunun ölümüne şahit olması düşüncesi Rae’yi ürpertti, yüzünde sevecenlik dolu bir ifadeyle kadına baktı.

Peri bakışlarını aynadan ayırmadı. Dokunacakmış gibi elini aynaya doğru uzattı. "Benim güzel oğlum."

Seth yere devirdiği kaslı dişi periye bakıp bir kahkaha attı. "Seni nasıl da hakladım ama!"

"Fena değildi ufaklık." Yüzünde zalim bir ifade olan dişi peri omzuna saplanan cam parçasını çıkardı. "Hiç fena değil."

Başka bir peri, Seth'e bir şişe su fırlattı. Sadece kolları görünüyordu ama Rae yüzünü görmese de onun diğer dövüşçülerden biri olduğunu anladı. Sesi gökgürültüsü gibiydi. "Chela'yla yeniden dövüşmek ister misin?"

Seth başını iki yana salladı. "Yapamam. Bu gece Yaz Sarayı'nda bir şölen var. Ash benim de orada olmamı istiyor."

"Keenan?"

"Hala kayıp." Seth gülümsedi ama sonra bu mutluluk yanlış bir şeymiş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Üzücü."

"Onun nerede olduğunu..."

"Yapma," diye araya girdi dişi peri Chela. "Kral'dan öğrendiklerimizi sana söylemek, Gabe'e ya da bana düşmez."

Seth başını salladı. "Tamam. Bugün nasıl dövüştüm?"

"Hala bir sonraki hamleni belli ediyorsun," dedi Gabe'in olduğu anlaşılan ses.

"Yarın dövüşür müyüz?"

"Yaz Sarayı'ndaki şölenlerden sonra, ancak akşam saatinde uyanırsın." Gabe aynanın kapsama alanına girdi ve gülümsedi.

"Şölenlerden sonra sabah erken uyanılmaz."

Çerçevenin içindeki periler tarafından söylenen sözler anı olamayacak kadar belirgindi. Dahası bu sahne Seth'in ölü-

müyle sonuçlanan bir sahne değildi. *Bu hiç iyi değil.* Rae karşı-
sındaki manzarayı izlerken tamamen yeni, daha önce hiç yap-
madığı bir şey yaptığından şüphelenmeye başladı. Her nasılsa,
rüya gören perinin o anda ölümlüler dünyasında olup biteni
görebilmesini sağlamıştı. *Bunu nasıl yaptım?*

“Oğlun ölmedi mi?” diye sordu periye.

“Hayır. Ölümlülerin dünyasında.” Peri, Rae’ye bakmak
için döndü. Bir insana ait olmadığı hemen anlaşılan gözle-
rinde beyaz bir perde belirdi. Bu gözler, Rae’ye sürüngenlerin
gözlerini anımsattı. Periler ötekiydi. Dünyalarına adım attığı
ilk andan beri bunu biliyordu ama nadiren bu gerçeği bu ka-
dar açık bir şekilde görürdü.

“Sen nereden çıktın?” diye sordu Peri.

“Ben sadece bir rüyayım,” dedi Rae. Daha önce de pek çok
uyuyan periye aynı şeyi söylemişti ama bu defa sesi titredi-
ği için söyledikleri kulağa doğru gelmedi. “Bütün bunlar bir
rüya.”

“Hayır, değil.”

“Hepsi senin hayal gücünün ürünü. Belki beni bir resimde
görmüşsündür, sarayda...”

“Hayır.” Peri kollarını kavuşturup Rae’ye baktı. “Sara-
yımdaki bütün resimlerin bütün detaylarını bilirim. Sen ye-
nisin, daha önce görmediğim bir şeysin. Az önce yaptığın
şeyi yapmak... imkansız. Kaderlerinin ipleri benimkilere
bağlı olan kişileri görememem gerekir. Ama az önce oğlumu
gördüm.”

Rae donup kaldı.

Sarayım? Kader ipleri? Sorcha!

Rae ayağa kalkıp birkaç adım geri çekildi. Sorch'a'dan uzaklaşp Seth'in, Rae'nin hatırladığı ölümlüler dünyasına hiç benzemeyen sokaklarda yürüdüğünü gösteren aynanın yanına gitti.

Devlin öfkeden küplere binecek... Eğer sağ kalmayı başarsa-bilirsem. Kelimeler birden hayal edebileceğinden çok daha tehlikeli bir havaya bürünmüştü. Rüya-lar kendi alanıydı. Orada güvende olabilirdi, orada her şeyi yapabiliirdi. Ama Sorch'a "her şey" demekti. Periler Diyarı'nda dünya onun arzuları ve iradesi doğrultusunda şekillenirdi ve Rae rüyaların da buna dahil olup olmadığından emin değildi.

Ya da ölümlülerin dünyasının.

"Kimsin sen?" Sorch'a yerinden kalkmadı. Tahtı veya tacı olmadan da çok güçlü bir görüntüsü vardı. Denizde göğ'e doğru yükselen ama kırılıp yere dökülmeyen dev dalgalar oluştu. Dalgalar etraflarındaki her şeyi ezmeye hazır oldukları noktada donup kaldı. Derken bütün sular dondu ve dalgalar heykellere dönüştü. Rüya gören Sorch'a'nın zihni, Rae'ninkinin çok üzerinde bir güç sergileyerek rüyayı ele geçiriyordu.

Ayna hariç. Ayna tam önlerindeydi. Buz her tarafı kaplasa da aynadan uzak duruyordu.

"Bu bir rüya. Ben kendini eğlendirmek için yarattığın bir yüzüm. Başka bir şey değilim." Rae, Kraliçe tüm dudaklardan doğruların dökülmesine alışık olduğundan, bu yalanın kendisine kaçacak kadar zaman kazandıracağını umdu. "Eğer gitmemi istersen giderim." Rae yürüyüp gidecekmiş gibi arkasını döndü. "Ne de olsa bu senin rüyan."

"Dur."

Rae attığı adımın yarısında durdu. Ardından, yapılacak en güvenli hareketin, en bilgece planın gitmeye devam etmek olduğuna karar verip yürümeyi sürdürdü.

Sorcha göz açıp kapayıncaya kadar karşısında belirdi. “Sana durmanı söyledim.”

“Rüyaları kontrol edemezsin Sorcha,” diye fısıldadı Rae. “Burada hiçbir şeyi kontrol edemezsin.”

“Periler Diyarı’ndaki her şeyi ben kontrol ederim.” Kraliçe’nin kibirli tavrı Rae’ye Devlin’i anımsattı. Nasıl olup da Kraliçe’yi hemen tanıyamamıştı.

“Ama şu anda tam olarak Periler Diyarı’nda sayılmayız. Rüyalar sana ait değil.” Rae, Sorcha’ya olabildiğince nazikçe gülümsedi. “Rüyaları değiştirme yeteneğine sahip ölümlüler, Seanchai’ler var. Ama sen? Sen benim rüyalar diyarımda diğerleri gibi bir periden başka bir şey değilsin.”

“Ama sen peri değilsin.” Sorcha’nın bakışları Rae’nin üzerinde dolaştı. Ana Kraliçe gördüğü bütün detayları zihnine kazıdı. “Seni benden kim sakladı?”

“Hiç kimse,” diye yalan söyledi Rae. “Ben hep buradaydım ama sen daha önce benimle ilgilenmemiştin.”

Rae bunu söyledikten sonra, Ana Kraliçe’nin tehlikeli sırları öğrenmesine fırsat vermeden rüyadan çıkıp Periler Diyarı’na geri döndü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BANANACH'IN YANINDAN SAATLER ÖNCE AYRILMIŞ OLMASINA rağmen Ani hala titriyordu. Birinin kendisini takip ettiğini fark edince daha da korkmuştu. *Belki Bananach nereye gideceğimi görmek için beni serbest bırakmıştır?* Ani emin değildi. Barracuda'nın pencereleri kapkara olduğundan arabanın sürücüsünü göremiyordu ama onu takip eden kişinin kibirli biri olduğundan emindi. Birini böylesine harika bir arabadan izlemek, sürücünün kişiliğiyle ilgili çok şey söylüyordu. Periler Diyarı'nda böyle bir özgüvene ve egoya rastlamak şaşırtıcı olmazdı ama perilerin çoğu araba kullanmayı bilmezdi. Demirin içinde olmaktan hoşlanmazlardı ve peri dostu malzemeden yapılma arabalar çok aptalcaydı.

Gerçi böyle birkaç araba vardı.

Ani, demir dışında malzemelerden yapılmalarını emredecek kadar arabaları seven perileri düşündü. Kısa bir listeydi.

Çoğunlukla periler motosiklet veya araba gibi görünen binek canavarlarla yolculuk yapmayı tercih ederdi. Ama kızı takip eden arabanın illüzyon olmadığı açıktı. Motorun kükreyişinden belliydi.

Ara sokaklardan birine saptı. *Hayır, bir peri olamaz.* Barracuda'yı bir ölümlünün kullanıyor olması ihtimali yükseltti ve bu düşüncesinde haklıysa, bir ölümlüyle rahatlıkla karşı karşıya gelebilirdi.

Araba da kızın ardından sokağa saptı. Motor sesi yaklaşırken Ani araçtan tanıdık egzoz kokusunun gelmediğini fark edip duraksadı. Araba durdu ama sürücü motoru kapatmadı, aşağı da inmedi. Pencere kapalıydı.

“Öyle olsun.” Arabaya doğru ilerledi. “Eğer sen kendin ortaya çıkmayacaksan biz de başka bir çözüm düşünürüz.” Şoför kapısına uzandı. Vahşi Av'ın kızlarından birinin peşine düşecek kadar aptal olan birine kızmaya hakkı olduğunu düşünse de son bir uyarıda daha bulundu. “Sabrımı zorlama.”

Araba kıpırdamadı, sürücü dışarı çıkmadı ve motor çalışmaya devam etti.

Ani kapı koluna uzandı ve donup kaldı. Elinin altındaki madde metal değildi. Birdenbire şeffaflaşan pencerelerden içeri baktı. Kimse yoktu. Karşısındaki araba peri yapımı değildi. Çok daha ender rastlanan bir şeydi. Uzun zaman önce inanmayı bıraktığı masallardan fırlama bir şey.

Sürücüsüz bir binek.

Elini arabadan çekmedi. Bineğin çıkardığı, mırlamayı andıran sesi dinledi. Araçtan yayılan titreşim kızın vücudunu kapladı.

“Benim mi?” diye sordu.

Birbirimize aitiz. Kelimeler birdenbire zihninde belirmişti.

Bu sesi gerçekten zihninde duymuştu. Başka birinin bineğini sürdürdüğü zamanlardan farklıydı. Zihnindeki bu ses kendisinin bir parçasıydı.

Elbette senin parçanı. Sesin bir cinsiyeti yoktu. *Ben seninim.* Artık başka bir bineğe binmeyeceksin.

“Bir daha asla. Sadece sen.” Eliyle nazikçe kaportayı okşadı. Araba tam bir klasikti. Güçlüydü ve güzeldi. Güzel hatları ve harika bir motoru vardı.

Araba kızın elinin altında aniden şekil değiştirdi ve keskin krom kenarlı, siyah bir Ducati’ye dönüştü.

“Vay canına.” Ani motora bakarken neredeyse kahkaha atacaktı.

Ardından binek, karşısına çıkan her şeyi ezip geçebilecek bir ata dönüştü. Bir ayağını kaldırıp indirerek toynaklarıyla zaten bozuk olan asfaltı dövdü. Birçok Kara Saray bineği gibi dehşet verici bir güzelliği vardı. “Muhteşemsin.”

Ve ölümcülüm Ani.

“Evet. Ben de öyle dedim. Ölümcül aynı zamanda muhteşem demektir.” Atın boynunu okşadı. Bananach’la karşılaşmanın verdiği dehşeti azaltabilecek çok az şey vardı. Bu da onlardan biriydi. Ani geri kalan her şeyi unutmuştu.

Bana ihtiyacın vardı.

“Evet, vardı,” diye fısıldadı Ani.

İhtiyacını hissettim ve işte buradayım.

Hayvan gözlerini kapatıp başını kızın omzuna yasladı.

Buradan gidebiliriz.

Yaratık onu seçmişti. Ani'nin artık kendi bineği vardı, Chela'ninkine değil kendi hayvanına binecekti. Melezlerin binekleri olmazdı, sahipsiz binekler ölümlülerin dünyasında boş boş dolaşmazdı. Ama işte bineği karşısındaydı.

Hadi gel Ani. Binek yeniden arabaya dönüştü. Kapısını açtı. *Benimle gel de uzaklara gidelim.*

Ani sürücü koltuğuna geçti. Motordan tatmin edici bir kükreme yükseldi.

"Ah." Bu sözü söyler söylemez araba harekete geçti ve kızın kalp atışlarını hızlandıran bir süratle ileri atıldı.

Direksiyonu tut. Sana güveniyorum, dedi yaratık.

"Seni hayalkırıklığına uğrattıysam kontrolü yeniden ele alabilirsin." Daha önce birkaç kez gerçek bir arabayı kullanmıştı ama bu işin altından kalkabileceğine emin değildi.

Her zaman. Seni her zaman güvende tutacağım Ani. Artık benimsin.

"Ve sen de..." dedi Ani ama cümleyi tamamlayamadı.

Cümleyi binek tamamladı. *Ben de seninim. Her zaman.*

Baş döndürücü birkaç saatin ardından Ani bineğini dövme dükkanının yakınlarındaki bir sokağa yönlendirdi. Yolculuk sinirlerinin yumuşamasını, içindeki duygu karmaşasının biraz olsun dinmesini sağlamıştı. Artık sakindi. Mantıklı düşününce, Bananach'ın taleplerinin kendi başına çözebileceği şeyler olmadığını anlıyordu.

İstese bile Kara Kral'ı öldüremezdi. Bananach'a gücünü veya kanını vermek de istemiyordu. Ayrıca Seth'ten hoşlanmıyordu ama onu bile öldürebileceğinden emin değildi.

Hem istediklerinden sadece birini yapmak Bananach'ı tatmin etmeye yeter miydi?

Ani bu sorunun yanıtını bilmiyordu ve Niall'ın Seth'in ölümünü affetmeyeceğine emindi. Ama neler olduğunu bilmezse... Fazla seçeneği yoktu. Bananach'ı görmezden gelmek mümkün değildi. Kuzgun Peri deli, tehlikeli ve güçlüydü.

Seth'i öldürebilir miyim?

Oğlan aslında Kara Saray'a ait değildi. Irial için önemli biri olsaydı durum farklı olurdu. Öte yandan Seth, Ana Saray'dandı ve Yaz Kraliçesi'nin sevgilisiydi. Onları öfkeliendirmek pek akıllıca değildi.

Fakat Bananach'ı öfkeliendirmek *hiç* akıllıca değildi.

Motor sustu ve Ani, Barracuda'dan inip kapıyı nazikçe arkasından kapattı. Çok güzel bir canavardı ama bu sokakta güvendeydi. En büyük tehlike, kendisine yaslanmayı deneyen bir ölümlüyü yemesi riskiydi. Ama binek bayağı yorgun göründüğünden kız geri döndüğünde kaportada kan bulmayı beklemiyordu.

Arabaya doğru eğilip fısıldadı. "Birazdan dönerim."

Motordan bir gürültü yükseldi, sonra arabanın içindeki ışıklar söndü.

Ani, dövme dükkanına doğru yürüdü. Kapıya vardığında duraksadı. Eşikten içeri adım attığı anda soru yağmuruna tutulacağını biliyordu. Eğer soruları yanıtlarsa uzun bir nutuk işitecekti. Ağabeyi ne zaman sert davranması gerektiğini biliyordu. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı şeyleri kıza o öğretmişti. Ne Ani'nin insanlıktan uzak görüntüsü ne de Tish'in ölümlülere özgü sevimliliği onu etkilerdi. Birbirlerinden ne

kadar farklı olurlarsa olsunlar, bir şekilde ikisini de sevmeyi başarmıştı.

“İçeri gelecek misin?” Tavşan ön taraftaki pencereden dışarı sarkıyordu. Sakalını örmüş, turuncu tonlarına boyamıştı. Kulaklarında, kızın ilk avlarından birinden sonra oyduğu kemikler vardı. Üstündeki giysiler klasik insan giysileriydi: Koyu renk pantolon ve oduncu gömleği.

Evim.

Ani avuçlarını kapının cam panellerine yasladı, elleriyle dükkanın kaçtan kaçta açık olduğunu gösteren saatleri örttü.

Tavşan yüzünde her zamanki ketum ifadeyle kızı izledi. Daha sonra ona pek çok soru soracaktı ama o an için bir şey söylemedi. Çünkü kızın itiraf edemediği şeyi anlamıştı: Ani korkuyordu. İçi ne zaman öfke veya korkuyla dolsa, kendisini rahatlatması için ağabeyine koşardı. Tavşan, kıza kafa karıştırıcı bir dünyayla nasıl baş edeceğini öğretmişti. Kafasını karıştıran şeylerin bazen zayıflık, bazense ne kadar güçlü olduğunun göstergesi olduklarını anlatmıştı.

Ani dükkanın kapısını açıp genç adamın kollarına koştu.

Tavşan, Ani küçük bir kızken yaptığı gibi ona sarıldı. O zamanlar onun da çoğu melez gibi büyük ölçüde ölümlü olacağına inanmışlardı.

Aynı Tish gibi.

“Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Belki.” Kız bir adım uzaklaşıp uzak köşedeki kırmızı koltuğun yanına gitti.

Tavşan kapıdaki levhayı “KAPALI” yazacak şekilde çevirdi ve kapıyı kilitledi. “Eee?”

“Bananach’ı gördüm.” Tavşan’ın koltuktaki çatlaklardan birini sabitlemek için kullandığı, elektrik bandının altına sıkışmış ip parçasını çekti. “Benden istediği bir şeyler var.”

“Bananach bela demektir.” Tavşan kapının camlarını örtmek için kepenkleri indirdi. Böylece dükkanın önünden geçenler içeridekileri göremeyecekti.

“Hepimiz bela değil miyiz Tavşan?” Ani başını kaldırıp Tavşan’a baktı. Önyargı da olsa, tam bir serseri gibi görünüyordu. Kızın tüm ailesi, kuralları esnetmekten veya kırmaktan rahatsız olmazmış gibi görünen kişilerden oluşuyordu. Gerçekten de pek çok kez ölümlü kanunlarını ve peri geleneklerini çiğnemişlerdi. Tavşan onları Jillian’ı öldüren yaratıktan, Ana Saray’dan ve Kara Saray’daki çoğu periden saklamıştı. Ölümlülerin iradelerini ve özgürlüklerini çalmış, mürekkep değişimiyle onları Kara Saray’ın perilerine bağlamıştı.

“Bananach başka.” Tavşan yere bağdaş kurdu. Zemin pırıl pırıldı. Bekleme odasını bile olabildiğince temiz tutardı. Ani küçükken bekleme odasında Lego arabalar ve Lego kasabalar inşa edişini hatırladı.

“Yapmamı istediği şeyler var... ve...” Ani ellerini birleştirip kendini Tavşan’a bakmaya zorladı. “Sana söylemek istemiyorum.”

“Sırf bela çıkarmak için bela yaratamayız. Gerçek bela öyle olmaz. Bir nedeni olmalı. Bunu anlıyorsun değil mi Ani?” Tavşan, kıza doğru kaydı, artık Ani’nin ayaklarının dibindeydi. “Artık Kara Saray’da olduğun için seni korumam mümkün değil. Kendini açığa çıkardın, bundan sonra ölümlülerin arasında yaşamana izin vermezler.”

Kız meydan okurcasına başını dikleştirdi. "İrial bana güveniyor."

"Ben de güveniyorum," dedi Tavşan. Kapıya baktı. "KAPALI" yazısına rağmen biri içeri girmeye çalışıyordu. Alçak sesle devam etti. "Bu yüzden Bananach senden her ne istediye uzun uzadıya düşünmelisin."

"Ben sadece... çok korkuyorum. Eğer işbirliği yapmazsam..." Banach'ın hışmına uğrama düşüncesi bile kızın ürpermesine yol açtı.

"Bir çözüm buluruz. Buraya gel." Tavşan ayağa kalktı. "Akşam yemeğinde konuşuruz. Tatlı da yaparım."

Kolunu kızın omzuna attı.

"Yemeğe dondurmaya başlamanın bir sakıncası olmaz."

Ani neşelenmeye çalıştı. Tavşan böyle gergin anlarda hep aynı yönleme başvururdu: Kıza rahatlama şansı tanır ve esprilerle onu rahatsız eden şeyi öğrenmeyi denerdi. Kız derin bir nefes alıp ekledi. "Yemeği dışarıdan almalıyım. Senin pişirdiğin bir şeyler yemek istiyorum."

"Anlaştık." Tavşan dükkanın arka tarafına açılan kapıya yürüdü. Kızın hayatının büyük kısmı orada geçmişti. "İrial'ı arayacağım."

Ani hafifçe yalpaladı. Bananach'ı gördüğünü İrial'a söylemek istemiyordu. *Tavşan bu yüzden onu arıyor. Benimle ilgilenmesi için.* Ağabeyi kızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı ve bu durum değişmemişti. Artık eskisi gibi kızı koruması imkansızdı ama bunu yapma arzusu hala sürüyordu.

"Onunla ben konuşurum Tavşan." Ağabeyinin önüne geçti. "Bu işe karışman gerekmiyor."

Tavşan her zamankinden yaşlı görünüyordu. “Eğer Bananach seni planlarına dahil ettiyse Irial bunu öğrenmeli. Yeni Kara Kral da bunu öğrenmeli. Senin benden daha güçlü birilerinin desteğine ihtiyacın var. Irial’ı ya sen arayacaksın ya da ben.”

Kız duvara yaslanıp cep telefonunu çıkardı ve 6 tuşuna bastı. Telefon birkaç kez çaldı, Irial fazla bekletmeden telefonu açtı.

“Selam. Uzun zamandır konuşmamıştık.” Kızın sesindeki gerginlik bunun sıradan bir telefon konuşması olmadığını belli ediyordu.

“Neredesin?”

“Evdeyim.” Ani, ağabeyinin yüzündeki endişeli ifadeyi görmemek için gözlerini kapattı.

“Gabe’e söylemem gereken bir şey mi var?” diye sordu Irial.

“Şimdilik yok.” Ani, Tavşan’ın uzaklaştığını duydu, ayak sesleri mutfığa doğru gidiyordu. Gözlerini açmadı, fırının çalıştırıldığında çıkardığı bip sesini duymayı bekledi. Tavşan’ın zaten temiz olan ellerini yıkadığı suyun sesi. Açılıp kapanan dolap kapakları. Genç kız yeniden Irial’a konsantre oldu. “Seninle konuşmalıyım. Sanırım bir sorun var. Bir problem. Bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var.”

“Evde kal. Hemen geliyorum.” Irial telefonu kapatmadı, hatta kalmayı sürdürdü. Kızın hiç ihtiyaç duymamayı dilediği bir can simidi gibiydi. Onun yanına gelmek üzere yola çıkarken onunla konuşmayı sürdürdü. “Biri canını mı yaktı?”

“Ben iyiyim.” Kız zemine oturup sırtını duvara yasladı. O ana kadar karşı koymaya çalıştığı öfke her yanını kaplamıştı. “Yemek pişiriyoruz.”

“Gelip size yardım ederim.”

Kız gülümsedi. “Seninkiler gibi süslü bir yemek pişirmiyorum.”

“Sen mi birinin canını yaktın?” diye sordu adam.

“Hayır.”

“O zaman her şey yoluna girecek.” Irial’ın sesi, kızın çocukluk kabuslarından hatırladığı sestti. Adam onun kurtarıcısı, onu ve Tish’i güven içinde olacakları yere götüren kişiydi. Onları Ana Saray’ın ve Jillian’ı öldüren her kimse onun zalimliklerinden saklamıştı. “Her şey yoluna girecek.”

“Bu kez o kadar emin değilim.” Ani ayağa kalkıp mutfağa gitti. Tavşan onu alnından öptü. Ani mutfak tezgahına yaslandı. “Bananach beni istiyor.”

ON ALTINCI BÖLÜM

TISH MUTFAĞA GİRDİĞİNDE BİRBİRLERİNİ HAFTALARDIR görmemişler gibi bir çığlık attı.

“İşte özlemediğim bir ses.” Tavşan kulaklarını tıkayıp şakacıktan suratını buruşturdu. “Şimdiye kadar sağır olmadığım için şanslıyım.”

Ani telefonu Tavşan’a fırlattı. “İri’yle konuş. Ben Tish’le sohbet edeceğim.”

“Evde kalın!” diye seslendi Tavşan odalarına giden kızların arkasından.

Hayır.

Ani, Tavşan’a her şeyi anlatabilmek isterdi ama düşündükçe durumun ne kadar ciddi olduğunu daha iyi kavırıyordu. Eve gelerek bile ailesini tehlikeye atmış olabilirdi. Oradan hemen ayrılmak yapabileceği en akıllıca şeydi.

Hala gitme şansım varken.

Belki de bineğin kendisine bu yüzden geldiğini düşündü. Ailesini tehlikeye atmayacağı bir yere gitmek zorundaydı.

“Seni seviyorum.” Ani ablasına sarıldı. “Seni herkesten ve her şeyden çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben de seni seviyorum.” Tish kaşlarını çatı. “Söylesene, şimdi ne yaptın?”

“Hiçbir şey.” Ani müzik setini açınca içerisi büyük bir gü-rültüyle doldu. Bastan yayılan sert ritmi teninde hissedebili-yordu.

Ev.

Müziğin sesini, sohbeti Tavşan’dan saklamak için açmıştı ve ağabeyinin bunun farkında olduğunu biliyordu. Tavşan, Ani kadar avcı değildi ama çok güçlü bir duyma yetisi vardı. Kız, babalarının özelliklerinin hepsini almıştı. Tavşan bazılarına sa-hipti -uzun ömür, güç, duyma yetisi- ve Tish... Tish’in avcı yetenekleri daha belirsizdi. Büyürken ona “azıcık avcı” der-lerdi. İnsanlardan biraz daha güçlüydü, biraz daha hızlıydı ve başını belaya sokmaya biraz daha eğilimliydi.

Tish’in yatağına oturdular. Ani’nin yatağı hala odadaydı, son kalışından bu yana toplanmamıştı ve aslında o anda tam da kızın ihtiyaç duyduğu cennetti. Ama orada kalamazdı. Ne-redeyse ölümlü olan ablasının yanında kalarak onu tehlikeye atamazdı.

“Neler oluyor?” Tish bağdaş kurup bekledi.

“Başım belada sayılır,” diye söze girdi Ani. Bananach’la ilgi-li her şeyi çabucak özetledi.

“Ani?” Tish kardeşinin elini tutmak için uzandı ama Ani ayağa fırlayıp geri çekildi.

“Burada kalamam.” Ani müziğin sesini biraz daha açtı. “Eğer Bananach peşimden gelirse...”

“Hayır. Gidemezsin,” diye fısıldadı Tish. “Eğer seni takip ediyorsa... Hadi Ani. Şu odaklanma numarasını yap. Eminim yararlı olur.”

Ani kapalı kapıya baktı. “Eğer gelirse sana ve Tavşan’a zarar verir. Buradan uzak dırmalıyım. O gelmeden önce herkesten uzaklaşmalıyım. Bu daha güvenli.”

“İri artık neler olduğunu biliyor. Her şeyi düzelterek. Gidip onunla yaşarız.” Tish ayağa kalkıp Ani’nin elini tuttu. Küçükken Ani korktuğunda hep aynı şeyi yapardı. “Bizimle kal.”

“Kalamam Tish. İri’den ayrılma tamam mı? Tavşan’la kal. Gabr... Babamla kal.” Ani teninin karıncalandığını hissetti. Koşmalı, kaçmalıydı. Kalmanın düşüncesi bile kendini boğuluyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu. İrial nasılsa Tish ve Tavşan’ın güvende olmasını sağlardı. Kendisi yanlarında olmazsa daha güvende olurlardı. Evin içinde tuzağa düşmüş gibiydi, burada olması herkesi tehlikeye atıyordu.

“Dışarı çıkmalıyım,” dedi.

“Nereye gideceksin?” Tish, Ani’nin elini bıraktı.

“Henüz bilmiyorum.” Ani ablasından uzaklaşıp dolabın kapağını açtı. Bir çanta alıp içini giysiyle doldurdu.

Tish bir şey söylemeden ona yardım etti. Kelimeleriyle olmasa da hareketleriyle onun gitmesine razı olduğunu göstermişti. Kardeşine bir saç fırçası uzattı. Gözleri yaşlarla doluydu. “Dikkatli ol Nini.”

Ani ablasına sarıldı. Lakabını duyduğunda gözlerine dolan yaşları bastırmakta güçlük çekiyordu. “Seni arayacağım.”

“Senin telefonun Tavşan’da.” Tish cebine uzanıp pembe telefonunu çıkardı. “Bunu al. Iri’yle konuşması bittiğinde ondan senin telefonunu alırım.”

Ani, Tish’in telefonunu ön cebine koydu. Sık sık telefon değiştirdikleri için, ihtiyaç duydukları numaralar her iki telefonda da vardı. “Ya Glenn? Onun numarası benim telefonumda yok.”

Tish sıırıttı. “O zaman sanırım kulübe uğramam gerekecek.”

“Hayır!” Ablasının tek başına kulübe gitmesi düşüncesi bile Ani’yi ürpertti. Telefonu çıkarıp rehberi taradı. “Numarayı yaz. Seninle dükkanda buluşabilir. Iri izin vermediği sürece hiçbir yere tek başına gitmemelisin. Tamam mı?”

Tish numarayı eline yazdıktan sonra yatakların arasındaki komodinin üst çekmecesini açtı. Sutyenlerin ve çorapların arasında Ani’nin bileğindeki benzeyen bir *Sgian Dubh* vardı.

Tish siyah saplı bıçağı ve siyah bacak askısını kardeşine uzattı. “Uğurlu bıçağımı al.”

“Emin misin?” Ani diğer bacağına hafifçe dokundu. “Zaten bir tane var.”

“Benimkini de al. Bir kız için temkinin ve silahın fazlası olmaz,” dedi Tish.

“Doğru.” Ani pantolonunun paçasını sıvayıp bacak askısına yerleştirdiği bıçağı taktı. Kara Saray’ın diğer üyeleri gibi bıçak taşımayı seviyordu ama bıçağı çizmesinin içine sokmaktan hoşlanmazdı. Gelenekler ne kadar önemliyse zamana uyum sağlamak da o kadar önemliydi.

Tish dolabın kapağını açtı. “Kutsanmış demir istiyor musun peki?”

İlkokuldayken Irial onları çeşitli kutsal mekanlara götürmüştü. Her mekanda bir adam veya bir kadın dört-beş bıçağa bakarak dua ederdi. Sonunda kızların elinde, ölümlülerin dinlerinin saygın üyeleri tarafından kutsanmış bir sürü keskin nesne olmuştu. Irial'ın verdiği pek çok hediye gibi bu kutsal demirler de işlevseldi. "Ne olacağını asla bilemeyiz," demişti Irial. "Geceleri sokaklarda dolaşan sadece biz değiliz." Ani aslında kutsanmış çelik taşımaktan hoşlanmazdı çünkü bunlar yaklaşmayı istediği pek çok peri için zehirliydi. Ama şimdi tedbiri elden bırakmayacaktı.

Bluzunu çıkarıp omuz askısını taktı ve kalan bıçaklardan birini askıya yerleştirdi.

"Kımıldama." Tish askının bağlarını sıkılaştırdı. "Hepsini al. Iri'den bana yeni bıçaklar getirmesini isterim."

Ani başını sallayıp kalan bıçakları da giysileri yerleştirdiği çantaya attı. Hiçbir silah ona Bananach'ı yenecek gücü vermezdi ama yola çıkmaya hazırlanırken çantaya birkaç aksesuar atmak akıllıcaydı. *Dışarıdaki tek tehlike Bananach değil.* Saldırgan bağımsız periler, Ly Erg'ler ve Kara Saray'ın korumasından uzaklaşmak Ani'nin bir an duraksamasına yol açtı. Ama ailesini tehlikeye atma korkusu tüm tereddütlerden baskın çıktı.

Tish farkında olmadan kollarını birleştirip ayırdı. O da çok gergindi ama Ani'ye belli etmek istemiyordu. Ama duyguları, kelimelerinin dışı vurmadığı her şeyi açık etti. Korkuyordu. Ani de korkuyordu.

Ve ikimiz de bundan bahsetmeyeceğiz.

Tish'in yüzündeki gülümseme bu gerçekleri tartışmanın imkansızlığını anladığının deliliydi. Kelimeleri her şeyi daha

da açık ve net bir şekilde ortaya koyuyordu: “Babam seni yakaladığında öfkeden küplere binecek.”

“Beni yakalayacağını da nereden çıkarıyorsun? Artık bineği olan sadece o değil.” Gabriel’in binekten haberdar olması düşüncesi bile kızı bir an mutlu etti. *Benimle gurur duyacak.* Ardından arkasını döndü ve yumuşak bir sesle fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Tish kardeşinin ellerini tutup gücünün yettiğince sıktı. “Lütfen dikkatli ol.”

“Sen de.” Ani de aynı şekilde ablasının ellerini sıkarak karşılık verdi.

Tish büyük bir güçle Ani’nin elini son bir kez sıktıktan sonra geri çekildi.

Birlikte kilidi açıp camı ittiler.

Ani sırtında çantasıyla pencereye tırmanıp sokağa atladı. Tish pencereyi kapatıp perdeyi çekince gözden kayboldu.

Ani hızlı adımlarla ilerledi. Herkes için en iyisi buydu. Daha dükkandan bir blok bile uzaklaşmadan takip edildiğini anladığında, doğru kararı verdiğine bir kez daha emin oldu.

Hızını değiştirmeden yan sokaklardan birine saptı. Barracuda’yı park ettiği yöne ilerledi.

Beni duyabiliyor musun? Arabayı düşündü, ona binmenin heyecanını ve indiğinde kaportasından yayılan ısıyı düşündü. *Uyanık mısın?*

Evet, ama bir şey eksik. O da olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ani. Sesi de motoru gibi uğulduyordu. *Bu konuyu düşündüm. İsmim eksik. Sürücüsü olan bir binek olmak demek bir isme kavuşmak demektir. Adlandırılmak önemlidir.*

Tamam. Ama hemen şimdi mi olmalı? İyi bir zamanlama olduğu söylenemez, diye düşündü kız.

En kısa zamanda, diye karşılık verdi yaratık.

Kız çantasını bıraktı, öne eğilip bileğindeki *Sgian Dubh*'u çekti. Ardından onu takip eden periyle yüzleşmek için döndü. Karga Yuvası'nda karşılaştığı, onu öpen ve kanının tadına bakan peri karşısında duruyordu.

"Sensin," dedi kız.

"Benim."

Onunla konuşmamalısın Ani, dedi bineği. Ani bineğin harekete geçmeye hazırlandığını hissetti. Artık dev bir cip gibi görünüyordu, çoğu perinin rahatsız olacağı ölçüde demirle kaplıydı. Makine değil yaratık olduğundan, söz konusu olan gerçek metal değilse de görünüşü çok ikna ediciydi. Perinin korkması gerekirdi.

Ama karşısındaki hoş çocuk ürküp geri çekilmedi.

Ani Peri'ye yaklaşmadı. "Gittiğini sanıyordum."

"Gittim." Kulüpte yaptığı gibi gözünü bile kırpmadan kıza baktı.

Ani ürperdi. Bir yanı Peri'ye kendisini takip edip etmediğini sormak istiyor, diğer yanıysa bu sorunun yanıtını bilmemeyi tercih ediyordu. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Peri onu baştan aşağı süzdü. "Kulüpteki peri. Bilmem gereken başka bir şey mi var?"

Ani duruşunu dikleştirip adama baktı. Bunu yapmak kesinlikle çaba gerektirmiyordu. "Beni takip ediyordun."

"Evet. Kaçacak mısın?"

"Kaçmalı mıyım?"

“Hayır.” Kızın yanından geçip gölgelerle kaplı daha dar bir sokağa saptı. “Benimle gelmelisin.”

Ani, Peri'nin kendisini öpüştükleri için takip ettiğini umuyordu ama budala da değildi. Gabriel, Irial ve hatta Niall'la kavga etme riskine girebilecek biri, duygunun değil politik şeylerin peşinde olmalıydı.

Ya da belki Bananach yüzünden kızın peşinden gelmişti.

“Seni Bananach mı yolladı?” diye sordu adamı takip etmektense.

Adam duraksayıp kıza baktı. “Beni kimse yollamadı. Beni ilgilendiren bir şey olduğu için buradayım.”

Kız ürperdi. “Seni ilgilendiren ne?”

“Sensin,” dedi Peri fısıltıyla.

Ani sokağın girişine adım attı.

O avlayabileceğin biri değil, dedi bineği.

Sadece biraz eğleneceğim, buradan gitmeden önce biraz besleneceğim, dedi Ani bineğine. *Zorunda kalmazsam onu öldürmeyeceğim.*

Fakat Peri'ye kim olduğunu söylememenin adil olmayacağına karar verdi.

“Ben bağımsız bir peri değilim,” dedi.

Adam inanılmaz bir zarafetle hareket ediyordu. Aralarında herhangi bir gerilim yoktu ama kızın her hareketinin farkında olduğu açıktı. Ani adama yaklaşırken tepkilerini yakından takip etti. Peri de dövüşmeye alışkın birinin gözleriyle kıızı izledi.

“Bunu biliyorum.” Neredeyse gülümseyecekti, dudağının kenarı hafifçe kalktı. Kara Saray'ınki gibi zalim, Ana Saray'ın-

ki gibi ruhsuz ya da Yaz Sarayı'nın kahkahaları gibi tatlı bir gülüş değildi.

"Kış Sarayı'ndan mısın?" diye sordu Ani. Bıçağı tuttuğu eli arkasındaydı.

"Hayır. Kış bana yakışmıyor." O zaman gülümsedi. Bu gülümsemeyle neredeyse karşı konulmaz bir çekiciliğe bürünmüştü.

Ani adamın gözlerini, orada saklı olan fırtına bulutlarını izledi. Orada ısıdan eser yoktu. "Yaz değilsin," dedi.

"Sen de."

Aksinden emin olmasa, adamın Kara Saray'dan olduğunu düşünürdü ama onunki gibi bir gücü, kalabalığın içinde bile saklamak mümkün olmazdı. Irial ve Gabriel sayesinde Kara Saray'ın perilerinin gücü konusunda iyi bir eğitim almıştı. "Ana Saray'dan olamayacak kadar eğlenceli birine benziyorsun."

"Doğru." Adamın gözleri, kelimelerinin itiraf etmediği şeyi söylüyordu: O tehlikeliydi. Kızın bütün içgüdüleri bu adamın da Irial gibi gölgelerden yapıldığını fısıldıyordu. Bu adamın Kara Kral'ın sarayından olması gerekirdi.

Bu biçimi koruduğum sürece o sokağa sığamam Ani. Bineğin sesi uzaktan gelen boğuk bir uyarıydı.

"Nesin sen? Gancanagh mı? Su perisi mi? Biraz yardımcı ol. Bağımsız bir perisin ama ortalıkta rahatça dolanacak kadar güçlüsün." Elindeki bıçağı daha da sıkı kavradı. Gerçi bir yararı olmazdı. Peri'nin gücü konusunda haklıysa -Huntsdale'de ortalıkta dolandığına göre başka seçenek yoktu), karşısındaki peri alt edemeyeceği kadar güçlüydü. Gözlerini adama dikti. "Kimsin sen?"

“Devlin, Sorchan’ın sağ kolu ama...”

“Kahretsin.” Kız geri çekildi. “Onun dünyasına gitmeyeceğim. Ben Irial’ın -Niall’ın- sarayına aitim. Koruma altındayım. Beni alamazsın.”

Dar bir alandan kaçmak için çırpınan kanatlı bir yaratığın içini kaplayan panik duygusuna benzeyen bir korku kızın içini doldurdu. Yalpalayarak geri çekildi ve ancak sülfür kokulu nefesi sırtında hissettiğinde durdu. Bineği yeniden şekil değiştirmişti.

Sana söylemiştim, dedi binek.

Kız arkaya baktığında, daha önce cipin durduğu yerde bir tür sürüngein durduğunu gördü. Dev vücudu yeşil pullarla kaplıydı. Pençelerini yere saplamıştı. Tüylü kanatlarını sokağın iki tarafındaki binalara değmemesi için arkasında birleştirmişti. Çenesini araladığında uzun siyah dili ortaya çıktı.

Yaratık başını eğdiğinde kız bir an bineğin kendisini yutacağını düşündü.

Budala olma. Seni yemem. Duraksayıp bir süre düşündü. Hayır, açlıktan ölüyor olsam da yemem. İlginç. Daha önce hiç sürücüm olmamıştı... Senin hayatını kendiminkinin önüne koyabilirim. Hah. Bu...

“Bundan daha sonra bahsedebilir miyiz?” Yaratığın kocaman gözüne baktı.

Elbette.

O anda Devlin kızı kendine çekti. Bir elini beline dolamıştı, diğer eliyse kızın boğazındaydı. “Onu öldürebilirim,” diye fısıldadı. “Veya seni öldürebilirim. Benim işim bu Ani. Sorun çıkaranları öldürürüm.”

Kız boşta olan eliyle adamı bileğinden yakalayıp ona kafa atmayı denedi.

Adam, Ani'nin boğazını biraz daha sıktı. "Kes şunu."

"Ben Gabriel'in avcılarından biriyim," diye inledi kız. "Ben Kara Saray'ın bir üyesiyim, sıradan bir melez değilim. Beni bırakmazsan bedeli ağır..."

"Canavarına geri çekilmesini söyle, yoksa fazla seçeneğim olmaz. Seni öldürmek istemiyorum. Sen de ölmek istemiyorsun." Devlin yine kızın boğazını sıktı. "Yaratığa geri çekilmesini söylersen seni bırakırım."

Ani bineğine baktı. Gözlerinde alevler yanıyor gibiydi. Pençeleri asfaltı parçalamıştı.

Sana zarar verirse onu öldürürüm. Yeniden dilini çıkardı. Pençelerimi göğsüne saplar ve...

"Bana zarar vermeyecek," dedi kız. Hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle konuşuyordu ama kelimeler ağzından dökülürken söylediğinin doğru olduğunu hissetti. Eğer yalan olsaydı bu kadar kolay söyleyemezdi. "Beni bırakacak."

Adam kızı bırakmadıysa da boğazındaki eli gevşedi. "Seni tek bir koşulla bırakırım, eğer..."

Kız yeniden gerildi.

"Benden kaçmayacağına söz verersen." Konuştuğunda nefesi kızın yanağını okşadı. "Gerçekten bugün seni öldürmeyi istemiyorum."

Kız olduğu yerde durdu. "Beni Sorch'a'ya mı götüreceksin?"

Devlin'in o anda yükselen kahkahası, Kara Saray'ın perilerinin attıkları karanlık kahkahalar kadar çekiciydi. "Hayır, kesinlikle bunu yapmayacağım."

Ardından kızı bırakıp geri çekilmesine izin verdi.

Kız birkaç adım uzaklaştığında adam tokalaşmak istercesine elini uzattı. “Söylediğim gibi, ben Devlin.”

Kız elini uzatacak gibi oldu ama sonra bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Kalp atışları, içini dolduran öfke ve korkuya karışmıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum dememi beklemiyorsun herhalde.”

Kalbi deliler gibi çarparak arkasını dönüp bineğinin yanına gitti.

Bineğe yaslandı. Bineği şimdi küçük bir canavardı. At halinin iki katı büyüklükteydi. Aslanımsı bir vücudu, sürünge kafası ve tüylü kanatları vardı. Kanatlarını iki yanda toplamıştı. Böylece kız ne zaman isterse kanada tırmanıp hayvanın sırtına binebilirdi.

Ani ona binmedi ama iyice yaklaştı.

Artık bir isim istiyorum Ani, diye mırıldandı yaratık.

“Bu iş bitince,” diye söz verdi kız. Bakışlarını Devlin’den ayırmamıştı. “Ben bu dünyada yaşıyorum. Kraliçe’nin...”

“Beni bugün buraya o yollamadı.” Bunu söylerken pek rahat değildi. Ani ona baktığında daima çekici bulduğu şeyleri görüyordu: Ölümcül bir güç ve büyük bir şiddet eğilimi.

“Ana Saray’la ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyor.” Kızın zihni çılgınlık atsa da sesi sakindi. “Gir başımdan.”

“Bananach’a yardım etmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Devlin. “Ona kanından verecek misin?”

“Hayır. Ona, sana ya da Ana Saray’a yardım etmeyeceğim.” Ani hayatını korkuya boyun eğmeyi reddederek geçirmişti. Genetik bir bozukluk herkesin onun kanının peşine düşme-

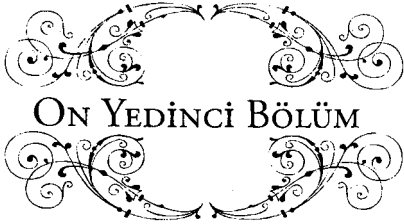
sine yol açmış olabilirdi. Yine de geri çekilmeyecekti. Daha da dik durdu. “Beni öldürebilirsin ama Irial’a ihanet etmeyeceğim.”

Devlin’in yüzündeki ifade bir an için yumuşadı, bu ifade değişikliği o kadar kısa sürdü ki eğer Ani duygularını saklayan perileri incelemeyi alışkanlık haline getirmemiş olsa kesinlikle o değişimi yakalayamazdı. Şefkat ifadesi belirlediği gibi çabucak kaybolmuştu. “Anlıyorum.”

Ani ürperdi. Adam, Bananach’ın emriyle gelmediğini söylemişti ama kızın kanının özel olduğunu ve Bananach’ın onun kanını istediğini biliyordu. Orada kalıp soru sormaya niyetli değildi. Kasabadan ayrılmak giderek daha akıllıca gelmeye başlamıştı.

“Hepsi buysa artık gitmem gerek,” dedi adama.

Kız dönüp gitmeye hazırlandı ama arkasından gelen ses onu durdurdu: “Ben Ana Saray’ın suikastçisiyim. Benden kaçmanın senin çıkarına olmadığını söylüyorsam bana güvenmelisin Ani.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DEVLIN, ANI'NİN NASIL BİR TEPKİ VERECEĞİNİ GÖRMEK için bekledi. İçi hafif bir heyecanla doluydu. Kız kaçarsa onu kovalayacaktı. Ablasının sarayına bağlı geçirdiği sonsuzluk bile o içgüdüyü bastırmaya yetmemişti. Kanlı Eller olarak bazen bu dürtüyü serbest bırakma şansı olurdu ama çoğunlukla bu durumu yapması gereken bir iş olarak görürdü ve kovalamaca her zaman ölümle sonuçlanırdı. Zevk için kovalamak, hele de Ani'yi kovalamak son derece baştan çıkarıcıydı.

Kız kaçmadı. Bunun yerine dudağını sarkıtıp öfkeyle ona baktı. “Beni öldürürsen neler olacağı konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

Kızın her hareketinin içine işlemiş olan meydan okuma adamı eğlendirdi. “Anlat bana,” dedi.

“Irial, Gabriel, Niall... Hepsi peşine düşer.” Kız elini kalçasına koymuş, çenesini öne çıkarmış, omuzlarını geriye almıştı.

“Bu duruşunla beni saldırıya davet ediyorsun.” Kızın ellerini işaret etti. “Ama ayaklarının durumu sağlam.”

“Ne?”

“Ayakların. Sana saldıracak olsaydım, şu anki duruşun, saldırıya karşılık vermek için iyi bir duruş olurdu,” diye açıkladı. Kızı eğitmek istiyordu. Ani’nin kanının tadına baktığında, onun bir gün güç olarak Gabriel’a denk olacağını anlamıştı.

“Bana saldırmayı düşünüyor musun?”

“Hayır, seninle konuşmak istiyorum. Dövüşmekten daha medeni.”

“Doğru. İzimi sürüp beni yakaladıktan ve beni öldürebileceğini söyledikten sonra şimdi medeniyetten söz ediyorsun. Demek gerçekten Ana Saray’dansın.” Başını sallayıp bineğine baktı. Yaratık sürüngenimsi başını kızın omzuna yaslamıştı. Her ne konuşuyorlarsa, Delvin’in duyma şansı yoktu.

Bekledi.

“Tamam, konuşalım.” Kız hala gergindi ve saldırgan duruşu değişmemişti.

“Gel.” Adam dönüp sokağın aydınlığına çıktı. Kıza koluna girmesi için kolunu uzatmadı, peşinden gelip gelmediğini görmek için de beklemedi.

Devlin hissettiği bütün uygunsuz duyguları bastırıp hepsini saklayarak, çok uzun zaman önce yapmayı öğrendiği şekilde, yüzündeki ifadesizliği korudu. Kızı koruma ihtiyacı tam bir budalalıktı ama Ani’nin ölmesini gerektirmeyen bir çözüm bulmayı gerçekten istiyordu.

Özellikle de benim onu öldürmemi gerektirmeyen bir çözüm.

Depo bölgesine varana kadar sokakların arasında ilerlediler. Ani onu gören perilerin Niall ve Irial'a orada olduğunu haber vereceğine emindi. Çoğu peri bu haberi Gabriel'a götürmeyecek kadar akıllıydı, bu işi eski veya yeni Kara Kral'a bırakırlardı. Gabriel'in öfkesi çabuk alev alıp çok yavaş dindiği için çoğunluk ona yaklaşmamayı tercih ederdi. Sadece yaralanmayı göze alan bir peri, Devlin'in Ani'yle temasa geçtiği haberini Gabriel'a götürürdü. İki zıt sarayın düzen koruyucuları olan Gabriel ve Devlin'in birbirinden hoşlanmadığını bilmek zor değildi.

Devlin bir yol ayrımında durdu. Ölümlülerin arabaları hızla geçip gidiyordu. Metal kafesler içinde yolculuk etmenin çekilmezliğini düşündü bir an. Devlin'e göre ölümlü dünya büyük ölçüde doğaya aykırı bir yerdi.

Periler Diyarı'nın aksine.

Sonra da yüzlerce yıldır yaptığı gibi, ölümlülerin dünyasında yaşamaya uyum sağlayıp sağlayamayacağını düşündü. Bananach uyum sağlamıştı. Kara Kral, sarayı Periler Diyarı'ndan ölümlülerin dünyasına taşıdığı anda pek çok peri değişime uyum sağlamıştı. Uyum sağlayamayan bazıları ise hasta olmuştu. Kimi ölmüş, kimi çıldırmıştı. Yine de diğerleri zenginleşmişti. Kendi adına Devlin bu dünyanın hızı yüzünden kendini burada boğuluyor gibi hissediyordu.

Sürekli olarak her taraftan bombardımanına uğruyor gibiydi. Kornalar ve motor gürültüleri, neon ışıkları ve levhalardan yayılan kör edici parıltılar, duman ve ölümlülerin parfümleri. Tüm bunlar kendini hapsolmuş hissetmesine yol açıyordu ve öyle hissetmediğinde gördüğü şeylerin garipliği, dengesinin

bozulmasına sebep oluyordu. Bulutlardan buz veya sudan başka bir şeyin dökülmediği, yemeklerin her zaman aynı tatta olduğu, havanın bölgeye ve gezegenin dönüşüne göre değiştiği, ilginç bir dünyaydı burası. Periler Diyarı, Devlin'e daha mantıklı geliyordu.

Duraksadı. Karşılarında rengarenk ayakkabılarla dolu bir vitrin vardı. Arabalar son hızla akıp gidiyordu. Sesler birbirinin üstüne bindi ve siren gürültüleri yankılandı.

"Neye bakıyorsun?" Ani yanında belirdi. Yakından daha ufak tefekti. Ya da belki üzerinden saldırganlık akmadığı için şimdi daha ufak tefek görünüyordu. Kızın başının tepesi, Devlin'in ancak omzuna geliyordu. Ani başını çevirdiğinde, pembe uçlu saçları adamın koluna sürtündü.

Sağlıklı olamayacak kadar zayıf bir kadın, vitrinin diğer tarafında durmuş ayakkabılara bakıyordu. Dükkanın içindeki parlak ışıklar kadının yüzünü aydınlatmıştı. Kadın dışarıya baktı ama bakışları adamın üzerinde durmadı.

Devlin dikkatini Ani'ye çevirdi. Rae gibi Ani de ondan korkmuyordu. Kraliçe bile Devlin'i korkutucu bulurdu. Düzen böyleydi. Periler ondan korkmalıydı. Onun görevi, Periler Diyarı'nın emriyle perileri öldürmektir. Ani tam bir budala gibi, bundan etkilenmemiş görünüyordu. *Rae bu yüzden mi Ani'yi görmemi istedi? Biliyor mu?* Bilemezdi. Ani'nin korkmayacağını bilmesine imkan yoktu. Yine de böyle bir cesarete nadiren rastladığı için, sonuna kadar tadını çıkarmaya karar verdi.

"Hey, seninle konuşuyorum." Kız onu dürttü. "Neye bakıyorsun?"

“Karşıya geçmemiz gerekiyor.” Kızın ne kadar hızlı hareket edebileceğinden emin değildi ama ölümlülerin daha yavaş olduğuna dikkat etmişti. Kız gerçek bir ölümlü değildi ve babası en hızlı perilerdendi ama hızla geçen bir metal yığını tarafından ezilebileceğini düşünmek rahatsız edici bir duyuydu.

O benim için önemli.

Dirseğinin hemen üzerinden kızın kolunu tutup yürümeye başladı, böylece onu kendi adımlarına uyum sağlamaya zorladı.

Ani kolunu kurtardı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Caddeyi geçmene yardım ediyorum.” Kızın ses tonu, gözlerini kısmasına yol açmıştı. Cüretkarlık bir yere kadar eğleneliydi. Ama adamın amaçlarıyla çelişmeye başladığında eğlenceli olmaktan çıkıyordu. “Araçlar çok hızlı gidiyor ve sen hala ölümlüsün. Ölümlülerin ne kadar hızlı...”

“Ben bir avcıyım.” Kız kendini kurtarıp bloğun sonuna koştu.

Şimdi epey uzaktan bile olsa Devlin kızın meydan okuyan duruşunu görebiliyordu. Budalacaydı ama beklenmedik bir şey değildi. Onu daha sıkı tutması gerekirdi.

Onu kontrol altında tutmak mümkün değil, o... Donda. Düşünceler, hareketler, etrafındaki her şey durmuş gibiydi. Bananach’ın Ani’ye arkadan yaklaşıp kolunu onun omzuna atışını izledi.

HAYIR.

Devlin bir anda önlerinde belirdi. “Ondan uzaklaş ablacığım.”

“Nedenmiş?” Bananach elini Ani’nin omzuna attı, şimdi tırnakları kızın tenine değiyordu. Henüz kanatmamıştı ama kızın omzunda morluklar oluşacağı kesindi.

Adam o ana kadar mantığa boyun eğmeyi seçmişti ve mantık da Ani'yi Bananach'ın elinden kurtaracak bir yanıt olduğunu söylüyordu. Ama bir sonraki kelimeleri söylemesine yol açan aslında mantık değildi. "O benim. Onu kendime almaya karar verdim."

"Kız hala hayatta." Bananach yüzünü, kendi doğasına çok aykırı olan kedimsi bir hareketle Ani'nin saçlarına sürttü. "Canlı olması güzel. Ölüirse işime yaramaz. Onun artık bir görevi var. Öyle değil mi yavru köpek?"

Ani adamla göz göze geldi. İçinde bulunduğu duruma rağmen korkmuş görünmüyordu. Devlin kızın aklından zoru olabileceğini düşündü. Bazı ölümlü-peri melezlerinde içgüdüsel korkunun var olmadığına rastlamıştı. *Kendini koruma güdüsüne sahip değildir belki.*

Kız gözlerini kocaman açtı, sanki ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Devlin ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışarak baktı.

Kız dudaklarını büzüp başını hafifçe yana eğdi. Bakışları sol tarafı işaret ediyordu.

Bineği hemen arkalarındaydı, şimdi araba gibi görünüyordu. Kızın amacı canavarı silah olarak kullanmaktı anlaşılan. Böyle bir saldırının ciddi sonuçları olmazdı ama Bananach'ı kızdırdı. Bunun ardından Kuzgun Peri'nin Ani'ye saldıracağı kesindi.

O zaman ablama zarar vermem gerekir.

Devlin öne çıkıp binekle ablasının arasına girdi. Ablalarını her zaman sevmezdi ama elinden geldiğince onları korumaya yemin etmişti.

Kendimden bile.

Ablasına olabildiğince yaklaşıp önünde bir kalkan oluşturdu. Ani öfkeyle ona baktı.

“Hata yaptın. Ablalar böyle şeyleri bilir.” Bananach başını hafifçe çevirdiğinde yanağı Ani’nin yüzüne sürtündü. “Sırlarımızı söylemeyeceğim.”

Devlin bu kelimeleri zihninde tarttı. Bananach’a yalan söyleyemezdi. *Keşke Rae burada olsaydı.* Rae içine girdiğinde dudaklarından yalan sözler dökülebiliyordu ve şimdi bunu becerebilmenin onlara büyük yararı dokunurdu.

“Sen de sırlarımızı söylemeyeceksin değil mi ufaklık?” Yüzüne bakabilmek için Bananach, Ani’yi kendine doğru çevirdi. “Sarayına git. Devlin sana yardım eder. Bu yüzden gelmedin mi kardeşim? Yardım etmeye?”

Bananach, Ani’nin omzunun üstünden Devlin’e baktı.

Devlin bu bakışlara karşılık verdi. “Evet. Yardım etmeye geldim.”

Çoğu peri gibi Bananach da ısrarcıydı, kelimelerin net olmasını isterdi. Ama Devlin’e karşı bu ısrarcılığı göstermedi. Ona inandı. Ani’nin alnını öptü. “Ona güven ufaklık. Kardeşim çok bilgedir.”

Devlin’in uzun zamandır bastırduğu duygulardan bazıları bu sözlerle birlikte alev aldı. Ne yapmış olursa olsun Bananach onun yaratıcılarından biriydi. Bugün ona ihanet etmek -on dört yıl önce Sorcha’ya ihanet ettiği zaman olduğu gibi- Devlin’i yaralıyordu.

Hep senin için Ani.

Kız, Bananach’tan uzaklaştı. Devlin’e şöyle bir baktıktan sonra bineğine doğru ilerledi. Kapıya uzandığında elindeki

titreme kızın korkusunu belli ediyordu. Ya da belki öfkeliydi.

Hiçbir şey söylemeden ablasına sırtını dönen Devlin, Ani'nin peşinden gitti.

Yolcu koltuğuna oturdu. Kapıyı kapattığı anda Ani gaze bastı. Devlin dikiz aynasında onları izleyen ablasını görebiliyordu.

Ani müzik setini açtı, öfkeli gitar sesleri ve çığlıklar arabasının içini doldurdu.

Devlin elini kızın elinin üstüne koydu.

Kız irkilerek geri çekildi.

"Bananach'a yardım mı ediyorsun?" Ani gözlerini yoldan ayırmadı. Hızla arabaların arasından geçiyordu. Bazen araçlar arasındaki mesafe o kadar azalıyordu ki Devlin kendini metalin metale sürtünüşünün çıkaracağı sese hazırlıyordu. "Dedi ki..."

"Eğer ona, seni onun veya hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürmek istediğimi söyleseydim sence gitmemize izin verir miydi?"

Ani onu süzdü. "Neden sana güveneyim?"

"Belki de güvenmemelisin." Az önce Ani için ablasına ihanet etmişti, yine de Ani'yi öldürmeyeceğini söyleyemezdi. Ani'nin hayatı ve perilerin geleceği arasında seçim yapması gerekirse perilerin çıkarlarını korurdu. "Seni öldürmek veya yaralamak için gelmedim Ani."

Kızın direksiyonu tutan elleri gerildi. "Ama?"

Devlin kıza baktı ve onun ölümlüler arasında kalmış olmasını diledi. Keşke Sorcha'nın ve Bananach'ın dikkatini çek-

meseydi. Ona bunları söyleyemezdi, en azından şimdilik. Kız bu kadar korkmuş ve öfkeliyken bunlardan bahsetmek doğru olmazdı. Ama hiçbir şey söylememek gibi bir seçeneği de yoktu. "Sende Bananach'ın istediği bir şey var. Sorch'a'yı yemesini sağlayacağına inandığı, onu olması gerektiğinden çok daha güçlü kılacak bir şey. Onun buna sahip olmasına izin veremem."

"Neden?"

Adam içini çekti. "Ona yardım etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama..."

Devlin kızın lafını kesti. "Ben de seni öldürmemeyi tercih ediyorum. Eğer ona yardım edersen seni öldürmem gerekecek."

Bunun ardından ikisi de konuşmadı. Kız müziğin sesini sonuna kadar açtı ve avcılara özgü bir umursamazlıkla arabayı kullanmaya devam etti. Huntsdale'den çıktıkları sırada Devlin, araba kullanışını gören herhangi birinin kızın babasının kim olduğundan şüphe etmeyeceğini düşündü.

Lütfen onun ölmesini gerektirmeyen bir çözüm bulmama izin ver.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RAE GERÇEKTE UYUMASA DA SON DERECE ENERJİ VERİCİ BİR meditasyon sessizliğine ulaşabiliyordu. Böyle zamanlarda dünyanın kendisine ulaşamayacağı gri bir hiçlikte süzüldüğünü hissedirdi.

“Sen!”

Rae dikkatini mağaraya çevirip kendini yıllardır var olduğu şeikle dönmeye zorladı ve uzun süredir ev olarak adlandırdığı mağaranın taş duvarlarına baktı. Kraliçe karanlık bir girintide durmuş, Rae’ye bakıyordu. Sol elinde kırık bir ayna vardı. Ayaklarının etrafı, terk edilmiş bir savaş alanındaki kemikler gibi ortalığa saçılmış cam kırıklarıyla kaplıydı.

“Bunların hiçbiri senin yaptığın gibi çalışmıyor.” Sorcha aynayı yere fırlattığında onun parçaları da kırık camlara karıştı. “Benim zihnime girmiştin.”

Beni nasıl buldu?

Rae gözlerini kırptırdı. Mağaranın zeminindeki kaya parçasının üzerinde durduğu için çok da rahat bir pozisyonda sayılmazdı. Kaya aslında bir göz yanılsamasıydı ama kendini gerçek dünyaya bağlı hissetmesini sağlıyordu. Doğrudan Sorch'a baktı. "Evet, girmiştim."

"Periler Diyarı'nda yaşamak için sana ben izin vermedim. İznimi istemek için hiç gelmedin," dedi Sorch'a. Bu bir soru değildi. Kraliçe dalgındı. Bakışları Rae'ye değil, arkasındaki bir şeye odaklanmıştı. Burada rüya diyarında olduğu kadar hoş görünmüyordu. O anda insanı ezen bir haşmeti vardı. Rüya halindeki alevimsi canlılığı tamamen yok olmuştu. Rae bir an kendini Kraliçe'yi kalın bir camın arkasından görüyormuş gibi hissetti.

Belki koşullar farklı olsa Kraliçe'ye sempati duyabilirdi ama Sorch'a'dan korkuyordu. Devlin'i ona uygun olmayan yolda tutmak için her şeyi yapan peri oydu. Onun tek bir sözüyle Devlin ölebilirdi, Rae ölebilirdi. Ve bu gerçek, Rae'nin ona karşı hissedebileceği bütün sempatiyi ortadan kaldırıyordu.

Kraliçe gölgelerin arasına çekilip aralarına mesafe koydu, bir süre mağaranın duvarına yaslanıyormuş gibi durdu. Aralarındaki mesafe kızı güvende tutmazdı ama Ana Kraliçe'nin varlığından daha az rahatsızlık duymasını sağlıyordu.

"Bahsettiğiniz izni şimdi isteyebilir miyim?"

Sorch'a duraksadı. "Emin değilim. Rüyalarımda dolaşma hevesinden pek hoşlanmadım. Kimsenin rüyasında dolaşmamasın. Çok yakışsınız."

Rae hiçbir şey söylemedi. Ölümlüken de bir keresinde yakışsız davranmakla suçlanmıştı ve cezaların ağır olduğu-

nu hatırlıyordu. Rae'nin içgüdülerini uygunsuz davrandığı için özür dilemesini söylüyordu ama yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Yalnızca acı çeken perilerin acılarını dindirmelerine yardım etmeyi denemişti. Özür borçlu olduğu tek kişi Devlin'di, o da kendini açığa çıkardığı için. Bu yüzden sessizliğini korudu, ellerini birleştirdi, başını öne eğdi. Boyun eğmek en uygun yanıt gibi gelmişti.

"Yine de seni nasıl öldürebileceğimden emin değilim. Kanayacak bir vücudunun olmaması işleri karıştırıyor." Sorcha en az Devlin kadar katıydı. Mantığın olması gerektiği gibi, boyun eğmeyen bir havası vardı. İnsanın kanını donduruyordu.

"Anlıyorum." Rae başını salladı. "Ölmemi dilemeyi denediniz mi?"

"Hayır."

"Sorabilir miyim acaba..."

"Hayır." Sorcha artık aniden beliren gümüş tahtta oturuyordu. Taht da, üstünde olduğu kürsü de bir saniye önce orada değildi. Kraliçe tahtın var olmasını dilemişti. Ve zeminin ve mermer sütunların ve...

Artık mağarada değiliz. Anlaşılan Sorcha, Rae'nin yerini değiştirebiliyordu. Yoksa etraflarını saran dünyanın mı yerini değiştirmişti?

"Neyse ki senin işime yarayacağına karar verdim." Sorcha elini kaldırdığında iki ölümlü belirdi. İkisinin de yüzleri peçeyle örtülüydü. Gri bir tül yüzlerini ve omuzlarını kapatmıştı. Benzer kumaşlar vücutlarını da örtüyordu. Sadece kolları ve ayakları çıplaktı.

Rae rüyalarda dolaştığı sırada veya Devlin'in içindeyken onlarla karşılaşp karşılaşmadığını düşündü. Sadece kollarını ve ayaklarını görerek bir şey söylemesi mümkün değildi. Hiçbir şey söylemeden Ana Kraliçe'nin karşısında dikilmeyi sürdürdü.

"Uyuyun," dedi Sorcha ölümlülere. "Şimdi, burada."

Zemin hiç şüphesiz çok güzeldi, şık bir sanat işçiliğiyle süslenmiş mozaikler her tarafı süslüyordu. Ancak kesinlikle yumuşak veya davetkar değildi.

Ölümlüler bu emre boyun eğerek yere uzandı. Bileklerini çapraz atıp ellerini karınlarında birleştirdiler. Sessizce Kraliçe'nin ayaklarının dibinde yatıyorlardı. Yapmadıkları tek şeyse uyumaktı.

Rae bir yorum yapıp yapmamakta tereddüt etti. Eğer konuşursa Sorcha rahatsız olabilirdi. Eğer uyurlarsa Rae kendisinden onların rüyalarına girmesinin isteneceğini biliyordu. Gerçi nedeninden emin değildi ve Sorcha'nın bu nedeni ona açıklayacağından da şüpheliydi.

"Bana rüyalarında ne gördüklerini söyle," diye emretti Sorcha.

"Uyumuyorlar."

"Elbette uyuyorlar. Onlara uyumalarını söyledim. Öyleyse uyuyacaklar." Sorcha'nın duygusuz bakışları kendinden son derece emindi ama yanılıyordu.

"Rüya görmedikleri sürece rüyalarına giremem," diye yalan söyledi Rae. Oysa gündüz düşleri görmelerini sağlayabilirdi. Fazlasıyla konsantrasyon gerektiriyordu ama eğer biraz yaratıcılıkları varsa -Periler Diyarı'ndaki çoğu ölümlünün vardı-

onları uyutmayı bile başarabilirdi. Bu konuda fazla bir deney yapma şansı olmamıştı çünkü Devlin kızı saklı tutmakta ısrarlıydı. Yine de Rae yakınlardaki ölümlüler ve periler üzerinde yaptığı deneylerle birkaç numara öğrenmişti.

“Rüya görmelerini sağla.” Tahtına oturan Sorcha eteklerini düzeltti. Dikkati ayaklarının dibindeki ölümlülerden çok eteklerindeydi.

“Hala uyanıklar.” Rae, Ana Kraliçe’nin ne kadar hayalkırıklığına katlanabileceğinden emin değildi. Devlin’e veda etmiş olmayı diledi.

“Uyuyun,” diye tekrarladı Sorcha ölümlülere. Yine uyumadılar. Ana Kraliçe etraftaki her şeyi değiştirebilirdi ama kendi iradesi olan varlıkların biyolojik tepkilerini o bile kontrol edemezdi.

“Belki onlara yastık ve uyuyabilecekleri yumuşak bir yüzey verirsiniz uyumayı başarırlar,” diye önerdi Rae.

Daha cümlesini tamamlamadan oda değişti. Ölümlüler şimdi neredeyse yarım metre kalınlığında yumuşacık yataklarda yatıyordu. Yatakların etrafı dikenli dallarla kaplıydı. Dikenlerden perdemsiz yosunlar sarkıyordu.

Etraflarındaki dünya değişmişti ama ölümlüler hareket etmemişti. Hala ilk aldıkları, ölüyü andıran pozisyondaydılar. Sorcha tüm bunlara en ufak bir tepki vermedi. Devlin’in Rae’yi korumaya çalıştığı Ana Saray buydu. Acımasız haşmeti içinde Ana Kraliçe işte karşısındaydı. Ancak Rae, Ana Saray’dan değildi. Kaza eseri bu diyardaydı ve başlangıçta hiçbir şeyin önemi yoktu. Zaman içerisinde tek bir şey değişmişti: Devlin’i önemsiyordu.

Keşke şimdi gelseydi, ne iyi olurdu.

Kraliçe başını kaldırıp Rae'ye baktı. "Bana rüyalarında ne gördüklerini söyle. Şimdi."

Yataklardaki ölümlüler şimdi yavaş ve düzenli nefes alıyordu. Onlar kendilerini uykunun kollarına bırakırken Rae ilkinin rüyasına girdi.

Ölümlü, bir kumaş işçisiydi. Rüyasında açık bir depodaydı. İçerisi kumaşlarla, kürklerle ve bir sürü garip eşyayla doluydu. Kesilmemiş taşlar ve değerli madenler kenarlara yığılmıştı.

Ölümlü, odanın bir tarafını kaplayan masanın başında oturuyordu. Üzerinde, arkadan vuran ışığın aydınlattığı parşömenler vardı. Çizimlerden bazıları modellere iliştilmişti. Tasarımlara göre kesilmiş kumaş parçaları bir kenarda duruyordu ama henüz dikilmemişlerdi.

Bu rüya Rae için pek ilginç değildi. Yeni sanat eserleri yaratmak için yeni aletler isteyen bir sanatçının rüyasıydı. Bu tür rüyalar Periler Diyarı'ndaki en sıkıcı rüyalar değildi ama eğlenceli oldukları da söylenemezdi. Ölümlüler, rüyalarında değişiklik yapılmasına direnirdi. Sanatçılar daha da kötüydü. Yaratıcılıkları için Periler Diyarı'na getirilmiş olurlardı ve özerlerinde o yaratıcılık yer alırdı.

Rae sanatçının rüyasından çıktı.

"Uyan." Sorcha ölümlüyü dürttü ve Rae'ye konuşmasını işaret etti. "Eee?"

"Rüyasında sanatını görüyordu. Kumaşlar, bir depo, rüyasındaki tasarımlarda kullandığı çeşitli aletler," dedi Rae.

Ölümlü başını sallayınca Sorcha gülümsedi.

Rae kendini kirlenmiş hissetti. Rüyanın içeriği abartılacak bir şey değildi. Rae'yi rahatsız eden, gördüklerini Sorch'a'ya anlatarak rüya gören kişinin güvenine ihanet ediyor olmaıtı. Daha önce kimseye kimsenin rüyasını anlatmamıştı.

"Ya diğeri?" Ana Kraliçe hala uyumakta olan ölümlüyü işaret etti: "O rüyasında ne görüyor?"

Rae tereddüt etti. Duruşundaki bir şeyler isteksizliğini belli etmiş olacak ki Sorch'a birdenbire yanında belirdi.

O kadar yakınındaydı ki Rae bir an için Devlin'in vücudunu giydiği gibi Kraliçe'nin vücudunu giymeyi düşündü. Ama bu başvurulacak son çareydi. Ancak başka hiçbir seçeneği kalmazsa bunu yapmayı deneyebilirdi. Şimdilik bu sırrı açıklamaya hazır değildi.

"Adın ne?" diye sordu Ana Kraliçe.

"Rae."

"Periler Diyarı'nda ben hüküm sürerim Rae." Sorch'a derin bir nefes aldı, kelimeleri o kadar yumuşak bir sesle söylüyordu ki gerçek bir fısıltı bile sayılmazdı. "Burada her şey benim irademe boyun eğer. Hava, biçim, her şey. Bana itaat etmezsen Periler Diyarı'nda var olmayı sürdürmene izin vermem."

Rae bir şey söylemedi.

"Rüyasında ne görüyor?" diye sordu Sorch'a yeniden.

Rae ikinci ölümlünün de zihnine girdi, orada Kraliçe'nin bilmeyi isteyeceği sırlar bulmamayı umuyordu. Rüyada ölümlü büyük bir beklenti içindeydi. Az önce ayrıldıkları odanın aynısı gibi görünen bir odadaydı.

"Geri dön," dedi vücudu olmayan bir ses. Sorch'a gerçek dünyada konuşuyordu.

“Ne?” diye sordu Rae.

“Kraliçe seni çağırıyor. Rüyamdan çık.”

Ölümlü hareketsizdi ama sonra her an başka biri rüyaya girebilirmiş gibi sağa sola baktı. Gözlerinde hafif bir panik ifadesi vardı. “Acele et. Son zamanlarda Kraliçe’yi bekletmeye gelmiyor. Mantık Kraliçesi çok da mantıklı davranmamaya başladı.”

Rae başını sallayıp Sorcha’nın onu beklediği odaya geri döndü. “Beni mi çağırdınız?”

Ana Kraliçe’nin duruşu tamamen değişti. Kibri, saklanamaz bir heyecanın arkasında kayboldu. Gümüş rengi gözleri içlerinde dolunaylar saklanıyormuş gibi ışıldadı. Kraliçe, Rae’ye gülümsedi. Şefkat dolu bir gülümseme değildi ama memnun bir havası vardı.

Rae hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

“İşe yarıyor.” Sorcha ölümlülere baktı. “Hazırlıklara başlayın.”

İki kız doğruldu. Biri Kraliçe’nin giysilerini çıkarmaya başladı. Diğeri, aniden karşılarında beliren süslemeli yatağın yastıklarını düzenledi. Yatağın aksamı taştandı ve üzerinde kalın örtüler vardı.

Sorcha, Rae’ye doğru eğildi. “Oğlumu göreceğim,” diye fısıldadı. “Oğlumu görmemi sağlayacaksınız.”

Rae korkudan olduğu yerden kımıldayamadı.

“Onu gördüğüm zaman rüyamdan çıkacaksın.” Sorcha yatağa uzanan basamakları çıktı. Yatağa uzandığı anda her tarafında camdan duvarlar belirdi. “Sadece Devlin veya Seth beni uyandırabilir. Geri döndüğünde ona yatağında güvende olduğumu söyleyin.”

Ölümlüler reverans yaptı. Hiçbiri konuşmadı.

“Size emredileni yapacaksınız. Sana gelince, Rae, her gün beni ziyaret edip kulaklarımın ve gözlerimin...” İki ölümlüyü işaret etti. “...anlattıklarını bana rapor edeceksin.”

“Majeste...”

“*Kraliçem* demelisin,” diye düzeltti Sorcha. “Periler Diyarı’ndaki herkesin kraliçesiyim. Burada yaşamak istiyor musun?”

“İstiyorum.”

Sorcha zarif kaşlarını çatı.

Rae eğildi. “İstiyorum Kraliçem. Ama ya bir tehlike olursa? Sizi uyandırabilmemiz gerekmez mi?”

“Hayır.” Ana Kraliçe gözlerini kapattığında camlar onu içeri hapsedecek şekilde her yanı sardı. “Söyleyeceğimi söyledim. Boyun eğeceksiniz.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ANI ÖFKESİNİ DİNDİRMEMEYE ÇALIŞIRKEN DEVLİN HİÇ SES çıkarmamaya çalışarak oturmayı sürdürdü. Periler Diyarı'nda geçirdiği yüzyıllardan sonra hareketsiz durmaya alışkındı ama her nedense yanında Ani varken sakinliğini korumakta güçlük çekiyordu. Arabanın hızla ileri atılışı ve diğer arabaların arasındaki boşluklardan büyük bir çeviklikle geçişi Ani'yi sakinleştiriyordu.

Benim aksime.

Devlin bineğin ölümlülerin arabasına olan benzerliğini sinir bozucu buluyordu. Çelik bir kafese hapsolmek onu fiziksel olarak hasta etmezdi, yine de rahatsız ediciydi. Dahası, bineğin ufak bir arabaya dönüşmeyi tercih etmiş olması fiziksel açıdan rahatsız olmasına yol açmıştı. Ferah Barracuda gitmiş, yerini gereksiz ölçüde küçük Austin Mini almıştı. Kiraz kırmızısıydı, üstü açılabilen bir arabaydı ve Ani'ye göre tam bir

1969 klasiğiydi. Araba kesinlikle dikkat çekmek için tasarlanmış bir arabaydı ve standarttan uzun boylu birinin içeri sığması mümkün değildi. Tüm bunlara Ani'nin aşırı yüksek sesle müzik çalma ihtiyacı eklenince Devlin kendini çok rahatsız bir durumda bulmuştu.

"Ani?" Ucuz ve neşeli olmakla ilgili bir şeyler söyleyen şarkıcının sesini bastırabilmek için bağıarak konuştu.

Kız onu duymazdan gelince müziğin sesini kısıtı.

"Ani, planımızı tartışmak istiyorum." Sesinde öfkesinden veya endişesinden eser yoktu.

"Planımız mı?"

"Evet. Planımız. Ablama tek başına karşı koyabileceğini mi düşünmüştün?" Ani yeniden gaza basınca Devlin kاپıya tutundu.

"Yalnız olsam daha iyi. Ona saldırmak istediğimde kesinlikle yararın dokunmadı." Ani ona bakıp dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir işe yaramıyorsun. Seni yolun kenarında bir yerlerde bırakmalıyım. Belki şansımızı deneseydik..."

"Seni götürmüş veya öldürmüş olurdu." Devlin üç saniye için gözlerini kapattı, yeniden açtı ve bahsettiği iki seçeneğin de kendisi için ne kadar rahatsız edici olduğunu açığa çıkarmayacak bir cümle kurmaya çalıştı. "Yapabileceğimizin en iyisini yaptık," dedi sonunda. "Yola devam etmeliyiz. Dinleneceğimiz zaman, perilerin olmadığı bir yer seçmeliyiz. Belki yeterince uzun süre ortalıkta görünmezsek ablam dikkatini başka tarafa çevirir. İlgisinde her zaman tutarlı değildir ve Huntsdale'de dikkatini dağıtacak oldukça çok şey var."

Ani sessizce önlerindeki yola bakıyordu. Vites değiştirip uzun bir kamyonu geçerken arabanın yalpalamasına sebep oldu. Devlin bu kızın eğer avcılar tarafından yetiştirilmiş olsaydı nasıl olacağını düşündü. Öfkesi avcılarinki kadar kuvvetli değildi ama onlar kadar umursamazdı.

Kız sessizliği böldü. “Benden Niall’ı öldürmemi istediğinde bunu yapıp yapamayacağımı düşündüm.”

“Bunu fazla kişiye söylememelisin.”

“Biliyorum. Uzun süre düşünmedim çünkü Niall’ın ölmesi Iri’yi üzerdi.” Duraksadı. “Ben Kara Saray’danım, cinayetler beni rahatsız etmemeli ama Iri’yi rahatsız etmeyecek olsaydı bile Niall’ı öldürebileceğimi sanmıyorum. Ölmeyi hak etmiyor.”

“Peki onu Irial’ı korumak için öldürebilir misin?” diye sordu Devlin.

“Elbette.”

Devlin devam etti. “Niall’ı öldürmek sarayına ihanet etmek olmaz mıydı?”

“Sanırım öyle. Ama ben kimseye sadakat yemini etmedim. Ölümlüler yemin etmez.” İki araba arasındaki mini minnacık boşluğa sığıdı ve gaza basıp çok yavaş gittiğini düşündüğü bir spor arabayı geçti. “Teknik olarak Niall benim kralım sayılmaz.”

“Sen gerçek bir ölümlü değilsin,” diye araya girdi Devlin. “Avcılar sadıktır. Irial senin sadakatini kazandı. Bu yüzden seçimlerin son derece mantıklı ve Kara Saray’ın avcılarından birinden beklenebilecek şeylerin sınırları dahilinde.”

“Tamaaam. Beklenebilecek şeylerin sınırları...” Dikkatini yoldan ayırıp adama baktı. “Sizin saray gerçekten eğlenceli bir yer olmalı.”

“Kesinlikle.” Kızın aniden değişen ruh hali Devlin’i gülümsetti.

Ani yavaşlamadan arabayı çıkışa yönlendirdi. “Sorun şu ki ne kadar anlamaya çalışırsam çalışayım bazı şeyleri anlayamıyorum. Örneğin benden neden Seth’i de öldürmemi istediğini.”

Devlin taş kesti. Ani’nin yapabileceği onca şey arasında, Seth’e saldırmak kesin olarak kızın ölümüyle sonuçlanacak seçeneklerden biriydi. Sorchu bunu mu öngörmüştü? Devlin meraklı gözlerle Ani’ye baktı. *Seth’i öldürmedi.* Eğer Seth tehlikede olsaydı Devlin’in Huntsdale’e dönmesi gerekirdi. Seth şimdi Niall ve Irial’laydı. Korunmuyor değildi ve kesinlikle savunmasız olduğu söylenemezdi. Ama elbette Sorchu durumu böyle görmeyecekti. Devlin, Kraliçe’yi yine hayalkırıklığına uğratmıştı.

Keskin bir S dönüşünün ardından Ani bakışlarını yoldan ayırıp ona döndü. “Seth’i öldürmemi neden istiyor? Mantıklı olan sensin, yanıtı bulmama yardım et.”

“Düşmanlığı artırmak için,” diye mırıldandı Devlin. “Bananach yaptığı her şeyi karmaşa çıkarmak için yapar. Bizleri çatışma çıkacak durumlara yerleştirir.”

“İyi de, Seth o kadar önemli mi?”

Sen de önemlisin, diye düşündü Devlin ama bunu yüksek sesle söylemedi. *Şimdi olmaz.* Ani’ye dünya üzerinde var olan ilk iki perinin dikkatini çekecek kadar önemli olduğunu, ölümünün çoktan emredildiğini ve ölmesinin hala ihtimal dahilinde olduğunu söylemek o an için iyi bir yol değildi. Kız yüzünden iki kardeşine de ihanet etmişti ve elinden geldiğince

bu ihaneti sürdürecekti. Tüm bunlar dile getiremeyeceği kadar ağırdı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Ani bir park yeri bulup motoru susturdu.

Dışarıda, içi ölümlülerle dolu bir mola yeri vardı. Otoban kenarındaki birbirine benzeyen mekanlardan biriydi. Günün erken saatleri olmasına karşın oldukça hareketliydi. Ölümlüler içeri girip çıkıyordu. Yakınlardaki ağaçlıkta birkaç peri ve köpeklerini işeten birkaç ölümlü vardı.

“Sen ne istiyorsan yap, ben biraz kaslarımı esneteğim.” Ani kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kızın yaptığı hiç güvenli değildi. Devlin seçenekleri düşündü. Takip edilmiş olabilirlerdi. Sorchu veya Bananach, Ani’nin kaçtığını anlayıp peşlerine düşmüş olabilir. Kızın önemli olduğunu öğrenen bağımsız perilerden biri onları yakalamaya kalkabilirdi.

Dünya birdenbire düşmanlarla dolu bir tehdite dönüşmüştü.

Arabadan inip kızın peşine düştü ama Ani çoktan otoparkı geçip binaya yönelmişti. Diğer avcılar kadar hızlıydı, özellikle de mutsuz olduğunda. Devlin kızın peşinden içeri girince lavaboların başındaki ölümlü kadınlar ve kızların öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

“İyi misin tatlım?” dedi yaşlı bir ölümlü, Ani’ye.

“Devlin!” Ani adamın elini tuttu, onu kapıya geri götürdü. “Benim peşimden kadınlar tuvaletine giremezsin. Dışarı.”

Adam etrafa bakınıp içerdekileri değerlendirdi. Kadınların çoğu da ona bakıyordu. Başını salladı. “Kapının önünde olacağım. Eğer bir tehlike olursa...”

“Biliyorum.” Kızın sesinde duygudan eser yoktu ama gözleri ışıldıyordu. Bir şey kızın hoşuna gitmişti.

Bir yandan kızın ona neden öyle baktığını düşünürken içerde konuşulanlara kulak verdi.

Ölümlüler kızla konuşuyordu.

“Başın belada mı tatlım? Adam çok endişelenmiş görünüyordu.” Konuşan aynı ölümlü kadındı.

“Ettiğimiz kavga yüzünden sarsıldı.” Ani hiç şüphesiz adamın dinlediğini biliyordu, yine de normal ses tonuyla konuşuyordu. “O çok hassas biridir ama ben onun düşündüğü kadar korkmuyorum.”

“Seni zavallı şey,” diye karşılık verdi kadın. “Sen tuvaleti kullanırken burada bekleyeceğim. En azından yalnız olmadığını bilirsin.”

Kapının önündeki Devlin kendi kendine gülümsedi. Kadının nezaketi hoştu ama kendisi Ani’nin peşinde olsa kadının onu durdurmak konusunda en ufak bir şansı olmazdı. Yine de avcı, normalde görüldüğü gibi ölümlü bir kız olsaydı, kadının nezaketi işine yarayabilirdi. Devlin yüzyıllar boyunca ölümlülerin bu tür hareketlerini hayranlıkla izlemişti.

Perilerin aksine ölümlülerin ne yapacaklarını kestirmek imkansızdı. Bazen çok vahşi, bazen çok nazik olabiliyorlardı. Tıpkı Ani gibi. Bu durum adamın kafasını karıştırıyor ve onlara belli belirsiz bir hayranlık duymasına yol açıyordu.

Ani dışarı çıktığında ölümlü kadın onu korumak istercesine yanında duruyordu. Devlin’in yanına gelince durdular ve yaşlı kadın herhangi bir şey söyleyemeden Ani ona sarıldı. “Sen iyi birisin.”

“Şey...” Kadın biraz şaşırmış göründü ama uzanıp Ani’nin elini sıktı. “Kendinize dikkat edin.”

Ani başını salladı, iki yabancıdan fazlasıymışlar gibi Devlin’e sarıldı. “Ederiz. O bana iyi bakacaktır. Değil mi Dev?”

“Bunu ancak umut edebilirim,” diye mırıldandı Devlin.

Kısa bir sohbetin ardından kadın da onu bekleyen ölümlü adamın yanına döndü.

Ani, Devlin’e yaslanmayı sürdürdü ve bir sürü uygunsuz düşünceyi akla getirecek şekilde iç çekti. Adam duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Sırlarını veya duygularını kimseyle paylaşmazdı. Belki Rae hariç hiç kimseyle. Vücut-suz arkadaşı için duyduğu endişe zihnini kapladı. Bu endişeyle beraber, Rae’yle Ani’yi tanıştırabilmeyi çok istediğini fark etti.

Avcı parmakucunu uzatıp adamın gömleğinin kenarından çıplak tenine dokundu. Arabaya doğru ilerledikleri sırada hala ona yaslanıyordu.

“Ani?”

“Hım?” Adama yaslanmayı ve sevgiliymişler gibi davranmayı sürdürdü.

“Ne yapıyorsun?” Kızın vereceği yanıttan korkuyordu. Sonunda ikisi de hayalkırıklığına uğrayabilirdi. Avcıdan hoşlanmanın sırası değildi. Duyguların mantıklı karar vermeyi güçleştirdiğini gayet iyi biliyordu.

Ani yüzünde yarı sinsi bir ifadeyle adama baktı. “Devlin, nasıl oluyor da Ana Saray’dan olabiliyorsun?”

Bu soruya yanıt veremezdi, en azından gerçeği söyleyemezdi. Belki de artık bu sorunun yanıtını bilmiyordu. İsteksizce

kızdan uzaklaştı. “Ben Ana Kraliçe’nin Kanlı Elleri’yim Ani. Sence başka hangi saraydan olabilirim?”

Kız onlar içerdeyken şekil değiştirmiş olan bineğin üzerine oturdu. Artık yeniden bir Barracuda’ları vardı. Dalgın dalgın arabanın kaportasını okşadı. “Dürüst olmamı ister misin? Bence benim sarayımın yaratıklarına benziyorsun.”

Devlin bir adım öne çıktı, artık kızın yanında duruyordu. Alçak sesle soruyu yanıtladı. “Sen daha çocuksun, hiçbir şey anlamamı beklemiyorum.”

“Çocuk mu?” Kızın sesi tehlikeli bir tınıya büründü, gözlerinde şimdi adamın tanıdığı bir ifade vardı.

Zihninin mantıklı kısmı kızı yanıt vermemesi için onu uyardı. Ama normalde bastırdığı içgüdüler devam etmesini söyledi. İki tepki de aynı anda ortaya çıkmıştı ama yüzyıllardır mantığı seçmiş olmasına karşın o an istediğinin mantık olmadığını biliyordu. Eğer istediği mantık olsaydı işler daha da sarpa sarmadan kızı öldürmesi gerekirdi. Kraliçe itaat etmekte gösterdiği gecikmeyi görmezden gelebilirdi. Rae zamanla onu affederdi. Devlin’in normal koşullar altında her şeyi eski düzene döndürmesi gerekiyordu. *Yapamam.*

“Tanıştığımızda bana gösterdiğin ilginin benim hayal ürünü olduğunu mu söylüyorsun?” Kaportaya oturdu. “Kelime oyunu istemiyorum. Bana neden yardım ettiğini söyle veya neden benden hoşlandığını itiraf edemeyeceğini söyle. Benim için gerçekten endişelendin.”

Devlin ilk cümleyi kullanıp kızı yanlış yönlendirebilmeyi diledi. Aynı zamanda ona doğruyu söylemek istiyordu. “Ne fark eder?”

“Daha yeni tanıştık ama benim güvenliğim için tanıdığım pek çok kişiden daha fazla endişeleniyorsun. Bunun bir anlamı olmalı.” Ellerini kalçalarının iki yanına koydu. “Evet, sanırım fark eder.”

Devlin kızı izledi. “Senden daha güçlüyüm. Seni korumam mantıklı.”

“Bunun mantıkla ilgisi yok.” Kız başını eğip gözlerini kocaman açarak adama baktı. “Ne olduğumu biliyorsun Devlin. Sarayımın dışında tanıştığım en güçlü perinin yanında durup, neden birdenbire beni korumak için ortaya çıktığını merak etmememi nasıl beklersin?”

“Gerekçelerimin senin için önemi olmamalı.” Devlin gerekçelerinin önemli olmadığını söyleyemezdi, bu yalan olurdu.

“Bana nedenini söyle.” Ani’nin kelimeleri bir talepten fazlasıydı, neredeyse bir emirdi. “Kişisel bir mesele değilse bana nedenini söyle. Neredeyse bunun sıradan bir iş olduğuna inanacaktım ama peşimden gelirken bana bu bir işmiş gibi bakmıyordun. Sana dokunduğumda kesinlikle Ana Saray’a özgü şeyler düşünmediğini söyleyebilirim. Beni neden yanında istediğini söyle.”

Devlin bu soruya asla yanıt vermeyecekti, ne şimdi ne de sonra. Elini uzattı. “Gel, gitmeliyiz. Arabaya bin.”

“Bela geliyor!” diye araya girdi kız. Arabanın üstünden kaydı. Artık adama bakmıyordu.

Delvin kızın baktığı yöne döndü.

İki Ly Erg onlara doğru yaklaşıyordu, her biri bir taraftaydı. Daha uzakta dişi bir diken perisi vardı. Hepsi Kara Saray’ın perileriydi ama Ly Erg’ler çoğunlukla Bananach’la işbirliği ya-

pardı. Devlin perilerin onları takip edip etmediğini bilmiyordu. Belki de tesadüfen karşılaşmışlardı. Ama bildiği tek bir şey vardı, o da bu sorunu çabucak çözmeleri gerekiyordu.

“Ly Erg’lerle ben ilgilenirim,” dedi Ani.

“İkisiyle birden olmaz.” Gözünün ucuyla Ani’ye baktığında arabanın yeniden canavara dönüştüğünü gördü. Araba ve perilerin hepsi görünmezdi.

“Hadi ama.” Bakışlarını perilerden ayırmadı. “Sadece iki tane var. Sen dışının peşine düş.”

“Bir.” Gözleriyle Ly Erg’i takip ederek henüz gerilmemiş olan kaslarını gizleyip henüz hızlanmamış olan kalp atışlarını dinledi. Ly Erg’ler, arkada durup onları izleyen diken perisinin aksine deneyimli dövüşçülerdi.

“Sen de Irial kadar kötüsün,” diye mırıldandı kız ve Ly Erg’lerden birine saldırdı. Devlin içgüdüleri ve kızı izleme arzusu arasında sıkışıp kaldı. Sonunda mantık kazandı.

Ya da belki kargaşa için duyduğum açlık.

İş savaşmaya geldiğinde vücudunu kontrol eden mantık değildi. Dövüşürken mirasının her iki yönünü de sahipleniyordu. Düşmanlarının dengesini bozmakta mantığı, onlara saldırırken kan tutkusunu kullanıyordu.

“Gel ve al,” diye meydan okudu. Hedefine doğru ilerlerken elinde uzun bir bıçak vardı. Diğer elinde daha kısa bir bıçak tutuyordu.

Devlin gözleriyle ağaçları taradı. Başka periler de otoparka doğru ilerlemeye başlamıştı. Ani’ye durumu haber verebilseydi keşke. Bir an, o ve bineğinin konuştukları gibi konuşabilmeyi diledi. Ama kıza baktığı sırada Ani başını kaldırdı, havayı

koklayıp gülümsedi. Onda kesinlikle avcı kanı vardı. Adamın görme yetisiyle fark ettiği şeyi kız koku duyusuyla algılamıştı.

“Bize eğlence çıktı Dev,” dedi önündeki Ly Erg’le dövüşürken. “En az iki tane haklayacağım.”

Devlin uzanıp önündeki Ly Erg’i yakaladı ve peri herhangi bir tepki veremeden gırtlığını kesti.

“Gitmeliyiz.” Devlin en az dört perinin daha onlara yaklaştığını gördü. Diken perisi dönüp kaçtı. Bu perileri Bananach yollamamış olsa da kaçan perinin durumu rapor edeceği kesindi. Ani’yi oradan uzaklaştırması gerekiyordu.

Binek, Ly Erg’i ısırtıp olduğu yere çiviledi. Ani ileri atılıp perinin diz kaslarını keserek onu yere yıgıdı. Kız geri çekildiğinde binek yeniden arabaya dönüşmüştü, iki kapısı da açıktı. Ani kanlar içindeki Ly Erg’e ikinci kez bakmadan sürücü koltuğuna geçti.

Devlin’e üstünkörü bir bakış fırlattı. “Hepsini yenebilirdik.”

Adam duraksayıp kıza baktı ve onun da Gabriel’in gençliğindeki kadar yetenekli olduğunu anladı. Diken perisinin peşine düşüp düşmemeyi düşündü bir an. “Belki de haklısın. İyi bir partnersin Ani.”

Kızın yüzündeki gülüş dövüşten çok daha nefes kesiciydi. “Haklısın, kesinlikle öyleyim.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

SABAHKI DÖVÜŞ ANI'NIN İYİCE GERİLMESİNE YOL AÇMIŞTI. Koltuğunda kıpırdandı, parmaklarını direksiyona vurdu ve elinden geleni yaptı ama bir türlü sakinleşmeyi başaramadı. Dar alanlara hapsolmek ona göre değildi. Huzursuz olduğunda durum daha da kötüleşiyordu.

Şunu keser misin, dedi binek.

Durmayı önersem asla kabul etmez, diye mırıldandı Ani. Devlin hemen yanında oturuyordu, sessiz ve ulaşılamaz bir havası vardı.

Sayırsız dönüşün ardından daha dar bir yola ulaştılar. Devlin hala kımıldamıyor ve konuşmuyordu. Bir tür meditasyon içindeydi, gözleri kapalıydı.

Binek yolun kenarına yanaşırken motordan garip gürültüler yükseldi. Hemen yan taraflarında karanlığa karışan bir orman vardı.

Mekanik bir sorun olduğunu söyle, diye önerdi binek. Sakinleşmek için güzel bir koşuya ihtiyacın var.

“Ne yapıyoruz?” Devlin gözlerini açıp şüpheyle kıza baktı.

“Duruyoruz.” Kız kapıyı açıp dışarı çıktı. Ortalıkta hiç araba yoktu. Ay gökyüzünde yükselmişti ve duyulan tek ses hayvanların sesiydi.

Ani derin bir nefes aldı.

Devlin kapıyı açtı. “Ani?”

Ani gerindi.

“Ani,” diye tekrarladı adam.

“Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsin. Hemen döneceğim,” dedi Ani ve ardından ormana daldı.

Son koşuşundan bu yana sanki sonsuzluk kadar uzun süre geçmişti. Kız koşmaya ihtiyaç duyduğunda Gabriel her zaman avcılarla çevrelenmiş olmasını sağlardı. Şimdiye kadar hiç kendi rotasını belirleme şansı olmamıştı. Dilediği gibi koşma özgürlüğü daha önce tadına bakmadığı bir deneyimdi. Kovalanmak da.

Adamın peşinden gelmesi Ani’yi şaşırtmadı. Hatta doğruyu söylemek gerekirse buna çok memnun oldu. Kendini av gibi hissetmek hiç ummadığı kadar heyecan vericiydi.

Devlin neredeyse bir avcı kadar hızlıydı. Kız elinde olmadan onun soyunu merak etti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Ani durdu, gerindi ve adamı bekledi. Devlin duygularını hala duvarların arkasında tuttuğundan onu okuması imkansızdı.

“Çok yorucusun,” dedi adam.

“Neyim?” Ani bir ağaca yaslanıp Devlin’in aralarındaki birkaç metreyi kapatmasını izledi.

“Yorucu, yıpratıcı, içimdeki huzurun son damlalarını da tüketme yeteneğine sahip birisin.” Dikkati sadece ve sadece onun üzerindeymiş gibi kıza baktı ama Ani, adamın yakınlarındaki bütün perilerin yerlerini bildiğine emindi. Çünkü o da bir tür avcıydı. Ormandaki perilerin çoğu, kız ve Devlin koşarak ormana daldıkları anda ortadan kaybolmuştu. “Ne düşünüyordun?”

Ani elinde olmadan ürperdi. Eğer içgüdüleri doğruysa bu adam ondan bir şeyler saklıyordu.

“Koşmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Benimle gelmeyi sen seçtin ama bu yüzden bütün kararları verebileceğini zannetme.” Adamın suratına bir tekme savurdu.

Devlin kızın ayağını yakaladı. “Hayır. Yeterince oynadın. Gitmemiz gerek.”

Ani ayağını kurtardı. Emir almak konusunda iyi değildi. Bütün içgüdüleri adamın haklı olduğunu söylese de karşı koyma ihtiyacı duyuyordu. “Tehlikede olan senin hayatın değ...”

“Yapma.” Adam onun gözlerine baktı. Ani’nin orada gördüğü şey yorgunluk değil öfkeydi. Öfkesi o kadar yoğundu ki hissetmek için Kara Saray’dan olmanıza gerek yoktu. Fazlasıyla canlandırıcıydı. Ana Saray’ın yarattığı olmasına karşın Devlin’in içinde kızın sarayının bütün özellikleri vardı. Adam, Ani’nin sarayda bulmayı umduğu her şeydi: Kızı kendi dengi olarak görüyor, yine de onu güvende tutmak istiyordu. Meydan okumalarını görmezden gelmiyor veya alttan almıyordu.

“Bineğe geri dön,” diye söze başladı Devlin.

“Hayır.” Kız ona yaklaştı. “Seninle herhangi bir yere gitmeden önce almak istediğim yanıtlar var.”

Adam elini saçlarının arasında dolaştırıp bakışlarını yere çevirdi. “Tanrım. Belki de zırlayan bir bebek olduğun dönemde seni öldürmeliydim.”

Ani donup kaldı. “Ne dedin?”

Adam arkasını döndü.

Kız onu kolundan yakaladı. “Bir daha söyle. Şimdi.”

Kızı üstünden silkeledi. “Unut gitsin Ani.”

“Sendin! O gün evimize gelen sendin! Sen...” Ani yalpalayarak geri çekildi ve yere düştü. Gözlerini adama dikti. “Jillian’ı öldürdün.”

Adamın mermer beyazı yüzünde herhangi bir pişmanlık belirtisi yoktu, kızı doğuran ölümlüyü ondan aldığı için acı çekmiyordu. “Ben Ana Kraliçe’nin emriyle düzeni korurum. Var olma amacım bu.”

Annem.

“Gabriel’in aşığını öldürdün. Annemi... Neden?”

“Benim işim bu Ani. Her şeyin yeniden düzene girmesini sağladım. Kraliçe diğer sarayların melezlerinden yeterince çekiyor. Kara Saray’ın soyundan gelenlerin ne yapacağı kestirilemiyor.” Kıza baktı. “Bazıları diğerlerinden daha büyük tehdit oluşturuyor. Sorunu çözmek için yollanmıştım.”

“Kara Saray’ın soyundan gelenler mi?” Adama baktı.

“Evet.” Devlin heykel kadar hareketsizdi, bu hareketsizliğin ne kadar garip olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu ama kızın yanına gitmek konusundaki gönülsüzlüğü açıktı.

Kendini kendi vücudunda bir misafir gibi hissedenden Ani, ayağa kalktı. Yerden kalkarken ellerinin hafifçe kirlendiğinin belli belirsiz farkındaydı. Derken birdenbire bütün detaylar aşırı belirgin, aşırı gerçek gelmeye başladı.

Devlin hala hareketsizdi. "Ana Kraliçe'nin dikkatini çekecek kadar önemliydin ve şimdi..." Ani ona yaklaştığı için sözünü tamamlayamadı.

Kız onun yüzüne bakabilmek için başını geriye devirdi ve sonra kirli elleriyle ona bir tokat attı. "Sen de, çocukları saraya tehdit oluşturduğu için Jillian'ı öldürdün?"

Kız bir kez daha vurmak üzere elini kaldırdı ama Devlin yeni bir tokada izin vermedi.

"Hayır. Tehdit oluşturan sadece sendin." Kızı bileğinden yakaladı ve aynı anda otokontrolü tamamen elden bıraktı. Böylece kız ilk kez adamın duygularını tam olarak hissetti.

Acı ve sevgi. Korku. Koruma içgüdüsü. Özlem.

Kız duraksadı. Bunlar ona zarar vermek isteyen birinin duyguları değildi. Adam gerçekten de onun güvende olmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

Neyi gözden geçiriyorum?

Adama baktı, onun duygularının içine dolmasına izin verdi. Açlığını yatıştırmak için bütün o duyguları içti. "O gün beni öldürmedin. Şimdi de öldürmeyeceksin. Sana emir verecek olurlarsa, beni öldürür müsün?"

"Bananach bana emir veremez."

Adamın kelime oyunları ile onu kandırabileceğini düşünmesi Ani'yi gülümsetti. "Yanıt vermekten iyi kaçtın. Şimdi bir daha deneyelim. Sorcha emredecek olursa beni öldürür müsün?"

Adam kımıldamadı. “Eğer hayatını sona erdirmemi isterse ve bu emre uymazsam saraydan dışlanırım. Sadakat yeminim bozulmuş olur. Saraydan atılırım.”

“Ama ona zaten karşı çıkmış durumdasın. Ondan sakladığın şeyler var. Beni ondan saklıyorsun.” O zaman neler olduğunu kavradı. “Hayatım boyunca sen benim nerede olduğumu biliyordun.”

Adam başını salladı.

Ani ellerini kotunun cebine sokup topukları üzerinde sallandı. “Neden Sorcha’ya nerede olduğumu söylemedin? Neden hayatımı bağışladın? Neden Jillian’ın hayatını bağışlamadın?”

Adam uzun süre kıza baktı, dudaklarından kelimeler dökülmedi ama duyguları heyecandan korkuya, korkudan umuda sürekli değişip duruyordu. Artık kalkanlarını tamamen indirdiği için kız tıkabasa doycak kadar beslenme şansına sahipti.

Bir kraldan beslenmek gibiydi.

Devlin uzanıp kızın yanağına dokundu. “Dilediğince tadıma bakabilirsin Ani. Beni anlamayı sağlamayacak.”

Kızın ağzı açık kaldı. Sarayın dışından hiç kimse Kara Saray’ın neyle beslendiğini bilmezdi. Bu sırrı paylaşmak ölüm cezasına çarptırılmak demekti.

Devlin elini kızın yanağından boynuna kaydırdı, bir süre boynuyla omuzlarının birleştiği noktada, kalbinin hemen üzerinde tuttu.

Ani bu hareketin tehdit mi, yoksa şefkat gösterisi mi olduğuna emin olamadı.

Adam kımıldamadan durdu, elini çekmedi, yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. "Yeniden sor." Sesi yumuşaktı. "Bana aklındaki soruyu sor."

Kız duraksadı. Adam duygularını dizginlemiyordu. *Tuzak nerede?*

"Beni öldürecek misin?" diye sordu.

"O soru değil." Başparmağını kızın boynunda dolaştırdı. "Diğer soruyu sor."

Kız bütün hayatı boyunca bu soruyu sormak için beklemişti. "Jillian'ı neden öldürdün?"

Kıza doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Öldürmedim. Onu Periler Diyarı'na sakladım."

Ani yalpalayacak gibi oldu ama Devlin kızı düşmeden tutmayı başardı. Onu yere yatırdı. Kızın hayatı boyunca bildiğini sandığı her şey, geçmişiyile ilgili bildiğini sandığı her şey birdenbire değişmişti. Annesi hala hayattaydı. Bunu bilmek tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Gözleri yaşlarla doldu. O güne dek korktuğu canavar hem onu hem Jillian'ı kurtarmış, üstelik bunu yaparak kendini riske atmıştı. Bunca yıl hayatım değiştiren periden korktuktan sonra Ani başını kaldırıp ona baktı ve o anda anladı. Hayatta olmasının nedeni karşısındaki periydi. Jillian onun sayesinde hayattaydı. Tüm bu değişiklikleri zihnine bir anda sığdıramadı. "Annem," diyebildi sadece.

Devlin onun yanına diz çöktü. "Hayatta olduğunu öğrenmeni istemedi... Ama benden nefret etmene katlanamazdım. Benden nefret edersen seni güvende tutamam."

"Annem... nerede? O nerede? Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır. Annen güvende ama ona gidemeyiz."

“Düşündüm ki...” Ani kelimeleri bulmayı denedi ama bulamadı. “Öldüğünü düşünmüştüm. Onu öldürdüğünü...”

“Öyle düşünmen en doğrusuydu.”

“Nasıl olabilir? Neler olduğunu bilmediğim için hayatım boyunca annemin öldüğünü düşündüm ve birinin -senin- geri gelip Tish’e zarar vermesinden korktum.” Ani yanaklarından aşağı boşalan yaşları hissetti.

“Fazla seçeneğim yoktu. Sorcha kendisine çok yakın olanlar veya hayatı kendi hayatını etkileyen kişiler dışında herkesi görebilir,” diye söze başladı Devlin.

Ani konuşamıyor, hiçbir şey yapamıyordu. Elinden gelen tek şey adama bakıp anlattıklarını dinlemektir.

“Eğer Jill’i saklarsam Sorcha’nın dikkatini çekecek kadar önemli olmayacağını biliyordum... Özellikle de çocuğu olduğunu hatırlamazsa.” Devlin’in duyguları pek çok farklı yöne dağıldı ama kararlılığı değişmedi. “Aksi halde ölmesi gerekiyordu.”

“Sorcha’nın öldürmeni emrettiği insanların arasında kurtardığın başkaları da oldu mu?”

Adamın duyguları kızın ulaşamayacağı bir noktaya çekildi aniden. “Sadece sen.”

“Ve Jillian.”

“Hayır. Jillian’ı öldürmem emredilmemişti ama ortadan kaybolacak olursa Irial’ın seni korumasına alacağını biliyordu. Onun fikriydi. Seni ve kız kardeşini güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırды.”

Ani öylece durdu. Adama uzanmayı, Jillian’ı öldürmeyerek ona her şeyini geri verdiğini söylemeyi düşündü.

Ya da beni öldürmeyerek.

Neredeyse bir saat hiç konuşmadan yan yana oturdular. Arından Ani bakışlarını adama çevirdi. "Sen klasik bir perisin değil mi Devlin? Üç soru. Yanılmıyorsam kural buydu?"

"Öyle ama ben çoktan..."

"Üçüncü soru hakkımı istiyorum," diye lafını böldü kız. "Ve sorumu yanıtlayacağına söz vermelisin."

Adam bakışlarını kaçırmadı veya kıza buna hakkı olmadığını söylemedi. Sadece başını salladı.

"Bana kim olduğunu söyle Devlin. Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun." Adamın ellerini ellerine aldı. "Hayatımın her aşamasına şahit oldun."

Devlin şaşırdı. "Hayır, olmadım. Senden uzak durdum... Seni ilk kez geçen gece gördüm. Seni hiçbir zaman gözetlemedim. Kulağa hiç hoş gelmiyor."

Yüzündeki ifade kızıdan anlayış dileniyordu. Ana Saray kontrollü davranmak üzerine kurulmuştu, arzu üzerine değil. Mantıktan ibaretti, içgüdülerden değil. Ani yavaş yavaş Devlin'in, kendisiyle olabilmek için sarayının bütün kurallarına ihanet ettiğini anlıyordu. Kızı kurtarmak ve saklamak için doğru bildiği her şeye karşı çıkmıştı.

O noktada Ani'nin yanıtını bilmediği tek soru adamın bunu neden yapıyordu.

"Beni biliyorsun, hikayemi, ailemi biliyorsun. Ben de seni tanımak istiyorum." Adamın elini bırakmadı, sanki ona tutunmak dünyanın parçalanmasını engelleyen tek şeydi. Ten açlığıyla ilgisi yoktu, her şeyin anlam kazanmasıyla ilgiliydi. Adama tutunmak her şeyin kendisine anlamlı gelmesini sağ-

lıyordu. “Bana kim olduğunu söyle. Tüm bu olup bitenlerde anlattığından fazlasının olduğuna eminim.”

Devlin’in zaten karmakarışık olan duyguları öylesine yoğunlaştı ki kız ürperdi.

Devlin korkmuş görünüyordu. “Sonsuzluk boyunca Kraliçe’nin çıkarlarını korudum. Sonra sen geldin ve şimdi ablam bana senin diğer ablamın, Ana Kraliçe’nin ölümünün anahtarı olduğunu söylüyor. Seni öldürmeliyim Ani. Seni o zaman öldürmeliydim. Seni şimdi öldürmeliyim.”

“Öldürmediğine memnunum.”

“Ben de,” diye itiraf etti adam. “Ama yaşaman eğer Kraliçe’nin ölmesi anlamına geliyorsa... Her şeyi feda edemem.”

“Anlıyorum.” Ani olup biten her şeyi anlamlı kılacak kelimeleri bilmiyordu. Sözcükler hiçbir zaman en güçlü olduğu konulardan biri olmamıştı. Adamın yüzüne bakabilmek için dizleri üstünde doğruldu.

Adam geri çekilmedi. Kız onun kalp atışlarının hızlandığını duydu.

Benim için.

Yavaşça, kolayca kırılacak bir cam parçasıymış gibi dikkatli davranarak öne doğru eğilip dudaklarını adamın dudaklarının üstüne koydu. Öpücük bile sayılmazdı, çok hafif bir dokunuştur ama yarattığı his, dünyayı durduran öpücüklerinki gibiydi. Ani’nin zihnindeki bütün kelimeler uçup gitti.

Bu tür duygulardan sonra ne gelir?

Ani kalkıp bineğe doğru yürümeye başladı. “Gidelim.”

“Nereye?” Adam bir anda alarına geçmiş gibiydi. “Seni Jill’e götüremem. Periler...”

“Biliyorum,” dedi kız. Ana Kraliçe hangi nedenle öldürülmesini emretmişse o neden ortadan kalkmış değildi ve kızın isteyeceği son şey Sorcha’nın tekrar onun peşine düşmesi olurdu. Annesinin hayatta olduğunu bilmek, ne yazık ki ona kavuşabileceği anlamına gelmiyordu.

“Hayatta kalma şansım ne?”

Devlin kaşlarını çatı. “Düşünmen gereken şey sayılar değil. Bananach’ın seni düşünmeyi bırakmaması ihtimali...”

Kız boşta olan elini havaya kaldırdı. “Tamam. İhtimaller benim lehime değil.”

Hiç konuşmadan yola kadar el ele yürüdüler.

“Kamp yapalım,” dedi kız. “Tavşan bizi kamp yapmaya götürürdü. Yanımızda bir sürü nöbetçi olurdu ve sadece birkaç gün kalırdık ama eğlenceliydi.”

“Sen garip bir yaratıksın Ani.” Devlin elini kızın elinden çekecek gibi oldu ama kız bırakmadı. *Biraz daha.* Devlin’in bu yüzünü çok sık görme şansı yakalayamayacağına emindi.

Ani sürücü tarafına yürüdü. “Ormanda boş boş dolaşmak istiyorum.”

“Şehirler daha güvenli.”

Kız isteksizce onun elini bıraktı. “Ama herkesin tahmin edeceği seçenek bu, yanılıyor muyum? Bananach senin ne yapacağını tahmin edebileceğini düşünecek. Ne de olsa Ana Saray’dansın. Öyleyse onun tahmin edemeyeceği bir şeyler yapalım.”

Devlin duraksadı. “Şehirlerin daha iyi bir seçenek olduğunda ısrar edersem kaçır mısın?”

“Hayır.” Onu yanağından öptü. “Annemin ve benim hayatımızı kurtardın. Beni güvende tutacak kadar tehlikelisin ve

itiraf etmesen de benimle ilgileniyorsun. Ana Saray'dan olmayabilirim ama birlikte kalmamızın doğru olduğunu kavrayacak kadar mantıklıyım. Sanırım seni şimdilik yanımda tutacağım.”

“Beni yanında mı tutacaksın?” Devlin kıza yukarıdan bakan bir bakış fırlattı. Ani adamın ürkütücü bir bakış fırlatmayı denediğini tahmin etti ama çocukluğunu kabuslar kralıyla oynayarak geçiren bir çocuk kolay kolay ürkmezdi.

“Şimdilik.” Kız gülümsemesini elinden geldiğince bastırdı. “Göründüğün kadar sıkıcı biri değilsin ve ailenin kim olduğu düşünülürse bu söylediğim büyük bir iltifat sayılır.”

“Gerçekten öyle.” Adam şimdi kırmızı bir Lexus’a dönüşmüş olan arabanın yolcu tarafına geçti.

Ani şoför tarafına yürüyüp arabanın üstünden ona baktı. Mantığı adamdan uzaklaşması için onu uyarıyordu. Devlin’e olan ilgisinin sadece açlıktan kaynaklanmadığını anlamıştı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OTOBANDA GAZA BASTIKLARI SIRADA DEVLİN KENDİ KENDİNİ azarladı. Ani'yle fazla yaklaşıyordu. Kendisi neredeyse sonsuzluk yaşındaydı ve kız evrende daha yeniydi. Bütün avcılardan farklı bir avcı, adamın tanıdığı bütün perilerden farklı bir periydi.

Ve çok kırılğan.

Ve hayatta bile olmamalı.

Ve onu kaybedersem mahvolurum.

Adam kaçınılmaz bir kader olduğuna inanmıyordu. Dünyada çok az şeyin kesin olduğunu bilecek kadar uzun süre boyunca ablalarının ihtimal dahilindeki gelecekler arasında dolaşmasını izlemişti. Kendisi de geleceğin dokunmasını sağlayan iplikleri görmüş ve birbirleriyle birleşip ayrışmalarını hayranlıkla izlemişti. Bananach kargaşa yaratacak iplikleri görürken Sorcha düzeni güçlendirecek olanları görürdü. Devlin

çoğu zaman her ikisini de görürdü ama şimdi Ani'ye baktığında hiçbir şey göremiyordu. Kızın geleceği onun için tam bir bilinmezlikti.

Ani'nin hayatından birkaç anı zihnine dolmuştu ama onlara konsantre olamadı. Rae, Rae bir şeyler biliyordu. Devlin bu kadarını hatırlıyordu. *Geri kalanı nerede?* Anıyı netleştirmeye çalıştığı sırada beyni zonkladı. *Neden Ani'yi öldürmek için yollandım?* Kız eğer Sorcha için tehdit oluştursaydı onu öldürmeye gönüllü olurdu ama Bananach onu ne kadar korkutursa korkutsun, Devlin kızın Kuzgun Peri'ye yardım edeceğine inanmıyordu. Ani asla ablasına kanını vermez ya da Sorcha'yı öldürmezdi.

Çünkü o kadar zalim değil.

Devlin kendi eylemlerinin kader ipliklerini değiştirip değiştirmedini düşündü. Ani'ye anlattıkları acaba kızın yolunu değiştirmiş miydi? *Yaptığım seçimler geleceği değiştirdi mi, yoksa bunlar zaten yapacağım seçimler miydi?* Sorcha'ya, Ani ve Devlin'in hayatları birbirine bağlanmadan önce ne gördüğünü sormanın yolu yoktu. Bananach'ın ise gelecekleri doğru yorumlayıp yorumlamadığını kestirmek mümkün değildi. Kuzgun Peri ufacak bir ihtimalle karşılaştığında bile onu kader olarak kucaklayabilirdi. Arzuları her zaman yorumlarının önüne geçerdi. Sapkın bir umutlu olma hali de denebilirdi buna.

Tartışılmaz olan gerçeklerden biri, hayatı Devlin'inkine bağlandığı anda, Sorcha'nın Ani'yi görememeye başlamasıydı. Korkunç bir zihin açıklığı anında Devlin şu gerçeği kavradı: Sorcha daha o zamandan, Ani'nin ipliğinin Devlin'inkiyle birleşeceğini biliyordu.

Bu farkındalık birdenbire o kadar ağır geldi ki Devlin kendini hasta hissetti. Her iki ablasının da kendi çıkarları doğrultusunda onun hayatını değiştirmeyi isteyecek kadar kışkırtıcı ve zalim olabileceklerini biliyordu. Yapıları böyleydi. Sorcha dünyayı kendi iradesine göre şekillendirir, Bananach perileri yıkım yaratacak şekilde yönlendirirdi. Belki de Ani onların hayatına karışmayacaktı, baştan beri yolunun kesişeceği kişi Devlin'di. *Sorcha bu yüzden mi ölecek? Ben o kanı akıtmayı reddettiğim için mi? Onu öldürmeyi reddettiğim için mi?* Bu tür bir yorumlama, Bananach'ın karakterine aykırı olmazdı.

Ama kızın kam farklıydı. Devlin o kanın tadına bakmıştı ve kızın farklı olduğunu biliyordu.

"İyi misin?" Ani'nin sesi onu şaşırttı. "Yeniden, şey, duygularını kilitliyorsun."

"Bana Bananach'ın tam olarak senden ne istediğini söyle."

"Seth'i öldür, Niall'ı öldür. Sonra da kanını bana ver." Ani derin bir nefes aldı. "Eğer birazdan sana söyleyeceklerimi herhangi birine söylersen Irial öldürülmeni emredecektir. Bu yüzden söyleyemezsin. Asla."

Adam başını salladı.

"Irial aşırı koruyucu ama o..." Duraksadı, yeniden derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sana güvenebilir miyim?"

Adam tereddüt etti. Bu kararın beklenmedik bir ağırlığı vardı. Devlin daha önce hiç kimseyi Ana Kraliçe'nin önüne koymamıştı.

Şimdiye kadar. Ama senin için yaparım.

"Bana güvenebilirsin," dedi Devlin. Irial'la onun hakkında konuştuğunu kızı söylemeyi düşündü ama Irial'ın Ani'yi

alabileceğini söylemiş olması şimdilik kızın bilmesini istediği bir bilgi değildi. Her şeyin önceden planlandığını bilmek onu öfkelen-dirirdi ve bunun kimseye yararı olmazdı.

Ayrıca konuşmak istemediğim başka konulara kapı açar. Eski Kara Kral, Devlin'in duygularının tadına baktığında Ani'nin onunla güvende olacağını kavramıştı. Devlin kızı güvende olacağı bir yere ulaştıracak, ardından onun hayatından çıkıp gidecekti. Mantıklı seçim, uygun yol buydu.

"Anlat bana," diye ısrar etti Ani'ye.

"Duygulardan beslenebildiğimi biliyorsun." Devam etmeden önce sadece birkaç saniye duraksadı. "Kara Saray böyledir."

"Biliyorum."

"Ama ben aynı şeyi ölümlülerle de yapabiliyorum." Farkında olarak ya da olmayarak arabayı hızlandırdı. "Oysa ikisini de yapamamam gerekir."

Devlin duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Ani konuştuğunda Devlin kızın eşine ender rastlanır bir örnek olduğunu anlıyordu. *Eğer Sorcha, Ani'nin hayatta olduğunu öğrenirse onu avlar.* Bananach'ın Sorcha'ya kızın hayatta olduğunu ve Devlin'in onunla gittiğini söylemesi ihtimali yüksekti. Bananach karışıklık çıkarmayı severdi, onun yöntemi buydu.

İki ablam da Ani'ye sahip olana veya onu yok edene kadar durmayacak.

Ani adama bakmadı. Arabayı daha da hızlandırdı. Henüz söylemediği şeyler vardı, söyleyip söyleyemeyeceğine emin olmadığı şeyler. Devlin bunun farkındaydı ve bekliyordu.

Dakikalar süren bir sessizliğin ardından kız yeniden konuştu. "Avcıların artık o şekilde beslenmediğini biliyordur. Biz

duygularla ilgili değiliz. Duygular beslendiğimiz değil yarattığımız şeyler.”

“Avcıların duygulara değil dokunuşa ihtiyacı var,” dedi Devlin ve o anda kızın söylemediği şeyin ne olduğunu anladı. Kızın da dokunuşa ihtiyacı vardı. Uzanıp kızın vitesi tutan eline dokundu. “Çok duyarsız davrandım. Beni affedebilecek misin?”

Kız daha da gaza bastı. “Sen ne...”

“Ten açlığı. Avcılar ten açlığı çeker.” Parmaklarını kızın parmaklarına doladı. “Bu yüzden yakınımda olmak istiyordun. Şimdi mantıklı geliyor. Bunu düşünmeliydim. Özür dilerim.”

Kızın korkuyormuş gibi kesik kesik nefes alışını izledi. Avcıların genelde duygusal bir iştahları değil ten açlıkları olurdu. Devlin kızı değerlendirirken onu ölümlü ve Kara Saray’dan biri olarak düşünmüştü. Babasının soyunu hesaba katmayı unutmuştu. Sadece çok az avcı bu kadar genç oldukları dönemde, çektikleri ten açlığını saklamayı başarabilirdi. Bu yüzden sürü olmadan hiçbir yere gitmezlerdi ve Devlin kızın bağımsızlığının bu özelliğe sahip olmaması anlamına geldiğini varsaymıştı.

“Senden yararlanmayacağım,” diye fısıldadı. “Elimi tutabilirsin veya beslenmeye ihtiyaç duyduğunda bana sarılabilirsin. Bilmem gerekirdi...”

“Sana bu yüzden dokunmak istemiyorum.” Ani elinde olmadan kızardı.

O kadar sıradışı bir hareketti ki adamın tereddüt etmesine yol açtı. “Elimi çekmemi ister misin?”

Ani bir kahkaha attı. “Hayır. Korkuyorum. Açım. Ölüp ölmeyeceğimi düşünüyorum. Avcıların dokunuşa ihtiyacı

var... İşlerin zaman geçtikçe kolaylaşacağını söylüyorlar ama benim için hiçbir şey öyle olmuyormuş gibi görünüyor. Her gün daha kötüye gidiyorum.”

Devlin pencereden baktı. Duyguları üzerindeki kontrolünü biraz olsun gevşetip kızın duygulardan beslenebilmesini sağladı. Ardından kalkanları biraz daha indirdi.

“Dev?”

Kıza baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sonsuzluk boyunca bağlı olduğu kurallar birer birer kayboluyordu. Yıllar boyunca çektiği kan açlığını yaptığı dövüşlerle gidermişti. Ana Saray’a ait olmadığını bildiği başka zevkleri de tatmıştı. Ama özünde Ana Saray’a ait olmak varmış gibi davranır ve her gün seçimlerini bu doğrultuda yapardı.

“Elini tutabilir miyim?” diye sordu kız. “Lütfen? Elini tutmak istiyorum ve sen de... sanırım elini tutmamı istiyorsun.” Son kelimeleri alelacele söylemişti. Bitirdiğinde sustu. Avcu yukarı gelecek şekilde elini çevirdi ve araba bu duruma uyum sağlayıp bir anda otomatik vitesli bir araca dönüştü. Vites ortadan kayboldu. “Yanılıyor muyum?”

“Hayır.” Kızın elini tuttu.

Hayatı boyunca hiçbir ilişkisi olmamıştı. Ana Saray’daki periler nadiren hayatlarını birleştirmeyi seçerdi ve kimse Devlin’e o gözle bakmazdı. O yaklaşılamayacak kişiydi, arzulanan için fazlasıyla korkutucuydu. Sanki Ana Saray’daki periler onun gerçekte o saraya ait olmadığını hissediyordu. *Aslında ben masumum.* Bu düşünce onu gülümsetti. Ondan daha uzun süredir var olan sadece iki peri vardı. Yine de ilişkiler konusunda en deneyimsiz perilerden biriydi.

Ne fark eder? Onunla kalamam. Bir ilişkiye giremem.

Araba ilerlemeye devam ederken Devlin pencereden dışarı baktı. Ani sağ kalırsa Devlin onu Kara Saray'a, Irial ve Niall'in korumasına, avcılara bırakacaktı. Onlar kızın sarayı ve ailesiydi. Kendisi de Periler Diyarı'na dönecekti. Dünyanın düzeni böyleydi. Kendini duygulara kaptırıp mantıklı düzeni değiştirmeye çalışmayacaktı.

Ani'ye konsantre olmalıydı.

Duygularını yeniden Ana Saray'ın kontrol mekanizmasının arkasına itip Ani'nin söylediklerini düşündü. Detaylarda bir yerde aradığı yanıt bulacaktı. Mantık böyle söylüyordu. Tek yapması gereken konsantre olmaktı.

Bananach'ın kızla ilgilenmesinin nedenleri son derece ciddiydi, kızı olan ilgisinin zamanla kaybolacağını düşünmek saçmaydı. Bananach'ı öldürmek tam bir felaket olurdu ve Ani'yi öldürmek artık bir seçenek değildi. Başka ne seçenek vardı? Ani'nin hayatını kaçarak ziyan edemezlerdi ama o an için Devlin'in daha iyi bir planı yoktu.

Ani, Devlin'in içine kapanışını izledi. Duvarların yükseldiğini hissetti. Hala adamın elini tutuyor olmasa arabada yalnız olduğunu bile düşünebilirdi.

Senden korkuyor, diye tahmin yürüttü bineği.

Ani bundan bahsetmek istemiyordu. *İsim olarak Barry'ye ne dersin,* diye düşündü ona yanıt vermek yerine.

Kısa bir sessizlik oldu.

Barracuda'nın kısaltması. Hem erkek hem kız adı. Şerit değiştirip hızlandı.

Hoşuma gitti, dedi binek neşe içinde. Bu benim adım. Ben Barry'yim.

Kız kendi kendine gülümsedi. Bir problem çözülmüş, geriye birkaç tane kalmıştı...

Ne yazık ki günün geri kalanı sessizlik içinde geçti. *Sen uyu Ani, ben kullanırım,* diye fısıldadı Barry sonunda.

Sonraki dört gün ve gece aynı şekilde geçti. Yiyecek için durmak, sessiz saatler ve Barry onları kızın tanıdığı herkesten uzaklaştırırken dinlenen birkaç saat. Amerika'nın ortasından geçip batıya yöneldiler. Açık alanların, kamp yapmanın ve koşmanın mümkün olduğu doğa parklarının olduğu yerlere ulaştılar. Çelik kaplı şehirlerin içinden geçtiler. Arabaların arasında olmak trafik yüzünden hızlarının kesilmesi demekti ama demirlerin arasında perilerden saklanmış oluyorlardı. Eğer arkalarındaki tehdit olmasa harika bir yolculuk olabilirdi. *Duygularını bana belli etse hala harika bir yolculuk olabilir.*

Tanıştıklarında Devlin'in son derece baştan çıkarıcı biri olduğunu düşünmüştü ve birlikte dövüştüklerinde bu düşünce daha da güçlenmişti. Konuştukları şeyler adamdan hoşlanmasını sağlamıştı ama Devlin'in içinde sakladığı tutku kızın onu deliler gibi arzulamasına yol açıyordu.

Ama yol aldıkları sürece Devlin duygularının kalkanlarını hiç indirmede. Gittikçe daha az konuşuyordu ve konuştuğunda nazik ama mesafeliydi. Sessizlik ve aralarına giren mesafe kız için çıldırtıcıydı. Birbirlerine içlerini dökmelerinin ardından Ani aralarında farklı şeyler yaşanacağını ummuştu ama adamın hareketleri aksini gösteriyordu.

Daha sonra, Ani'nin yolculuklarının altıncı günü olduğunu tahmin ettiği gün, bir motelin otoparkına arabayı yanaştırdı. Binanın çevresinde kalın demir bir çit vardı, odaların balkonlarına demir parmaklıklar yerleştirilmiş, pencerelere çelik güvenlik kilitleri takılmıştı. Perilerin demirden ve çelikten duydukları rahatsızlık düşünülecek olursa dinlenmek için ideal bir yerdi. Binada yangın çıkmadığı sürece perilere ve ölümlülerin yarattığı tehlikelere karşı güvendeydiler.

"Sen oda tutarken ben Barry'nin yanında kalacağım." Ani, Devlin'in eline dokunup onu düşüncelerinden uyandırdı.

Adam kafası karışmış bir halde kıza baktı. "Ne?"

Kız yanıp sönen "Boş oda var" tabelasını gösterdi. Bunu yaparken adamın daha önce hiç motelde kalıp kalmadığını düşündü. Periler Diyarı'nda işlerin böyle olmadığını tahmin ediyordu. "Bir oda. Paran veya kredi kartın var mı?"

"Evet, ama..." Devlin kaşlarını çattı. "Barry de kim?"

"Bineğim." Ani elini kaportada dolaştırdı. "Artık bir adı var."

"Ona ben de bir ad verebilirdim," diye homurdandı Devlin.

Koltuk ayarları yüzünden hala kızgın, dedi Barry eğlendiğini belli eden bir sesle. *Sanırım dizleri... başı... ve belki biraz da kolları ağrıyor.*

Ani akıllılık edip ikisine de karşılık vermedi. "Burada olacağım. Kapının hemen önünde, Barry'nin içinde oturup seni bekleyeceğim."

Neyse ki Barry sorun çıkarmadan Devlin'in kapısını açtı.

"Neden duruyoruz? O bizi..." Koltuğu geriye kaydı. "Barry bizi gideceğimiz yere götürebilir."

“Duş almak istiyorum. Yastık. Yatak.” Ani elini kaldırdı. “Lütfen. Bu gecelik bir odamız olsun.”

“Sanırım çok fark etmez.” Onun sesi de kızinki kadar yorgundu. Ani o zaman adamın, sürekli hareket etmekten daha iyi bir plan bulamamış olduğunu anladı.

Kuzgun Peri’yi öldürebiliriz, dedi Barry.

Ani içten içe bineğine hak veriyordu ama Devlin’in bu plana uyacağından şüpheliydi. Bananach kimse kimdi. Fakat sürekli yolda olmak ve saklanmak Bananach’a Ani’yi unutturacaksa Devlin’den ablasını öldürmesini istemektense bunu yapmayı tercih ederdi.

Ani, Devlin’in dönmesini beklerken gözlerini kapattı. O anda, en kötü oda bile kendisi için tam bir cennet olacaktı. Sıcak su ve gerçek bir yatak hiç bu kadar baştan çıkarıcı görünmemişti gözüne.

Hele bir de adam onunla aynı yatağı paylaşırsa her şey daha da iyi olurdu...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

RAE MAĞARANIN İÇİNE HAPSOLMANIN CAN SIKICI OLDUĞU-
nu düşünmüştü, oysa şimdi Sorch'a'nın sarayında olmak
bir zamanlar aslında ne kadar şanslı olduğunu fark etmesini
sağlıyordu. Mağaradayken Rae yalnızdı ama kimsenin merha-
metine kalmış değildi. Burada ise Sorch'a'nın mahkumuydu.
Burada, Periler Diyarı ile dünyayı düzende tutan Kraliçe ara-
sındaki tek bağlantıydı.

Ama Kraliçe artık düzeni korumakla ilgilenmiyordu.

Sorch'a uzaktaki oğlunu izleyebilmek için rüyaya çekilmişti.

Peçeli ölümlülerden biri oturmuş, uyuyan Kraliçe'yi izli-
yordu. Diğeri, Kraliçe'nin istediği bilgileri edinebileceği ki-
şilerle konuşmak için odadan çıkmıştı. Zorunda kalmadıkça
hiç kimse Rae'yle konuşmuyordu. Ondan uzak duruyor, kür-
sünün basamaklarında oturuyorlardı. Odada hiç peri kalma-
dığında bile kürsünün yukarı basamaklarına çıkmıyor veya

gümüş dallarla kaplı tahta yaklaşmıyorlardı. Sessizliklerini ve mesafelerini koruyorlardı.

Ondan mı korkuyorlar, yoksa benden mi?

Rae'nin içinde bulunduğu oda aslında büyük bir salondur ve mağaradan çok daha geniştir. Tavan oldukça yüksekti ve diğer tarafta kemerli pencereler vardı. Odanın en uzak köşesi, bazılarının üstü eski halılarla örtülmüş kapılarla kaplıydı. Uyuyan Kraliçe'nin camdan yatağını çevreleyen mozaiklerin ötesindeki zemin siyah kayadan yapılmıştı ve odanın her yanında, yıldızlarla süslenmiş tavanı taşıyan beyaz sütunlar bulunuyordu.

Rae ayağa kalkıp Kraliçe'ye yaklaştı. Cam, lacivert bir tona bürünmüştü. Sorcha uyudukça camın rengi kararıyordu. Cam karardıkça birçok peri kendini uykunun kollarına bırakıyordu. Hiçbiri uyanmayacaktı. Rae onları ve saraydaki odanın çok uzaklarında gördükleri rüyaları hissedebiliyordu.

Neredesin Devlin? Lütfen, lütfen eve dön. Ama dilekler gerçek dünyayı değiştirmeye yetmezdi ve kurtarılmayı ummak şimdi de en az ölümlüken olduğu kadar anlamsızdı.

"Zamanı geldi." Ölümlü konuştu. "Kraliçe'yi kontrol etmelisin."

Rae, kızın zamanı nereden bildiğini veya geçen dakikaları nasıl hesaplayabildiğini sormadı. Bir önemi yoktu. Önemi olan Rae'nin gidip Ana Kraliçe'yi ziyaret etmesi gerektiği idi.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı ve mavi camı geçip Sorcha'nın rüyasına daldı.

Sorcha bakışlarını aynadan ayırmadı. İlk rüyadaki buğulu aynanın aynısıydı. Rae orada Sorcha'nın oğlu Seth'i görebili-

yordu. Oğlan yeşil bir koltuğa oturmuş, bir şeyler çiziyordu. Bayağı sıkıcı bir manzaraydı ama Sorcha kendini görüntüye kaptırmıştı. Ana Kraliçe'nin yüzünde tam bir huşu ifadesi vardı.

"O kadar güzel şeyler yaratıyor ki." Sorcha çizimi takip etmek istercesine elini kaldırdı. "Keşke ben de o kadar yetenekli olsaydım."

"Bütün dünyayı yarattınız. Bu..."

"Onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey yaratmadım." Sorcha, Rae'ye öfkeli bir bakış atmak için gözlerini aynadan ayırdı.

Rae açık açık itiraz etmenin akıllıca olmayacağını kavradı. "Evet Kraliçem." Periler Diyarı'nın kendisi gibi, Sorcha'nın rüyasındaki alan da gittikçe küçülüyordu. Rüya bütünü detaylarıyla tam olan yer, ufak odanın sadece iki duvarı ve aynaydı. Geri kalan her şey, başlanmış ama tamamlanmamış bir yağlıboya resmi andırıyordu. Rüya diyarı da giderek kararan lacivert bir boşluktu, sanki henüz tam netleşmemiş sonsuz bir gökyüzü ya da denizdi.

Rae, Periler Diyarı'nı gözünde canlandırmaya ve her şeyi rüyanın başladığı zamanki haline dönecek şekilde inşa etmeye koyuldu. Rüyanın boşluğu rahatsız ediciydi, özellikle de rüyayı gören kişi Periler Diyarı'nı yaratan ve koruyan kişi olduğunda.

"Hayır. Onların hiçbirini istemiyorum." Sorcha elini sallayınca yeni yeni belirmeye başlayan her şey kayboldu. Rüya onun rüyası olduğundan, ne isterse yapabilirdi. Üstelik Ana Kraliçe gerçeği yeniden tasarlayanın özelliklerini bildiği için onunla baş etmek Rae için imkansızdı.

Rüyasında bile aynadan başka bir şeye bakamaması Periler Diyarı için ne anlama geliyor?

Rae rüya odada öylece durdu, arka taraftaki hiçliğe bakmaya çalıştı. Boşluğa bu kadar yakın olmak, orada dünyalar yaratma arzusu duymasına yol açıyordu. Orası kimsenin istemediği boş bir alandı. Sorch'a'dan önce Periler Diyarı böyle görünüyordu olmalıydı. Ne var ki Ana Kraliçe, etrafında olup biten her şeyden habersizdi. Tek gördüğü, oğlunun ölümlü dünyadaki görüntüsüydü.

Sorch'a gözlerini aynadan ayırmadan konuştu. "Beni yalnız bırak."

"Belki de uyanmalısınız. Dünya parçalanıyor," diyecek oldu Rae.

"Oğlum döndüğünde uyanacağım." Ana Kraliçe parmaklarını salladı. Aniden ayışığından yapılma üç tane kanatlı aslan belirip çevresini sardı. Rae'nin artık ona ulaşması imkansızdı. Hayvanların şeffaf vücutları içlerinden gelen ışıkla parıltıyordu. Bir tanesi ağzını açınca kıvılcımlar çıktı. Yaratık saldırıya geçmedi ama gözlerini Rae'ye dikti. İkinci yaratık, Sorch'a'nın yanına gitti. Kanatlarını açıp Ana Kraliçe'nin ve aynanın dışarıdan görülememesini sağladı. Üçüncü de yere uzandı.

Rae onlar tarafından ısırlırsa ne olacağını bilmiyordu ama kalıp öğrenmeye niyeti yoktu. Alalecele bir reveransın ardından dönüp Sorch'a'nın rüyasından çıktı ve parçalanmakta olan Periler Diyarı'na adım attı.

Uyandırılması gerek.

Sorch'a'ya ölümlüler dünyasına açılan pencereyi veren Rae olmuştu. Rae'nin yarattığı ayna bir anormallikti ve Ana Kra-

lice mantığının vücut bulmuş haliydi. Aynadan bu kadar etkilanmemiş olması gerekirdi. Bir şeyler yanılttı ve Rae bunun sebebini anlayamıyordu.

Devlin'e ulaşmalıyım.

Adam ona bir yeğeni olduğunu dahi söylememişti. Ana Kraliçe'nin ölümlülerin dünyasında yaşayan bir oğlu olduğunu anlatmamıştı. Bu durum Devlin'in sık sık oraya yaptığı gizli ziyaretlere açıklık kazandırıyordu. Ama bunlar Düzen Kraliçesi'nin neden bu kadar mantıksız davrandığını açıklamaya yetmezdi.

Bir şeyler yanlış.

Rae sessizce taht odasına adım attı ve donup kaldı.

Ölümlülerden biri ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rae.

Diğer ölümlü, kemerli pencerelerin öbür tarafını işaret etti. Rae pencereye yaklaşamazdı ama bulunduğu yerden bile dağların kısmen kaybolduğunu görebiliyordu. Periler Diyarı değişip yavaş yavaş kayboluyordu. Kraliçe'nin zihni sadece aynadaki görüntülerle ilgili olduğundan Periler Diyarı artık onun için gerçek değildi. Birçok peri, mantık yoksunluğuna uyum sağlayamadığından onun peşinden kendi rüyalarına çekilmişti. O olmaksızın Ana Saray perilerinin hiç şansı yoktu. Sokaklarda periler garip pozisyonlarda donup kalmış, kimileri oldukları yerde uyuyakalmıştı. Periler Diyarı uykuya dalıyordu.

Ağlayan ölümlü yüzündeki peçeyi açıp Rae'ye baktı. "Dünya sona eriyor."

Ana Kraliçe, Rae'nin arkasında uyuyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı, her zamankinden huzurlu görünüyordu.

“Geri dön.” Ölümlü yere kapanıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Rae’ye çevirdi. “Onunla konuş. Uyanması gerek.”

Rae’nin seçme şansı yoktu. Sarayın dışında periler ya hastalanıyor ya da uykuya dalıyordu. Sarayın içindeki uyanık peri sayısı çok azdı. Rae perilerin rüyalarının kendisini çağırdığını hissedebiliyordu. Periler Diyarı’na girdiğinden beri ilk kez her taraf rüya gören perilerle doluydu.

Rae, Sorch’a’nın rüyasına döndü.

Ana Kraliçe kımıldamamıştı, aynaya bakmayı sürdürüyordu.

“Kraliçem?” Rae sesindeki titremeyi bastırmaya çalıştı.

“Ne kadar oldu?”

“Sarayınızın size ihtiyacı var. Uyanma zamanı geldi.”

“Bunun kararını vermek sana düşmez.” Sorch’a bir kahkaha attı. “Hayır. Sadece bir kriz olduğunda araya girmene izin vermiştim.”

“Ama bir kriz var.” Rae, Kraliçe’nin yanına diz çöktü. “Periler Diyarı parçalanıyor. Bazı bölümleri yok oluyor.”

Sorch’a anlayışlı gözlerle kızı süzdü. “Periler Diyarı çok büyüktür çocuğum. Ona bir şey olmaz. Şimdi gürültü yapmadan çık. Oğlum dinleniyor. Bazen o kadar rahatsız uykular çekiyor ki sağlığının iyi olup olmadığını merak ediyorum.”

Ana Kraliçe, Rae’nin söyledikleriyle, sarayıyla veya Periler Diyarı’yla ilgilenmiyordu. Rae aynayı kaldırıp kaldırmamayı düşündü ama zorla Periler Diyarı’na geri döndürülen öfkeli bir Kraliçe’yle baş edecek kimse yoktu etrafta. *Devlin’e ihtiyacım var... Ona ulaşmam gerek...*

Sorch’a aynaya yaklaştı. “Hangi kitapları okumaktan hoşlandığını göremiyorum. Onları düzenli bir şekilde dizmekten-

se rasgele ortalığa yığıyor.” Bu sözlerden sonra Ana Kraliçe’nin dikkati Rae’den tamamen uzaklaştı. Periler Diyarı’na olanları ve uykusunun yarattığı krizi dinlemeyi böylece reddetmiş oldu.

Rae başka bir şey söylemeden Periler Diyarı’na geri döndü. Daha da parçalanmamış olmasını umuyordu.

Oda mumlarla aydınlatılmıştı ve güzel kokulu ışık ancak uyumakta olan Kraliçe’nin etrafındaki alanı aydınlatıyordu. Ölümlülerden biri ortalıkta yoktu.

Rae sormadan öteki ölümlü cevap verdi. “Mutfağa gitti.”

Rae her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi veya ölümlüyü de yanında götürebilmeyi diledi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir an önce uyu Devlin. Sana ihtiyacım var.

“Kraliçe uyanmıyor.” Ölümlü, elini gittikçe koyulaşan mavi cama koydu. Rae’nin gözlerine baktı. “Periler Diyarı kaybolursa nereye gideceğiz? Biz de kaybolacak mıyız?”

“Periler Diyarı kaybolmayacak. Siz de kaybolmayacaksınız.” Rae bunları söylerken doğru olduklarından emin değildi. Burayı yönetecek bir kraliçe olmaksızın Periler Diyarı var olmazdı. Rae buranın parçalanmasının periler ve orada yaşayan ölümlüler için ne anlama geleceğini bilmiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLIN İTİRAF ETMEYE UTANDIĞI BİR MEMNUNİYETLE motel odasının anahtarını kilide sokup çevirdi. O anki rahatlığının nedeni sadece Ani'nin kötü araba kullanışı değildi. Kaosun onun için hep bir çekiciliği olmuştu. Ama binek, yol boyunca sürekli yolcu koltuğuyla oynamış ve adamı rahatsız edici pozisyonlarda durmak zorunda bırakmıştı. Onu ya çok dar alanlara hapsedmiş ya da koltuğu gereğinden fazla geriye yatırıp rahatsız bir şekilde yatmasına yol açmıştı.

Bütün bunlar Ani'yi oldukça eğlendiriyordu tabii. Günlerce yasal sınırın çok üzerinde hız yapmışlardı. Ne avcı ne de bineği, yollarda dikkat çekmemenin önemini henüz kavrayabilmişti.

“Artık benimle konuşacak mısınız?” Ani'nin sesinde meydan okuyan bir tavır vardı, duruşu da kışkırtıcıydı. Oda girişinin yanındaki duvara yaslanmıştı. Bir eli omzuna astığı çantanın

üzerindeydi, diğer elini kalçasına koymuştu. “Yoksa yalnızmış gibi davranmayı sürdüreceksin mi?”

Devlin kızın çenesinin öfkeli duruşuna baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“En az sekiz saattir hiçbir şey söylemedin.” Adamın yanından geçip çantasını yatağa bıraktı.

“Sekiz saat mi?”

“Evet.” Kız dönüp öfkeyle baktı. “Sekiz sessiz saat.”

“Durumumuzu değerlendiriyordum.”

“Hissettiklerimi özetleyeyim mi? Çok can sıkıcı bir durum.” Ani kollarını kavuşturdu.

“Ben...” Bastırması gereken bir şefkatle kıza baktı. Onun yanındayken Ana Saray’a ait bütün özellikleri ortadan kayboluyordu.

Ve bundan hoşlanıyorum.

Kız ona sırtını dönüp çantasını açtı. “İkisinin arasında kaldığını biliyorum. Banan...”

“Hayır.” Ani son heceyi söyleyemeden eliyle kızın ağzını örtmüştü bile. “Onun da, öbürünün de adını ağzına alma. Güvenlik için. Anlıyor musun?”

Ani başını sallayınca Devlin elini kızın ağzından çekti.

“Niye ki?” Hiçbir şey olmamış gibi çantasındakileri çıkarmaya koyuldu. Kızın bir avcı olduğu düşünülecek olursa, şu anki umursamazlığı belki o kadar da garip değildi.

“İyi duyan sadece avcılar değildir. Bizi bir kez buldular. Ona mutlaka haber vereceklerdir. Üstelik onun istediğini isteyen başkaları da var.”

“O derken kimi kastediyorsun?”

"Her ikisinin de güvenilir adamları var. Bu gece kimseyi öldürmemeyi tercih ederim. Gerçi dövüşmek hoşuma gidiyor ama..." Önce kapalı perdelere, ardından kıza baktı.

"Benim de." Kız muhteşem bir şey duymuş gibi gülümsedi.

Birinin öylesine yoğun bakışlarla kendisine bakması adam için rahatsız ediciydi. Devlin kendini kızın gözlerine bakmaya zorladı. "Seni elimden geldiğince güvende tutacağım."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey." Devlin kapıyı kilitledi. Perileri durduramazdı ama en azından ölümlülerin içeri girmesini engellerdi. "Eğer senden istediği şeyi yapmadan ablamın yanına gidersen ölümün onun elinden olur. Eğer senden istediğini yaparsan öteki ablamın emriyle ölürsün. Bu ölümü gerçekleştirmesi emredilen kişi ben olurum ve her nedense ölmen fikrinden hoşlanmıyorum."

Kıza olan mesafesini korudu. Kapıya yakın, kıza uzak durmaya çalışıyordu.

Böylece onu kendimden uzak tutabilirim.

Kız yedek giysilerini ve saç fırçasını çıkardı. "Beni öldürüp bu işi bitirmen daha mantıklı olmaz mı? İkisinin de sana öfkeleneyeceğini biliyorsun ve seni affedeceklerini sanmıyorum. Periler Diyarı'na dönebilirsin, her şey eskisi gibi..."

"Hayır. Bunu yapmak istemiyorum. Ne sana zarar vermeyi istiyorum ne de geri dönmeyi." Ne söylediğini fark ettiği anda duraksayıp başını salladı. "İstemiyorum..."

"Ne?"

Devlin yanıt veremedi. Gözlerini kıza dikmişti.

Kız başka bir şey söylemeden banyoya gidip kapıyı kapattı.

Geri dönebilir miyim? Ona zarar verebilir miyim? Bu kız neden bu kadar önemli? Rae yanıtları biliyordu, pek çok kez Ani'yi görmesi için ona baskı yapmıştı. Devlin düşündükçe Rae'nin bir şeyler bilmesi gerektiğinden daha da emin oluyordu. Ama ne bildiğini veya neden bildiklerini kendisinden sakladığını tahmin edemiyordu.

Ani geri gelince çantasını yatağın adamın oturmadığı tarafına bıraktı. Konuşmadı. Öylece durup sırtını adama döndü ve birkaç esneme hareketi yaptı. Hareketleri yaparken tişörtü hafif yukarı kalkıp karnını ortaya çıkardı.

Devlin kızın çıplak tenine baktı.

O bana ait değil.

Ama olmasını istiyordu. Hayatında ilk kez başka bir periye bakıp ilişkiyi, geleceği, onun yanında dövüşmeyi düşünüyordu. *Avcılar düzgün bir ilişki sahibi olmaya eğilimli değildir.* Kendine bu gerçeği hatırlattı, sanki bu basit gerçek, kızın büyük ihtimalle kendi ablalarının birinin elinde ölecek olduğu gerçeğinden daha önemliydi.

Kız bir süre daha esneme hareketleri yaptıktan sonra adamın önüne dikildi. Elleri yine kalçalarında idi. "Yine sessizlik krizine mi gireceksin, yoksa bir şey söyleyecek misin?" Kızın gözlerindeki bakış çok şey söylüyordu. Korkmuştu, yorgundu ve açtı. Tepkisi, zayıf düşen Kara Saray perilerinininkiyle aynıydı. Mantıksız bir saldırganlık içeriyordu.

Devlin kızın ellerini tuttu. "Zaman benim için farklı işliyor. Eğer seni rahatsız edecek kadar uzun süre sessiz kalırsam benimle konuş. Daha önce düzenli olarak sohbet etmemin gerektiği bir yerde bulunmadım."

“Eh, sadece...” Kız saldırgan bir şeyler söylemek istiyordu ve bir an için gerçekten söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra adamın ellerine baktı. Omuzları biraz olsun rahatladı.

O anda Devlin kızla sadece konuşmadığını değil, ona hiç dokunmamış olduğunu da fark etti. Son dört gün içinde, kızın onu oda tutmaya yollamak için dürttüğü ana kadar, Ani’yle birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Kızın sol elini bırakıp gömleğinin düğmelerini çözdü.

Ani kıınıldamadı, adamın yüzüne bakmadı, hiçbir tepki vermedi.

Onun için kişisel değil. Fiziksel bir ihtiyaç. Devlin kıza baktı, tepkilerini izledi, duygularının tadına bakabilmeyi diledi. *Tüm bunların onun için bir anlam ifade etmesini dilemem çok mantıksız.*

Hiçbir şey söylemeden sağ elini de kızın elinden çekip gömleğini çıkardı.

Kız gözlerini adamın gözlerine dikti. “Ne yapıyorsun?”

“Beslenmeye ihtiyacın var.” Yatağın kenarına kaydı. “Ben buradayım.”

Ani olduğu yerde durdu. Vahşi bir hayvan gibi onu izlemeye başladı. “Bana ne sunacaksın?” dedi alçak sesle.

“Ten teması.”

“Emin misin?” Ani öne doğru iki adım atıp yatağın kenarına yaslandı. “Demek istediğim...”

Kız neler hissettiğini anlayabilsin diye Devlin tüm duvarlarını indirdi. Açlık. Korku. Şüphe. Neşe. Umut. Heyecan. Hepsi oradaydı. Kızın ikinci iştahını besleyecek tüm duygular.

Yatağın kenarına oturdu. “Eğer beni istiyorsan neden...”

“Sen bana ait değilsin Ani.” Elini uzattı. “Başka biri olsaydın belki... Ama değilsin.”

Kız tişörtünü çıkarıp onun elini tuttu. “Seni anlamıyorum Dev.”

Adam adını bilmediği duygularla dolu bir iç çekişin ardından kollarını kıza doladı ve onu kendine çekti. Kızın elleri adamın karnında, yanağı omzundaydı. Ani’nin pembe uçlu saçları adamın göğsüne sürtünüyordu.

Devlin hareketsizliğini korudu. Hayatta olduğunun yegane göstergesi, göğsünün inip kalkmasıydı. Bunu sürdürmeye ve duygularını yeniden saklamaya konsantre oldu. Kızın bu kadar yakınında olmasından korkuyordu ve kendisinin ne kadar korktuğunu veya aniden ne kadar mutlu olduğunu öğrenmesine dayanamazdı.

Ama Ani hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Yaklaşık bir saat adamın kollarında kaldıktan sonra göğsüne bir öpücük kondurdu, tam kalbinin üzerine. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Temasa ihtiyacın var. Bunu sana sunmam son derece mantıklı.” Adam biraz rahatladı. Vücudu ve beyni mantık yolunu izlemeyi reddediyordu. Bir saniye için parmak uçlarının kızın teninde dolaşmasına izin verdi.

Kız iç çekip ona daha sıkı sarıldı. “Periler Diyarı’nda olsaydık ve ben kendim değil de başka bir peri olsaydım... o zaman ne derdin?”

“Neyle ilgili ne derdim?”

“Bu şekilde kollarında olsaydım.”

“Olamazdın.” Kızın şaşkınlığı adamı gülümsetti. “Bu mümkün olmazdı.”

“Birbirimize yakın olmak mı? Periler Diyarı’nda seks olmadığını mı söylemek istiyorsun?” Adama bakmak için başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Elbette seks var.” Adam ikisini işaret etti. “Ama bu seks değil. Seks şu an yaptığımızdan çok farklı bir şey.”

“Ya sonrası?”

“Seviştikten sonra yıkanır ve giyinirsin.” Kız iyice adamın kollarına gömüldü. Devlin tatmin dolu bir iç çekişi bastırmak için kendini zorladı. Daha önce herhangi birine hiç böyle sarılmamıştı.

“Periler Diyarı korkunç bir yere benziyor.” Ani hafifçe titredi. Farkında olmadan parmaklarını adamın karnında dolaştırmaya başladı.

“Hayır, korkunç bir yer değil. Sadece biraz dengesiz,” diye itiraf etti Devlin. Uzun zamandır dile getiremediği bir gerçeği dile getirmişti. Ölümlülerin dünyasına yaptığı ziyaretler, Periler Diyarı’nın güzelliğinde bir şeylerin eksik olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Orası ışık içindeydi ama gölge yoktu. Kara Saray’ın yokluğu Periler Diyarı’nda büyük bir boşluk yaratmıştı. Periler yüzlerce yıldır dengesizdi.

Sorcha bu yüzden mi garip davranıyor? Bunu düşünmek bile suçluluk duymasına yol açtı ama Düzen Kraliçesi’nin onu sürekli olarak, yeni peri yaptığı birini kontrol etmeye yollamasını anlamsız buluyordu.

“Dev?” Ani ona bakabilmek için başını kaldırdı. “Yine kaybolup gittin.”

“Özür dilerim,” dedi içtenlikle. Sadece o anı kastetmiyordu, kaybettiği sonsuzluğu düşünüyordu. Sürekli kontrollü

olmak keyifli bir şey değildi. Sorch'a'nın yaratıklarından biri olmak ona zevk vermiyordu. Zevk aldığı şeylerin hepsi ölümlülerin dünyasına aitti. Ara sıra kalkanlarını indirebildiği için orada olmaktan hoşlanıyordu. *Kara Saray geri gelse Periler Diyarı nasıl olur?* Bunu sırf düşünmek bile daha önce hissetmediği türde bir coşku duymasına yol açtı. Kara Saray geri gelecek olursa Periler Diyarı değişirdi ve *belki... Ani...* İşler öyle gelişmese bile, kızla Periler Diyarı'na gidemese bile, belki ölümlülerin dünyasında kalabilirdi. Sorch'a, Seth'i yaratmıştı, belki bundan böyle onu katil olarak kullanabilirdi. Seth olmasa bile başka birini bu işle görevlendirebilirdi. Özgür olabilirim.

Devlin, Ani'nin yanağını okşamak için elini kaldırdı. "Mesafeli davranmak istemiyorum. Yanında olmak istiyorum."

Kız tamamen hareketsizdi, bir an için nefesini tuttu.

Adamın onu Bananach'ın ulaşamayacağı bir yere götürmenin ötesinde bir planı yoktu. "Güvende olduğunu bilmeden seni nasıl bırakabilirim?"

"İrial beni güvende tutar. Belki taşınır veya kendim saklanabilirim. Senin benimle olman gerekmez..."

"Ama seninle olmak istiyorum." Parmaklarını kızın çenesinde dolaştırıp dudağının altında durdu.

"Ne istiyorsun?"

"Her şeyi." İçinde daha önce hiç hissetmediği bir gerginlik vardı.

"Ne teklif ediyorsun?" diye sordu kız.

"Ne istiyorsun," diye kızı düzeltti adam. "Seni öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı Ani.

Başlangıçta öpüşme Karga Yuvası'ndaki gibi ateşli değildi. Bir süre için, adamın daha önce hiç yaşamadığı türde bir öpüşmeydi. Temkinliydi, nazikti, birbirlerini keşfediyorlardı. Ardından Ani büyük bir açlık çekiyormuş gibi vücudunu onunkine bastırdı.

Mantık yok. Pazarlık yok.

Kız onun yanına uzandı ve Devlin yüz yüze olabilmeleri için yan döndü.

Tartışma yok.

Bu işin nereye gittiğini bilmiyordu ama bütün bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Ani hayatta olduğu sürece onun sorumluluğundaydı.

Benim gerekçelerim.

Benim.

Kız bir bacağına adamın vücuduna dolayınca Devlin'in duyguları dizginlerinden boşaldı. Ana Saray'a hiç yakışmayan duygularını hapseden duvarlar birer birer yıkıldı. Ani'nin yanındayken her şey çok kolaydı. Devlin bu histen hoşlandı. Her şey çok doğal geliyordu.

Çünkü öyle. Ani'yle olması gereken bu. *Ani'nin yanındayken ben...* Hiç yaşamadığı bir duygu içini doldurdu. Beğeni veya şehvet değildi, endişe veya koruma içgüdüğü de değildi. Yeni duygunun içinde bunların hepsi vardı ama bütünü bambaşkaydı.

Öpüşme sürdükçe kızın kalp atışlarının daha da hızlandığını hissetti.

Derken içini garip bir yorgunluk dalgası sardı ve düşüncelerini odaklayamamaya başladı.

Kız aniden geri çekildi. "Hayır."

Ani yataktan kaçarcasına uzaklaştı.

"Ani?" Adam elini uzattı. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Kızın gözlerinde Vahşi Av sırasında beliren canlı yeşil ışıltılar vardı. Ani o anda avcıydı ve Devlin'i tüketebilirdi.

Devlin dehşetle karışık bir heyecan hissetti.

Kız uyarmak istercesine elini öne uzattı. "Yapamam... Ben sadece... Hayır... Seninle olmaz. Güvende değilsin... Ne olduğumu bilmiyorsun."

Banyoya koşup kapıyı arkasından çarptı.

Ani kirli zemine oturup titrememeye çalıştı. Uzanıp kapıyı kilitledi. Bu yaptığı aslında anlamsızdı. Kapı ve kilit perileri durdurmazdı.

Ona zarar vermeyeceğim.

Kapının diğer tarafındaki adamın çıkardığı gürültüleri duyabiliyor, duygularını hissedebiliyordu. Suçluluk. Utanç. Korku. Endişe. Eğer ona bir açıklama yapmazsa Devlin yanlış bir şeyler yaptığını zannedecekti.

"Bunu yapabilirim, ona söyleyebilirim," diye fısıldadı kendi kendine. Ardından yüksek sesle devam etti. "Odanın diğer ucuna gider misin lütfen?"

Bir süre bekleyip adamın uzaklaştığına emin olmak için dışarıyı dinledi. Oda tamamen sessiz olduğu için adamın kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu. Tıpkı bir av gibi. Bu durum kızın kendini kontrol etmesini daha da zorlaştırıyordu.

Yavaşça kapıyı açıp iki adım öne çıktı.

Devlin odanın diğer ucundaydı. Duygularının etrafına yeniden bir duvar örmüştü. "Seni yaraladım mı?"

Ani elinde olmadan bir kahkaha attı. "Hayır."

Adamın yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu. "Seni asla zorlamazdım..."

"Bunu biliyorum." Kız yere oturup sırtını kapının eşiğine yasladı. "Sorun sen değilsin, benim."

Devlin ayakta durmayı sürdürdü. "Açıklaman gerekmiyor."

Adamın sesi ve duruşu, az önce aralarındaki kapı kapalıyken hissettiği duyguları ele vermiyordu. Ama kız onun ne hissettiğini biliyordu. Devlin de kızın bütün bu duygulardan haberdar olduğunun farkındaydı. Ani içten içe hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı diledi ama adamın her şeyin kendi hatası olduğuna inanmasına izin verecek kadar bencil değildi.

Başka biri olsa yapabilirdim ama sana bunu yapamam Devlin.

Sıkıntıyla iç çekip yapmak istemediği konuşmaya başladı. "Karga Yuvası'nda seni öpmemin ardından kendini nasıl hissettin?"

"Uzun bir gündü."

"Yorgun?" Adamın başını sallamasına izin verecek kadar uzun süre duraksadı. "Başın mı döndü? Zayıf mı düştün?"

"Ben Ana Kraliçe'nin Kanlı Elleri'yim. Ben zayıf düşmem." Kaşlarını çatıp kıza baktı. "Son zamanlarda yapmam gereken çok iş vardı ama..."

Kız yeniden lafını kesti. "Ben perilerden ve ölümlülerden enerji çekiyorum."

Devlin kıza baktı ama duygularını kendine saklıyordu. Kız onun bunu yapmasından nefret etti. Öpüştükleri sırada bunu yapmamış olmasından da nefret etti.

Ani dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarının etrafına doladı. "Sadece duygu olduğunda, temas olmadığında idare edebiliyorum. Sadece temas olduğunda ve duygu olmadığında yine her şeyi kontrol edebiliyorum. Ama ikisi birden olduğunda... O gece senin enerjini içtim Devlin."

Adam uzun bir süre herhangi bir karşılık vermedi. "Ya bu gece?" diye sordu ardından.

Ani derin bir nefes aldı. "Duygularını hissedebildiğim için durdum."

"Anlıyorum." Devlin kıza doğru yürüdü. Kızın tam karşısına geldiğinde halının üzerine diz çöktü.

Kız bakışlarını ona çevirdi. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Seni güvende tutabilmek için güçlü olmam gerekiyor." Devlin'in sesinde duygudan eser yoktu.

"Nedeni bu değil." Gözlerini kapattı. Adamın bu kadar yakınında olması son derece zalimceydi.

Devlin ellerini kızın saçlarında dolaştırdı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Kız gözlerini açıp ona baktı. "Seni öldürebilirim."

"İstersen beni hemen şimdi öldürebilirsin," diye fısıldadı Devlin. "Seni durduracağımı sanmıyorum."

Kız titredi. "Sana zarar vermek istemiyorum," diye tekrarladı. "Seni istiyorum."

Adam elini onun kolunda dolaştırırken duygularını kilit altında tutmayı sürdürdü. "İrial'la konuştum."

O anda edebileceği çok az cümle kızı bu kadar şaşırtabiliyordu. Devlin'e bakakaldı. "Sen..."

"Bana dikkatli olmamı söyledi ama nedenini söylemedi," diye fısıldadı Devlin. "Ona seni uzaklara götürmek istediğimi söyledim. Güvende olmanı sağlayacağımı anlattım. Sen de bunu istediğin sürece seni götürebileceğimi söyledi."

"Hımmm."

Devlin eğilip kızı öptü. "Ne kadar ölümcülsün?"

"Eğer duygularını kontrol altında tutmasını bilmiyorlarsa, dokunduğum bütün perileri tüketebilirim. O enerjiyi alıp saraya aktarabilirim, oradaki herkesi besleyebilirim." Ani içindeki korkuyu saklamaya gerek duymadı. Hayatları tüketmek, kollarında ölecek insanları düşünmek dehşet vericiydi. "Banan... Yani o büyük ihtimalle kanımı bu yüzden istiyor. Nasıl olacağını bilmesem de, eğer kanımı kullanmanın bir yolunu bulursa ölümlülerden ve melezlerden beslenebilir... Öldürmek sarayı beslemenin yöntemlerinden biri olur. Abla öldürmeyi seviyor."

"Onun seni kullanmasına izin vermem."

"İri de beni kullanmak istiyor. Gerekirse seni öldürmemi söyledi."

"Beni öldürecek misin Ani?" Devlin elini uzattı.

Ani bu eli tuttu. Devlin ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. "Seni öldürmek istemiyorum."

"Kara Kral emrederse?" diye ısrar etti Devlin.

"Kral'a karşı çıkmak... veya İri'ye karşı çıkmak sarayı terk etmek anlamına gelir." Adamın ona dokunamayacağı bir noktaya çekildi. "Ama seni öldürmemeyi tercih ederim."

“Ben de seni öldürmemeyi tercih ederim.” Kızı alnından öptükten sonra yatağa doğru yürüdü.

Ani yerinden kımıldamadı.

“Gel. Senin yanında olabilmek için duygularımı saklı tutacağım.” Yatağın örtüsünü açtı.

Kızın gözlerinden yaşlar boşalmak üzereydi. “Emin misin?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Yeniden elini uzattı. “Şimdi dinlen Ani. Her potansiyel katilin uykuya ihtiyacı vardır.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAE SARAYDA DOLAŞIP PENCERELERDEN PERİLER DİYARI'NA baktı. Terk edilmiş bir şehir gibi görünüyordu ve bazı parçaları çoktan kaybolup gitmişti. Artık dağlar yoktu ve deniz kuruyordu. Kalan sulardan yayılan morumsu ısıltı zayıflamıştı. Sokaklardaki periler, ölümlüler ve melezler uyukluyordu. Gerçi herkes uyumuyordu ve dünyanın çoğu hala yerindeydi ama dengenin bozulduğuna şüphe yoktu.

Rae sarayın koridorlarında dolaşırken sürekli kendisini Devlin'e götürecek ipliğin peşindeydi. Sonunda ölümlülerin dünyasında bir yerlerde Devlin'in uykuya daldığını hissetti.

Sana anlatmaya geldiğim şeyler için beni affet Devlin.

Sorcha'nın sarayını terk etmesinin Rae'nin suçu olduğuna şüphe yoktu. Devlin'in evinin tehlikede olması kendi hatasıydı. Bütün bunları Devlin'e anlatmak zorundaydı. Adamın rüyasına girdiğinde onu küçük taş bir binanın kilitli kapısına

bakarken buldu. Binanın tepesinde metal parmaklıklar vardı. Bütün bina dikenlerle kaplıydı. Hiç de davetkar olmayan bir yapıydı.

Rae binanın gerçek dünyada var olup olmadığını merak etti. Uzun yıllardır ölümlülerin dünyasına adım atmamıştı, orayla tek bağlantısı Ani'nin rüyalarıydı ama bu tür bir perimasa yapıasının modern mimaride yer bulacağını hayal etmekte güçlük çekiyordu.

O binanın içinde ne saklı?

Rae adama doğru yürüdü. "Devlin?"

Adam ona dönüp kaşlarını çatı. "Burada ne işin var Rae? Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Gitmelisin..."

"Geri dönmen gerekiyor," diye araya girdi Rae. "Sorcha bir rüyaya daldı ve uyanmak istemiyor. O iyi değil, sadece rüya dünyasından oğlunu izlemekle ilgileniyor. Rüyasını onu uyanmaya zorlayacak kadar değiştiremiyorum. İlk kez rüyasına girdiğimde bana direnecek güce sahipti ve..."

"Oğlu mu?" Neler olduğunu kavrayan Devlin dudaklarını büzdü. "Seth!"

"Onu geri getirmelisin," dedi Rae. "Periler Diyarı kayboluyor. Her şey parçalanıyor. Periler uykuya dalıyor ve bir daha uyanmamalarından korkuyorum."

Devlin taş binaya baktı. "Bana Sorcha'nın, oğlunu izlemek için rüyaya daldığını ve oğlunun yokluğunun yasını tutarken Periler Diyarı'nı yok ettiğini söylüyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

Devlin'in sesindeki duygusuzluk Rae'nin canını yaktı.

"Özür dilerim," dedi. "Etrafına öyle bir kalkan yerleştirdi ki ancak oğlu veya kardeşi onu uyandırabilecek. Oğlunu

tanımıyorum... Kraliçe onu izlemeyi saplantı haline getirmiş durumda. O olmadan uyanır mı bilmiyorum.”

Devlin başını salladı. “Seth’in Periler Diyarı’na getirilmesi gerek.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Rae.

“Biliyorum. Kraliçe beni ona göz kulak olmaya yollamıştı.” Normalde rüyalarda birlikte oldukları sırada Rae, Devlin’in duygularını rahatça okuyabilirdi ama şimdi tüm bu duygular kilit altına alınmıştı.

“Dev?”

“İstese de, istemese de Seth’i getireceğim.” Devlin taş binaya baktı. “Sorcha bana bunu hiç söylememişti.”

Rae uzanıp onun koluna dokundu.

Devlin ona baktı.

“Neyi söylemedi?” diye sordu Rae.

“Sırlarını.” Devlin önce Rae’nin eline, ardından binaya baktı. “Ama ben de ona kendi sırrımı söylemedim.”

Rae diğer eliyle uzanıp onun yanağına dokundu. “Çok üzgünüm. Onunla tanıştığımda Sorcha olduğunu bilmiyordum. Çok üzgünüm.”

Devlin başını iki yana salladı. “Bundan önce de iyi değildi. Bana bu yüzden ölümlülerin dünyasında kalmamı emretti. Belki de Seth’in yanında kalmalıydım, bilmiyorum. Ne yapmış olmam gerektiğini bilmiyorum. Oğlu olduğunu nasıl olur da bilmem?”

Bu son sözü söylerken dalıp gitmişti. Rae kendini çaresiz hissetti. Ona yalan söyleyemez, her şeyin yoluna gireceği vaatleriyle onu kandıramazdı.

“Düzeltebilseydim her şeyi düzeltirdim,” diye mırıldandı Rae. Eli hala Devlin’in yüzündeydi. Adam bu kez elini itmedi. “Ama bunu düzeltemem. Sadece Seth’in veya senin onu uyarılabileceğiniz talimatını verdi. Onunla konuşmayı denedim. Ona gittim ama umrunda değil. Düzen Kraliçesi, şu anda düzeni umursamıyor.”

“İnsanın sahip olduğundan başka bir hayatı istemesi yanlış mı?” Devlin başını ona yasladı. “Sorcha’nın yaptığı da bu değil mi?”

“Evet.” Rae olabildiğince şefkatli bir sesle devam etti. “Ama hayatı kendisine bağlı olanları düşünmüyor.”

Devlin neşesiz bir kahkaha attı. “Periler Diyarı’nı yarı yolda bırakmayacağım. Hiçbir zaman bırakmadım.”

“Biliyorum.” Rae ona gülümsedi. “Sen ondan farklısın. Daha güçlüsün.”

“Hayır, değilim. Sorcha’nın yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Sevgi insanı aptallaştırıyor. İçindeki son mantık kırıntılarını da yok ederek aptalca ve tehlikeli şeyler yapmana yol açıyor.” Konuştuğu sırada gözleri çakmak çakmaktı. “Benim sorunum da bu. Ani. Arzuladığım yeni hayat o. Onun için dünyayı kaosa sürükleyebilirim.”

“Hayır.” Rae adama geri çekilme fırsatı tanımadan elini onun omzuna koydu. “Şimdi bile Periler Diyarı’nın iyiliğini düşünüyorsun. Sorcha’nın aksine sen sonsuzluğu, tutkuyu mantıkla dengeleyerek geçirdin. Kral olsaydın sarayını korurdun. Hasta olmasaydı o da korurdu.”

Devlin, Rae’nin gözlerine baktı. “Ölümlülerin dünyasındaki bir rüyada karşıma çıkıyorsun... Ani yüzünden.”

Rae geri çekilip aralarına mesafe koydu.

“Benden sakladığın bir sırrın var Rae,” dedi Devlin.

Rae yanıt vermek için ağzını açtığında Devlin elini kaldırıp onu susturdu. “Sakladığını biliyorum ve sana ne olduğunu sormuyorum. Bilmek istediğim, Ani’nin nasıl daha güvende olacağı. Benimle Periler Diyarı’nda mı, yoksa burada bensiz mi?”

“Bu sorunun yanıtını veremem,” diye fısıldadı Rae. “Ani çok önemli. Söyleyemediğim şeyler için beni bağışla ama onu el üstünde tutmalısın. Çok tehlikeli ve hatta ölümcül ama hayatı önem taşıyor. Onu senin yanında tutmak için gerekirse hayatımı veya hayatımdan kalanları verebilirim. Ona da, bana baktığın kadar iyi bakmanı istiyorum.”

Devlin, teninden sırlarını okuyabilecekmiş gibi gözlerini dikip kadına baktıktan sonra başını salladı. “Periler Diyarı’na döndüğümde ne olacak?”

“Dönebileceğin bir Periler Diyarı olup olmayacağını bilmiyorum,” dedi Rae. “Her şey çok çabuk kayboluyor. Kraliçe uyanmazsa Periler Diyarı’nın ne kadar dayanacağını bilmiyorum.”

“Oğlunu ona götüreceğim.” Devlin’in ses tonu artık duygusuz değildi, açıkça öfkeliydi. “Gidip onunla konuşmayı dene. Seth’in eve geldiğini söyle. Benim onu geri getireceğimi söyle. Periler Diyarı olması gerektiği gibi olmazsa, oğlunun ona ulaşmayı başaramayacağını söyle.”

Rae, Devlin’in içini dolduran öfkeye nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Bu yeni, daha önce onda hiç rastlamadığı bir öfkeydi. Her şey değişiyordu ve Rae neler olduğunu tam ola-

rak anlamasa da bunların onları gözücuyla gördüğü o güzel geleceğe taşıyacağını umuyordu.

Devlin taş binaya doğru yürüdü. Duvarlardan biri cama dönüştü. İçeride Ani uyuyordu. Elinde siyah saplı bir bıçak vardı. Devlin bir engele dokunmak istercesine elini uzattı. “O vahşi ve güçlü. Ablalarım ölmesini istiyor ama benim onun yaşamasına ihtiyacım var.”

“Hep öyleydi,” diye mırıldandı Rae.

Devlin omzunun üstünden Rae’ye baktı. “Umarım Periler Diyarı’na döndüğümde orada olursun.”

Rae başını salladı, uzanıp Devlin’in elini tuttu.

Devlin ona sıkı sıkı sarıldı. “Keşke seni burada tutabilseydim ya da Ani’yi oraya getirebilseydim. Keşke hepimiz mağaranda saklanıyor olsaydık. Sen Sorch’a karşı, Ani de Bananach’a karşı güvende olsaydı.”

“Dikkatli ol,” dedi Rae.

“Hayır.” Adam başını iki yana salladı. “Sanırım bu kez gerçekten dikkatsiz davranmak istiyorum. Sadece birkaç an boyunca değil daha sık. Ben düzenden ve kargaşadan yapıldım. Belki iki tarafın da bende hüküm sürmesine izin vermeliyim.”

Rae parmakucunda doğrulup onu yanağından öptü. “Her iki tarafını da seviyorum Devlin. Her zaman sevdim.”

Adam bir süre hiçbir şey söylemedi, dikkatli bir şekilde onu tutmayı sürdürdü. “Seth’i Periler Diyarı’na getireceğim. Kraliçe’yi uyandıracağım ama ondan sonra ne olacağından emin değilim.”

Rae ona başka bir yol olduğunu söyleyebilmek isterdi ama söyleyemezdi. Umudu adamın o yolu kendiliğinden görmeyi

başarmasıydı. “Eğer yolunu bulabilirsen, sen neredeyse ben de hep orada olacağım.”

Ona sarılmayı sürdüren Devlin’in sesi boğuktu. “Yakında evde olacağım.”

Devlin arkasını döndüğünde Rae varlığını saklayacak bir sis oluşmasını sağladı. “Affet beni Devlin.”

Ardından Ani’nin rüyasına giden ipe uzanıp rüya gören iki perinin iplerini ellerinde tuttu. Sonra ikisinin rüyalarını birleştirdi. Eğer hayatta kalacak olursa, ileride iki ipi birbirinden ayırabilirdi. Ama Periler Diyarı ve kendisi yok olacak olursa, Devlin’in duygularını dışa vurmak için bir yola ihtiyacı olacaktı. Rae, Devlin’le Ani’ye, Ani’nin ölümcül özelliklerinin Devlin’e zarar vermeyeceği bir yer sunabilirdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ANI RÜYASINDA BİR KUMSALDA OLDUĞUNU GÖRÜYORDU. Arkasında kumtaşından uçurumlar, uçurumların üzerinde düz bir orman vardı. Gel-git zamanıydı ve sular ayaklarını yalıyordu. Kum taneleri kotunun paçalarına yapışmıştı.

Karşısında Devlin belirdi. Başka birini görmeyi bekliyormuş gibi etrafa bakınıyordu. “Ya bu sadece bir rüya değilse Ani?”

“Hayır, rüya,” diye ısrar etti kız.

“O zaman rüyanda beni mi görüyorsun?” Adam gülümsemi, burada gerçek dünyada olduğundan daha özgürdü.

“Belki.” Ani kızardı ama dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Adamın bütün detaylarını inceledi, güçlü duruşunu ve perilere özgü gözlerini zihnine kazıdı. Bu görüntü, diğer perilerinkinden bile büyük bir gücü ve hiç de Ana Saray’a yakışmayan bir şiddeti barındırıyordu. “Sana bakmak tam bir zevk.”

“Sana bakmak da.” Adam uzanıp onun yüzüne dokundu. Parmağını kızın çenesinde dolaştırdı. “Çok güzelsin Ani. Sonsuzluk boyunca geri kalan her şeyi ve herkesi unutmayı istememi sağlayan senden başka hiçbir peri olmadı.”

“Görünüşüm sayesinde mi başardım bunu?” Gözlerini devirdi. “Anlaşılan rüyalarımda çok sığ biriyim.”

“Hayır, sadece dış görünüşünden bahsetmiyorum. Sen... Öfke krizlerin ve çılgınlıkların ve tutkun... Hatta o sinir bozucu bineğe gösterdiğin şefkat.” Devlin çok değerli bir şeymiş gibi kızı süzdü. “Ölümcül olduğunu bilmeme rağmen sana evet derdim.”

Kızın ciğerleri çok uzun süre nefesini tutmuş gibi yanıyordu. “Neye evet derdin?”

“Her ne istiyorsan ona.” Uzanıp kızı kendine doğru çekmedi, bunun yerine öne doğru bir adım atıp eğildi ve onu öptü.

Dudakları kızın kilere değdiğinde kız onun enerjisini içmedi. Bir öpücüktü. Ateşli bir öpücüktü ama ölümcül değildi.

Şehvetli de değildi.

Kişiliksiz de değildi. Devlin’i öpmek kızın şimdiye kadar yaşadığı bütün dokunuşlardan farklıydı.

Arkasına yaslanıp adama baktı. “Hiçbir zaman sana zarar vermek istemiyorum.”

“Vermeyeceksin. Özellikle burada.” Devlin o kadar yakınındaydı ki kız bu kelimeleri dudaklarında hissetti. “Burada güvendeyiz.”

Her zaman Ani’nin rüyalarına giren kurtlar şimdi kuma uzanmıştı. Bazıları uçurumun dibindeki mağaralardan çıkıyor, geri kalanlar ormandan kumsalı izliyordu. Bu manzaranın hoşlarına gittiği belliydi.

“Benimle kal,” diye fısıldadı Devlin. Kızın yeniden kendisine bakmasını sağladı. “Birazcık daha. Geri kalan her şeye uyandığımızda ilgileniriz.”

Kız bu kelimelerin bir soru mu, yoksa bir değerlendirme mi olduğuna emin olamadı. Parmaklarını adamın çıplak göğsünde dolaştırdı. Saraydaki pek çok peri gibi Devlin’in vücudu da iyileşmekte olan yara izleri ve sağlam kaslarla doluydu. Perilerin yaraları çabuk iyileşirdi. Bu kadar fazla yarasının olması, adamın fazla şiddet gördüğü anlamına geliyordu. “Odadayken bunu yapmamaya çalıştım.”

Adam geri çekilmedi. “Neyi yapmamaya?”

“Yaralarına dokunmamaya. Korkarım benim paylaşacak fazla yaram yok.” Boğazından bir homurtu yükseldi. “Gabriel dövüşmeme izin vermiyor.”

“Dövüşme şeklin hoşuma gitti.”

Kız sıırıttı. “Hım. Rüya versiyonun bana başka neler söyleyecek? Bana karşı gerçekten neler hissettiğini söyleyebilir misin?”

“Söyleyebilirim.”

“Bilmek istiyor muyum?”

“Emin değilim.” Kızı yeniden öptü. “Neden uyandığımızda sormuyorsun Ani?”

Adamın ses tonu, o an yaşadıklarının bir rüya olduğundan Ani’nin şüpheye düşmesine yol açtı. Geri çekilip ona baktı. Devlin giyinikti, sadece ayakları çıplaktı. Arkalarındaki deniz sakindi ama meraklı deniz yaratıkları arada bir suyun üzerinde belirliyordu. Hem rüya gibiydi hem değildi.

“Rüya mı görüyorum?” diye fısıldadı.

“İkimiz de rüya görüyoruz.”

“Eğer bu bir rüyaysa neden giysilerin yok olmasını sağlayamıyorum?” Ani adamla olduğu kadar kendi kendiyile de konuşuyordu. Onun kotuna uzandı. “Dügmeler. Fermuar. Rüyada bunları giymek çok aptalca.”

Devlin karşı koymadı. “Öyle. Gerçek dünyada da aslında gereksizler.”

Elini kızın tişörtünün altına soktuğunda Ani hafifçe inledi. “Rüya görüyorum.”

Kızı kendine çekti. “Evet, ama gerçekmiş gibi geliyor.”

Ardından kızı öptü, ilkel duygular ikisinin de vücudunu sardı. “Unutma ki geçen sefer duran taraf sendin Ani. Ben değil.”

“Senin iyiliğin için,” diye hatırlattı Ani.

“Beni hafife alıyorsun.” Kızdan uzaklaşmadı, kızın çektiği enerji yüzünden güçsüz düşmedi. “Bu kez benden kaçma.”

O harika anda Ani onu ilk gördüğü anı hatırladı. Gölgelelerin arasındaydı ve bela çıkaracakmış gibi duruyordu. O zaman onun da Irial gibi olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi kumların üzerinde birlikteyken, daha o anda Devlin’in Irial’ın yerini aldığını kendine itiraf etti.

Adamın kotunun düğmelerini açtı ve kendini açlığını çektiği öpücüklere bıraktı.

Ani aniden uyandığında hala Devlin’in kollarındaydı. Ama sahilde değil moteldeydiler. Bir an için, içi altından kalkamayacağını düşündüğü kadar güçlü duygularla doldu. Gözlerini kapattı. Ona dokunmak istiyordu ama eğer duygularını serbest bırakmışsa en basit dokunuş bile güçsüz düşmesini sağ-

layabilirdi. Öpüşmek kadar kötü olmazdı ama yine de tehlikeliydi.

“Bana dokunmamalısın,” diye fısıldadı Devlin’e.

Devlin ona dokunmayı kesmek yerine duygularının önüne duvar ördü. Parmaklarını kızın saçlarında dolaştırıp nazik hareketlerle kafasını okşadı.

Ani çifte iştahını keşfettiğinden bu yana kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. “Doydum.”

“Şaşırmış görünüyorsun.” Adamın eli omzundan koluna kaydı.

“İlk kez oluyor.” Ani onu öpüp yan döndü ve gerindi.

“Güzel.” Devlin kımıldamadı, sesinde herhangi bir ima yoktu.

Onun bu duygusuz hali, rüyadaki halinden o kadar farklıydı ki Ani budalaca bir üzüntü hissetti. Rüyalarında, Devlin’i engelleyen sınırlar yoktu. Tereddüt etmiyordu. Rüyada olsalar kızın eline uzanırdı. Duygularını saklamaya gerek duymazdı.

Ama rüya gerçek değildi.

Gerçek dünyada Devlin duyguları açıkça ortadayken kızı öpemezdi, bunu yaparsa kız onun içindeki bütün hayatı tüketirdi.

“Motelden ayrılmadan önce duş almak ister misin?” Devlin’in yanına oturup bağdaş kurdu.

Adam hala kımıldamamıştı. Kaşları hafif çatıktı ve duyguları sıkı sıkı kilitlenmişti. “Konuşmalıyız.”

“Ne hakkında?” Ani’nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Perilerin hepsinin benzer özellikleri yoktu ama Devlin’in avcılara özgü nitelikleri olduğunu kavramaya başlamıştı. Bu

yüzden, kalp atışları hızlandığında adamın onları bir gökgürültüsü netliğinde duyabildiğini biliyordu.

“Bir mesaj aldım...”

“Bir saniye.” Elleri adamın göğsünün iki yanına yerleştirip eğildi. Onu sadece bir anlığına öptü, dudaklarının dokunuşunda ve nefesinin nefesine karışmasında kendini kaybetti.

Devlin’in elleri kızın kalçalarındaydı, onu ne kendine doğru çekiyor ne de itiyordu. Rüyada olduğu gibi değildi ama tamamen kontrollü olduğu da söylenemezdi. Adam bir an merakla onu süzdü. Kızın kalbi çok hızlı çarpıyordu ama bu kez iyi bir gerekçesi vardı.

Ani geri çekilip Devlin’in bacağına oturdu. “Tamam.”

Devlin onun hareketlerini sorgulamadı, cümlesini tamamladı. “Planlarımızı değiştirmemizi gerektiren bir mesaj aldım.”

“Ne zaman?”

“Rüyamda.” Kıza baktı. “Rüyalarımız birleşmeden önce...”

“O gerçek miydi? Bizim... Senin ve benim... Ve...” Yeniden ona doğru eğilip ellerini omuzlarına koydu.

“Sana gerçek olduğunu söylemiştim.” Uzanıp parmaklarını kızın saçlarında dolaştırdı. “Pişman mısın?” Devlin duygularının dışarı sızmasına izin vermese de yanıtı korktuğunu bilmek için kızın o duyguların tadına bakmaya ihtiyacı yoktu.

“Uykuda veya uyanık, seni arzuluyorum,” dedi kız. “Gerçek dünyada sana hayır dememin tek nedeni seni korumak istemem. Ama rüyadayken güvendeyiz değil mi?”

“Evet. Güvendeyiz.” Adam gülümsedi ama bu gülümsemede hafif bir gerilim vardı.

“Nasıl? Bunu nasıl yaptık? Bir rüyayı nasıl paylaştık?”

“Aynı rüyada yürüyebilenler vardır,” diye mırıldandı adam.

“Aynı rüyada mı yürüdük? Biliyordum ve biz...” Cümlesini tamamlamadı ve nefes nefese kalana kadar adamı öptü. “Biraz daha uyuyacak kadar yoruldu mu?”

“Uykuda veya uyanık senin yanında kalmayı tercih ederim ama gitmem gerek.” Duraksadı, yüzündeki ifade ciddileşti. “Periler Diyarı yok oluyor. Seth’i alıp Sorch’a götürmeliyim.”

“Şunu bir daha söyle.” Adama bakıp duyduklarının korkunçluğunu sindirmeye çalıştı. Şimdiye dek yaşadıkları kızın dünyasını yeterince sarsmıştı. Ama bu son duydukları hiç iyi değildi. “Az önce söylediğin şeyi tekrarla.”

Devlin dirsekleri üzerinde doğruldu. “Herhangi bir şey yapmadan önce Seth’i almam gerekiyor.”

Ani büyülenmiş gibi onu izliyordu. “Bir saniye Devlin.” Adamdan uzaklaşıp konsantre olmaya çalıştı. “Periler Diyarı yok oluyor derken ne demek istedin?”

“Periler Diyarı, Kraliçe’nin iradesinin yansımasıdır. Bir zamanlar orada iki saray vardı. Diyar iki sarayın hükümdarlarının iradeleriyle oluşuyordu. Kara Saray, Periler Diyarı’ndan ayrılınca geriye sadece Sorch’a kaldı. Ne yazık ki Ana Kraliçe, Seth’in yokluğu yüzünden hasta düşmüş görünüyor. Eğer Periler Diyarı kaybolursa hepimiz ölürüz.” Devlin doğrulup siyah bir deri parçasıyla saçlarını topladı. Hareketleri aceleci değildi, ses tonu sakindi.

Oysa dünyanın sonu geliyor.

Ani, Periler Diyarı’nı sık düşünmezdi ama orası hepsinin eviydi. İçindeki ilkel bir parça onu Periler Diyarı’na bağlıyordu. Bütün periler için aynı şey geçerliydi. Periler Diyarı kendi-

si için yasak topraklar olsa da orada bir yerlerde var olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

“Seth’i Kraliçe’ye götürüp geri döneceğim.” Devlin ayağa kalkıp gömleğini aldı. Konuşurken gömleğini ve ayakkabılarını giydi. “Bu sorunu çözebileceğimize eminim. Mevsim saraylarına haber vermek gerekir mi bilmiyorum ama Kara Kral’ları bilgilendirmek gerekiyor. Kraliçe’yi uyandıramazsam belki oraya dönmeleri gerekebilir.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Ani.

“Bineğine görünmez olmasını ve son hız gideceğimizi söyle. Ölümlülerin arasına karışmak seni saklamamız gerekirken önemliydi ama artık böyle bir seçeneğimiz yok. Bir an önce Seth’i götürmeliyiz.” Devlin’in kelimeleri ve tavırları durumun ciddiyetini ortaya koyuyordu.

“Devlin?” Ani elini onun koluna koydu.

Devlin duraksadı.

“Ablan iyileşecek mi?” Ani, Ana Kraliçe hakkında ne düşünsünse düşünsün, Sorcha, Devlin’in ablasıydı. Tish hasta olsa Ani mahvolurdu.

“Ana Kraliçe daha önce hiç hasta olmamıştı,” dedi Devlin. “Yapılması gerekeni yapacağım ama endişelenmediğimi veya üzülmediğimi söyleyemem. Kraliçe’nin tavırları...” Cümlesini tamamlamadan önce kendini durdurdu. “Ana Kraliçe acı çekmemeli. Duygular yüzünden hasta olmamalı. Olup biten başka şeyler de var ama Rae ne olduğunu söylemedi.”

“Rae mi?”

“Periler Diyarı’ndan haberi getiren oydu.”

“Rae’yi tanıyorsun,” dedi Ani. “Rüyalarındaki Rae.”

“Evet.” Devlin anlaşılmaz bir ifadeyle kıza baktı. Duyguları öylesine baskı altındaydı ki kız kesinlikle onun ne hissettiğini anlayamıyordu.

Ani ne söyleyeceğini bilemedi. O herhangi bir şey söylemeyince Devlin konuşma ihtiyacı duydu. “Gitmeden önce neye ihtiyacın var?”

“Bana on beş dakika ver.” Ani hızla banyoya gitti.

Rae gerçekmiş. Ani az önce Devlin’i gördüğü rüyanın gerçek olduğunu öğrenmişti ama adamın Rae’den bu kadar rahatça bahsetmesi yine de kıızı şaşırtmıştı. *Devlin, Rae’yi nereden tanıyor? Rae kim?*

Ani duş aldıktan sonra dişlerini fırçalarken Rae’yle ilgili bildiklerini düşündü. Kafasında o kadar çok soru vardı ki. Ama Devlin’in anlattıkları düşünüldüğünde ona Rae’yle ilgili sorular sormak son derece bencilce görünüyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ANI'NİN BİR KENARA FIRLATTIĞI TIŞÖRT DEVLİN'İN ELİN-deydi. Ani'yi öpüp onunla bir rüyayı paylaşmıştı ve kısa süreliğine de olsa kendi hayatının sahibi olmuştu. Bütün bir sonsuzluk boyunca ablaları arasındaki çatışmanın araçlarından biri olarak var olduktan sonra, kendi kurallarıyla yaşama fikri bile baş döndürücüydü. Ve hemencecik sona ermişti.

Sorcha'nın Seth için hissettikleri, Devlin'i Ani'nin yanında kalıp onu çılgın ablasından korumak veya diğer ablasının katılığı yüzünden kızı terk etmek arasında seçim yapmaya zorluyordu. Ani'nin yakınlarında olmak, Ana Kraliçe'nin Kanlı Elleri olarak sahip olamayacağı bir hayatı arzuladığını fark etmesini sağlamıştı. Kendisi düzen ve kargaşa arasındaki dengeyi sağlayan araçlardan biriydi. Sadece Değişmeyen Kraliçe'nin iradesi-ne hizmet ettiği için ve Bananach'a, düzeni öldürmenin herkesi ve her şeyi öldürmek olacağını hatırlattığı için bir değeri vardı.

Kendi kaderime kendim karar vermek istiyorum.

Ani, Devlin'in yanına geldi. "Aklımda soru işaretleri var. Benden bir şeyler saklıyorsun ama tüm bunlar bekleyebilir. Ben bekleyebilirim."

"Neyi bekleyebilirsin?"

"Yanıtları. Seni. Zamanı. Adı her neyse." Onun elini tuttu. "Birbirimizden uzak olsak da kaybolmayacak. Kadere inandığımı söyleyemem. Eola'ların geleceği görebildiklerini iddia ettiklerini biliyorum, ablaların da öyle ama hiçbir şey taş a yazılmış değil. Yine de bazı şeyler doğru geliyor. Senin ve benim birarada olmamız bunlardan biri. Diğerlerinin neler gördüğünü veya işlerin neden bu kadar karıştığını bilmiyorum ama tüm bunların ortasında başıma gelen en iyi şey sensin."

Kızın söyledikleri, Devlin'in onu güvende tutma arzusunu daha da güçlendirdi.

"Ablalarım senden çıkan iplikleri göremez." Önce ellerine, ardından kızın gözlerine baktı. "Kendi kader ipliklerine dolaan iplikleri de, benimkilere karışanları da göremezler."

Kız onun elini daha da sıkı tuttu. "Yani senin geleceğinde miyim? Geleceği görebiliyor musun?"

"Görebiliyorum." Devlin ellerini kızın ellerinden çekip ufak odanın diğer tarafındaki pencerenin yanına gitti. Konuşmaktan hoşlanmadığı bir konuya geçmişlerdi.

"Benimkini görebiliyor musun?"

"Denedim ama... Hayır." Devlin ne ona baktı ne de bunun gelecekte de kaderlerinin birbirine bağlı olduğu anlamına geldiğini söyledi. "Seninle ilgili bilgi edinmelerinin tek yolu, normal kanalları kullanmak, seninle ilgili onlara haber taşıyan

perilerden yararlanmak veya seni görebilecekleri bir yerlerde olman.”

“Geleceğimle ilgili hiçbir şey mi göremiyorsun?” diye ısrar erti Ani.

Devlin artık duygularını saklamıyordu. Ani’nin onun içindeki endişeleri ve umutları hissetmesine izin verdi. “Seni öldürmediğimden günden beri geleceğini göremiyorum... Geleceğin olmadığından değil. Ama sen ve ben...”

“Çünkü senin hayatın ve benimki birbirine geçmiş durumda,” diye fısıldadı kız.

“Bir bakıma.” Otoparka baktı. “Belki burada, odada kalmalısın, belki...”

“Hayır.” Bunu söylediğinde tam arkasındaydı.

Devlin omzunun üstünden kıza baktı. “Ablalarım seni öldürmek konusunda tereddüt etmeyecektir. Seni kaybetmeye dayanamam.”

“Biliyorum.” Elini koluna koydu ve onu kendine doğru çevirdi. “Mantığını kullanmıyorsun Devlin. Avcılar uzun süre bir yerde hapis kalamaz. Kaldı ki kalabilseydim bile yanımda biri olduğunda daha fazla güvende olacağımı düşünmüyor musun?”

Devlin’in boğazından hiç de Ana Saray’a yakışmayan bir hırıltı döküldü. Zaten artık kendini Ana Saray’danmış gibi hissetmiyordu. “Ölümlülerin dünyasında mı daha güvende olursun, yoksa Periler Diyarı’nda mı karar veremiyorum. Belki burada kalmalısın ve Irial...”

Ani ellerini yukarı uzatıp öpmek için onu kendine çekti. “Hayır.”

“Irial’ı ara. Bakalım buraya gelecek mi?” Devlin, Ani’nin, baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali olan o adamla bir odaya hapsolmasından hoşlanmıyordu, yine de Ani’nin öldürülmesinden iyiydi.

Bütün bu duygular çok fazla.

Kız onun bütün hissettiklerini hissediyor, anlamlandırmaya çalıştığı bütün duyguları görüyor, yüzyıllar boyunca saklamayı alışkanlık haline getirdiği şeylerin su yüzüne çıkışını izliyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Devlin’e.

“Benimle güvende olmanı istiyorum.” Bunun mantıklı olmadığına bilse de Ani’dan ayrılmak istemiyordu.

“O zaman sorunlarımızdan biri çözüldü.” Ani tişörtüne uzandı. Eşyalarını bir çantaya tıkıp fermuarını çekti. “Ben de bunu istiyorum. Huntsdale’e kadar seninle geleceğim. Gerisine Iri’yle konuştuktan sonra karar veririz.”

“Ve Niall’la. Kara Kral’a da danışmalıyız.”

Ani çantasını kaldırdı. “Ve Gabriel’le. Sorun çıkaracağı kesin. Kimse Gabriel’in kızıyla birlikte olamaz olayına takılmış durumda.”

Devlin omuz silkti ama içine dolan heyecanı ondan saklayamazdı. “Çoktan beri birlikteyiz.”

“Evet, birlikteyiz,” diye tekrarladı Ani yumuşak bir sesle. Adama baktı. “Senin için onunla dövüşürüm... Daha doğrusu benimle dövüşse dövüşürdüm ama kırılmamdan korkuyor.”

Devlin bir an için kıza baktı, kırılmaktansa başkalarını kırması ihtimalinin daha yüksek olduğunu söyledi. Sahip olduğu her şeyi kız için feda etmek istiyordu. Dudaklarını dudakları-

na değdirdi. “Gabriel budalalık ediyor. Yenilmez değilsin Ani ama ölümlüler gibi güçsüz de değilsin. Sen iyi bir dövüşçüsün.” Devlin pantolonunun yan tarafındaki sahte cebe uzanıp oraya sakladığı bıçağı çıkardı. “Bunu al. Kendi bıçakların olduğunu biliyorum ama bunu sana vermek istiyorum... Ben...”

Ani fazla uzatmadan bıçağı aldı. “Silahın fazlası olmaz.”

Devlin kızın omzundaki çantaya uzandı. “Bineği uyandır-malısın.”

“Dev?” Ona ciddi bir bakış fırlatıp elini göğsüne yasladı. “Bana verdiğin her şey için çok dikkatli olacağım.”

Buna verecek bir yanıtı olmadığından Devlin başını sallamakla yetindi.

Ani kapı koluna uzandı ama Devlin açmasına izin vermeden elini kızın eline koyarak onu durdurdu. Ani’nin ölmesini isteyen periler vardı.

“Önce ben gidebilir miyim?” diye sordu.

“Bugünlük olur ama buna alışma.” Ani gülümsedi. “Dövüşme fırsatı yakalarsak aptal bir Ana Saray perisi gibi kenarda oturup beklemeyeceğim.”

“Sen Gabriel’in kızıydın. Senden iyi bir dövüşten azını beklemem.” Devlin birinin kendisiyle birlikte dövüşmek istemesinden duyduğu mutluluğu bastırmaya çalıştı.

Kanlı Eller olarak kaderinde yalnız olmak vardı. Tek başına yaşar, tek başına dövüşürdü. Sorcha her zaman bu detayı açık ve net olarak uygulardı. Gerçi ona askerler ve eğitmesi için nöbetçiler vermişti. Bu tür konularda Devlin’in güçlü bir durumda olması için elinden geleni esirgemezdi. Sadece iki kural vardı: Diğer sarayların aksine Ana Saray’da kadınlar asker ola-

mazdı ve Devlin cesaretiyle herkese örnek olmalıydı. Devlin'in öldürmekteki yeteneği diğer ablasının kanını da taşıdığından ispatıydı. Sorcha, Bananach'ın kana susamışlığından nefret etse de Devlin'in bu özelliğini sömürüyordu.

Ani farkında olmadan, sonsuzluk boyunca adama konulan sınırlara meydan okumuştı. Ani'nin canlılığı hayatının boşluğunu aydınlatana kadar Devlin neler kaçırdığının farkında değildi. Bir an için Ani'yi eğittiğini hayal etti. Sorcha'nın yanından ayrılıp bağımsız periler olarak yaşayabilirlerse, karşılaştıkları bütün perilerden daha güçlü olmak zorundaydılar. Kız soyu gereği güçlü olmaya yatkındı. Gabriel, Kara Saray'ın sağ koluydu, yüzyıllar boyunca Irial'in cezalarını uygulayan kişi olmuştu. Ondan önce başka Gabriel'ler vardı ve Ani o soydan geliyordu. Devlin, Gabriel'in kızı yetiştirmemesinin yegane nedeninin Ani'deki ölümlü kanı olduğuna emindi. Devlin bu kararın yanlış olduğunu biliyordu. Kızın ölümlülüğünün son parçaları da içindeki peri tarafından yutulduğu zaman, Ani bütün perilere karşı çıkabilecek kadar güçlü olacaktı.

Ani'ye rüyalarında eşlik eden kurtları düşündü. Av sembolleri. Ama kıza yaklaştıklarında üzerlerindeki bütün vahşilik kayboluyordu. Yol göstermesi için kıza bakıyorlardı.

Gördüğün bu muydu Sorcha? Ani'nin güçlü olacağını mı gördün? Yoksa benimle olacağı için mi onu öldürmek istedin?

Ana Kraliçe rüyadan uyandırıldığında, yanından ayrıldıktan önce Devlin'in ona sormak istediği pek çok soru vardı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

RAE, SORCHA’NIN UYUDUĞU ODAYA DÖNDÜ. PENCERENİN dışında hava kararmış gibiydi, hiç ışık olmadığı söylene-
mezdi ama sanki renkler emilerek dünyadan uzaklaştırılıyor-
du. Ne gündüz ne gece vardı. Sadece sonsuz bir günbatımı.
Bu durum Rae’nin özgürce dolaşabileceği anlamına geliyordu
ama bütün dünyanın yok olduğu düşünülürse özgürlük çok
ufak bir ödüldü.

“Diğer dünyaya gidebilir misiniz?” diye sordu Rae, Kraliçe’nin
hizmetkarlarına. “Ölümlü dünyaya geçebiliyor musunuz?”

“Hayır.” Peçeli ölümlülerden biri Rae’ye döndü. “Kraliçe’yle
kalacağız. Ölürse biz de ölürüz.”

“Neden?” Rae söylediklerini kavramak istercesine ölümlü-
lere baktı.

“Orada bizi bekleyen hiçbir şey yok. Kraliçe bizi buraya
getirdi ve burada kalacağız.” Ölümlü bir an duraksayıp sesin-

de hafif bir özlemle devam etti. “Sahip olduğumuz hayatlar gitti, tanıdığımız insanlar öldü... Orası artık bizim dünyamız değil.”

Pencereden giren soluk ışık, camla kaplı yatağa gri gölgeler düşürdü. Yatak iyiden iyiye küçülüp cenazeleri andıran bir şekle bürünmüştü. Rae bu tabutumsu görüntünün Kraliçe’nin küçülen dünyasının yansıması mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti. Nedeni ne olursa olsun, sinir bozucu bir manzaraydı.

Dünyanın parçalanmasını beklemekten başka yapacak iş olmadığından Rae yeniden Kraliçe’nin rüyalarına girdi.

Aslanımsı nöbetçiler ona tısladı.

“Seni görmek istemiyorum,” dedi Sorch. Bakışlarını aynadan ayırmamıştı.

“Devlin, Seth’i getirmeye gitti ama oğlunun gelebilmesi için Periler Diyarı’nın eskisi gibi olması gerektiğini söylüyor.”

Sorch aynadaki görüntüyü işaret etti. Seth sokakta yürüyordu. “Onu görebiliyorum. Periler Diyarı’nda değil.”

“Ama gelecek,” diye ısrar etti Rae. “Belki üstünüzü başınızı düzeltmek için artık uyanmalısınız.”

Bu söz üzerine Sorch bakışlarını aynadan ayırdı. Rae’ye küçümseyen bir bakış fırlattı. “Benim hazır olmak için bir kalp atımı süreye ihtiyacım var çocuğum. Ben Ana Kraliçe’yim, mükemmelliğe ulaşmaya çalışan bir ölümlü değilim. Seth geldiğinde uyanacağım, bir saniye önce değil. Git ve o gelene kadar beni rahatsız etme.”

Başka bir şey söylemedi. Kanatlı yaratıklardan biri, pençesini yalayıp gülümsercesine Rae’ye baktı. Ana Kraliçe’nin rüya

nöbetçileri, iradesinin bir uzantısıydı. Ve bu irade kesinlikle rahatsız edilmemeyi arzuluyordu.

Rae ürperdi, Periler Diyarı'ndaki karanlık odaya geri döndü.

Saatler sonra sessizlik bir çığlıkla bölündü. Sonra başka bir çığlık ve pek çok başka çığlık daha. Mağaramsı odanın uzak köşesindeki uzun cam pencereye koşan Rae tanımadığı bir perinin sokakta dolaştığını gördü. Dişi peri ilerlerken elindeki baltayla karşısına çıkan perileri öldürüyordu. Tüm bu katliam sırasında yüzünde bir gülümseme vardı.

Seni tanıyorum.

Rae periyi nereden tanıdığına emin değildi ama yeni peride tanıdık bir şeyler vardı. Tüylü kanatları saç ve tüy karışımı gibiydi, yüzüne şekiller çizilmişti. Bakışları olup biteni değerlendirircesine etrafta dolaşıyordu.

Sokağın karşısında durup Rae'ye baktı. Yüzündeki gülümseme tanıdıktı, Devlin'inkine benziyordu. O zaman Rae bu perinin kim olduğunu anladı. Devlin'in diğer ablası, Bananach.

“İşte buradasın.”

Rae bu kelimeleri duydu, aralarında duvar ve cam olmasına karşın kelimeler birer birer kızın üstüne indi. Rae geri çekilip Ana Kraliçe'nin deli ikizi Bananach'la Sorcha'nın arasına girdi. Saldırırsa, Bananach'a engel olamayacağını biliyordu. Kendisinin fiziksel bir varlığı olmadığı için Kuzgun Peri'yi durdurması mümkün değildi. Gerçi Sorcha'yı korumak istediği de yoktu. Ana Kraliçe, Rae'nin sadakatini kazanacak hiçbir şey yapmamıştı. Hayır, Rae'nin bu hareketinin nedeni içgüdüsel-di. Etraflarındaki dünyayı yaratan varlığı korumak istiyordu.

Sorcha yaratır, Bananach yok ederdi. Bu basit gerçek, Rae'nin savaşıacağı tarafı seçmesini sağladı.

Bananach uyuyan perilerden birini yakalayıp pencereye fırlattı. Cam parçaları zemine saçıldı. Cama çarpan peri hala uyanmamıştı ama kanlar içindeydi. Kraliçe'nin iki ölümlüsü hiçbir tepki vermeden, tabutun başında beklemeyi sürdürdü.

"Kaçın, hemen," dedi Rae onlara. Bu emre uyup uymadıklarının görmek için dönüp bakmadı.

Yok edici peri önce soluna sonra sağına baktı. Aşağı uzanıp bir sopa aldı ve onunla pencerede kalan cam parçalarını kırdı. Son parçalar da yağmur damlaları gibi taş zemine döküldü.

Bananach'ın bakışlarını üzerinde hisseden Rae kımıldamadı, kımıldayamadı.

Cam parçaları Bananach'ın çizmelerinin altında parçalandı. Kuzgun Peri pencereden içeri girdi.

"Sen erkek kardeşime aitsin," dedi Bananach selam vermek yerine.

Kuzgun Peri, Rae'ye o kadar yaklaştı ki bir an içinden geçeceği samlabilirdi. Rae kenara çekildi.

Bananach fiziksel varlığı olmayan periyi kokladı. Sonra etrafında dolandı ve durdu. Başını öyle bir yana eğdi ki bir an için kafası vücudundan kopmuş gibi görüldü. "Devlin gibi kokuyorsun. Devlin burada değil."

"Değil," diye doğruladı Rae.

Bananach'ın arkasındaki sokakta hala uyanık olan birkaç peri vardı. Arka tarafa dizilmiş, Rae'nin etrafında daireler çizen Kuzgun Peri'yi izliyorlardı. Ne kaçtılar ne yardım ettiler. Yüzlerinde Ana Saray'a hiç yakışmayan dehşet ifadeleri vardı.

“Onun derisini giymişsin.” Bananach yeniden havayı kokladı. “Hem de pek çok kez. Devlin onun vücuduna girmene izin vermiş.”

“Devlin benim arkadaşım,” dedi Rae.

Bananach gıkladı. “Onun arkadaşı yoktur. Arkadaş sahibi olmak için yaratılmadı.”

Rac omuzlarını dikleştirip ürktütücü periye baktı. “Ben ne olmamı istiyorsa oyum.”

Peri bir şeyler görmeyi denermişçesine Rae’ye baktı. Rae onun geleceğe baktığını tahmin etti. Bu şekilde incelenmek oldukça rahatsız ediciydi. Bananach onu tartıyordu ve gördükleri hoşuna gitmezse Rae’nin hayatını bağışlayacağını garantisi yoktu.

Beni öldürebilir mi?

Ama anlaşılan Bananach’ın gördükleri, Rae’ye saldırması için bir neden teşkil etmiyordu. Gerçekten bir şey görmüş müydü? Kuzgun Peri’nin yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. Bananach başını sallayıp Rae’nin etrafından dolandı.

“İşte buradasın, sevgili kız kardeşim.” Bananach cam tabuta dokunmak istercesine uzandı. Pençemsi elleri mavi camın hemen önünde durdu. “Beni duyabiliyor musun?”

Rae bir şey söylemek istemiyordu, Kuzgun Peri’nin dikkatini yeniden üzerine çekmek niyetinde değildi. Son derece normal bir tepki olduğu söylenebilirdi, av doğal olarak avcının dikkatini çekmek istemez. Ne yazık ki böyle bir seçeneği yoktu. Bananach eğer Sorcha’yı yaralarsa Ana Kraliçe’nin gerçek dünyayla bağı daha da kopabilirdi ve bu ihtimal gerçekten korkutucuydu.

“Seni duyamaz,” dedi Rae.

Bananach’ın başı yeniden hiç de insani olmayan bir açıyla eğildi. “Ama seni duyuyor değil mi?”

Rae omuz silkti. “Bazen.”

“Deli Kraliçe rüyasında ne görüyor?” Bananach, Rae’ye bakmayı sürdürerek cama dokundu. Tırnaklarını kristallerin üzerinde dolaştırıp tiz bir çığlığın içeriye kaplamasına yol açtı.

“Devlin’e sor.”

Bananach önce kanatlarını şöyle bir salladı, sonra pencereden sızan son ışık kırıntılarını da engelleyecek şekilde kanatlarını açtı. “O burada değil çocuğum.”

“Ama olacak.”

“Ah, demek öyle... Sence o ve avcı mesajımı almış mıdır?” diye sordu Bananach. “Onlara bir hediye bıraktım.”

“Hediye mi?”

“Kanlı ama artık çığlık atmıyor.” Bananach bir saniye için dalmış göründü. “Eğer çığlıkları koruma şansım olsaydı korurdum ama vücut ölünce onlar da ölüyor.”

Rae ne söylemesi veya ne yapması gerektiğini bilemedi.

Bananach başını iki yana salladı. “Kardeşimle konuşmadan önce öldürmem gereken periler var rüya gezgini. Ama yakında geri geleceğim.”

Bananach iki yumruğunu birden cama indirdi. Güçlü bir sarsıntı içeride yankılandı. Ses o kadar şiddetliydi ki Rae kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Duvarlar sallandı ama tabutun camı kırılmadı.

“Görüşmek üzere.” Bananach yanağını Sorcha’nın yüzünün olduğu tarafa yasladı. “Sen dinlenirken hepsini katledece-

ğim. Şey, hepsini değil.” Camı okşadı. “Sakinleşmek için biraz karmaşaya ihtiyacım var. Haini yok etmeye hazırlanmalıyım.”

Geldiği gibi sakince, pencerenin boşluğundan geçerek odadan çıktı. Rae çaresizce eşikte durup Bananach’ın uzaklaşmasını izledi. Kuzgun Peri sokakta ilerlerken katliamı sürdürüyor, perilerin karınlarını deşiyor, boyunlarını kırıyor ve vücutlarını etrafa fırlatıyordu. Uyuyan ve uyanık periler arasında herhangi bir ayırım yapmıyordu. Perilerin dünyası, Bananach’ın etrafında şekil değiştirdi. Sönen alevler yeniden canlandı, çığlıklar sokakları doldurdu ve ölüm kokusu havaya yayıldı.

Çabuk ol Devlin.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARABAYI ANI KULLANMIYORDU. HUNTSDALE'E DÖNÜŞ HIZ-
ları düşünöldüğünde, istese de bineğini yönlendiremezdi.
Barry, Citroen GT şeklindeydi. Binek şekil değıştirme yetene-
ğine sahip olduğundan, istese gerçekte var olmayan bir ara-
banın kılığına bile girebilirdi. Kız, Barry'nin bu arabayı onun
için seçtiğini biliyordu. Onun zihnine göz attığında kızın bu
arabadan hoşlanacağını görmüştü. Ama bu muhteşem araba-
nın içinde ülkeyi baştan başa geçmek bile kızı neşelendirmeye
yetmedi.

Ani, içinde bulundukları durumun zorluğunun farkınday-
dı, olacakları düşündüğünde nefes almakta güçlük çekiyordu.
Periler Diyarı parçalanmaya başlamıştı ve her şeyin merkezin-
de Devlin vardı. Ani, Periler Diyarı'na gidip gitmemek konu-
sunda kararsızdı. Sorch, Ani'nin ölmesini emretmişti, Devlin
bu emre uymamıştı. *Oraya gidersem Sorch beni öldürür mü?*

İşler Devlin için daha mı kötüye gider? Ani gitmesinin iyi mi, yoksa kötü mü olacağına karar veremiyordu.

Bananach'la Huntsdale'de kalmak fikri de pek çekici değildi. Kuzgun Peri'den kaçmak için şehirden ayrılmıştı ama artık yapılacak bir şey yoktu. Ayrıca Bananach'la savaşılabilecek kadar güçlü olan bütün periler Huntsdale'deydi.

Her koşulda öleceksem Devlin'le birlikte olmayı tercih ederim. Bunun çok da parlak bir düşünme biçimi olmadığını biliyordu. Devlin'e baktı. Adamın gözleri kapalı, yüzü ifadesizdi. Yine de Ani onun içindeki öfkeyi ve korkuyu hissetti. Hislerini saklamıyordu.

"Seth, Sorcha için neden önemli?" diye sordu Ani. "Onu peri yaptığını anlıyorum ama bu kadar abartmaya ne gerek var?"

"Ben de bu soruyu Ana Kraliçe'ye sormayı planlıyorum." Devlin uzanıp kızın elini tuttu, parmaklarını onunkilere dola-
dı. "Sadece Rae'nin bana anlattığı kadarını biliyorum."

"Bana her şeyi söylemiyorsun değil mi?"

"Söylemiyorum," diye itiraf etti. Duygularını saklamak için elini çekti. "Kraliçe'nin sırlarını paylaşmak bana düşmez. Tek söyleyebileceğim, Seth'i ona götürmek zorunda olduğum."

"Kraliçe ve Seth'le ilgili sırlar mı var?" diye sordu Ani.

"Evet."

Bir süre sessizce yol aldılar. Sonunda ilk konuşan Devlin oldu. "O artık Seth'e sahip olacak. Belki de bağımsız bir peri olmama itiraz etmez."

Ani kaskatı kesildi. "Bunu yapabilir misin?"

"Pek çok peri yapıyor." Bu gerçek bir yanıt değildi. Devlin diğer perilerle kıyaslanamazdı.

Ben de kıyaslanamam.

Sorcha'nın Devlin'i bırakması ihtimal dahilinde değildi. Nasıl ki Gabriel, Kara Kral'a aitse, Devlin de Sorcha'ya aitti.

Periler Diyarı'na gidip gelmeme izin verir mi?

Bundan sonra gelişecek olaylar herkesin kontrolünün dışındaki o kadar fazla detaya bağlıydı ki kimsenin hiçbir şeye doğru dürüst bir yanıt vermesi mümkün değildi.

Örneğin hala, Kraliçe'nin neden Ani'nin öldürülmesini emrettiğini bilmiyorlardı.

Uzanıp Devlin'in elini tuttu.

Adam gözlerini açıp ona döndü. "Çok özür dilerim. Bu sorunu çözmem gerek. Ama bu iş bitince..."

"Sorumlulukların için benden özür dilemen gerekmiyor." Devlin'in gözlerine baktı. "Benden korkmamana sevindim. Beni bulduğun ve öldürmediğin için çok memnunum." Gü-lümsedi.

"Hangi seferden bahsediyorsun?" diye sordu Devlin.

"Dilediğini seçebilirsin."

"Ben de beni öldürmediğin için teşekkür ederim." Bir an için duygularının önündeki kalkanı indirip endişelerinin açığa çıkmasına izin verdi. "Ve beni öptüğün için çok mutluyum."

Ani dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Hangi seferden bahsediyoruz?"

"Bütün öpüşmelerimizden."

Etraflarındaki manzara bulamklaşırken yeniden sessizliğe gömüldüler.

Ani boştaki eliyle Tish'in numarasını çevirdi. Karşısına te-lesekreter çıktı.

“Beni ara,” dedi.

Az sonra telefon çaldığında Ani hep takıldıkları kulübü aramak üzereydi. Arayan numarada ev yazdığını görünce düşünmeden açtı. “Hey.”

Tish veya Tavşan değildi. Dükkandan onu arayan Irial’dı. “Eve gelmen gerekiyor,” dedi Irial.

Ses tonundaki duygusuzluk kızın telefonu tutan elinin gerilmesine yol açtı. “Çoktan yola çıktım.”

“Devlin’le misin?” diye sordu Irial.

“Evet.” Devlin’e baktı. “Yanımda. Onunla konuşman gerekiyor mu?”

“Şimdilik hayır,” dedi Irial. “Buraya gelene kadar onun yanından ayrılma. Bana söz ver.”

“Neler oluyor? Iri?” Ani’nin elleri terlemeye başladı. “Bana neler olduğunu söyle.”

“Her şeyi anlatacağım. Burada, dükkanda buluşuruz.” Sesi nazikti ama kötü bir şeyler olduğu anlaşıyordu. “Eve gel Ani.”

“Her şey yolunda mı? Tish ve Tavşan nerede? Yanındalar mı?”

Irial’ın sessizliği çok uzun sürdü. “Tavşan burada, Tish benim evimde.”

Ani telefonu kapatıp düşüncelerini bineğine yönlendirdi. *Barry, daha hızlı gitmen gerekiyor. Yapabilir misin?*

Belki biraz daha. Barry zaten şehre olan mesafenin çoğunu aşmıştı ama iki yolcusu varken son hızla ilerlemek kolay değildi.

Bu dünyadaki hiçbir şey senin kadar hızlı ilerleyemez, dedi Ani bineğine.

Bu dünyada veya Periler Diyarı'nda Ani, diye düzeltti Barry. Orada daha da hızlı olurum.

Eğer oraya gidersem...

Eğer oraya gidersek, diye düzeltti Barry. Ben senin bineğimin Ani. Sonsuza kadar birlikte olacağız... Bu, Devlin'e katlanmam gerekeceği anlamına gelse de.

Barry'nin sesi solup gittiğinde Ani kendini yeniden sessizliğin ortasında buldu. Arabada müzik çalmıyordu ve Devlin sohbet etmeye hevesli değildi. Ani de o anda ne müzik dinlemek ne sohbet etmek istiyordu.

Devlin yeniden kızın eline uzandı ve el ele tutuşup saatlerce arabanın karanlığında oturdular.

Bir noktada Ani uyuyakaldı. Bir an sonra Devlin'in "Uyan Ani," dediğini duydu.

Geldik, dedi Barry.

Ani gözlerini kırptırıp önlerindeki yola odaklanmaya çalıştı. Artık şehir sınırları içinde olduklarından Barry normal bir hızla yol alıyordu. Yeniden Barracuda görüntüsüne bürünmüştü.

Çok yorgunum Ani.

Dinlen, diye mırıldandı nazikçe kontrol panelini okşayarak. "Kimsenin senden iyi bineği yok."

"Hak veriyorum," dedi Devlin.

Araba dükkanın arkasına yanaştı. Daha motor susmadan İrial kapının önünde belirdi. Arabanın kapısını açıp kızın elini tuttu. "İçeri gel."

Hala uykulu olan Ani kendini adamın kollarına bıraktı ama Devlin dışında birine yakın olmak artık garip geliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Önce içeri girelim.” Irial hemen kızın diğer tarafına geçmiş olan Devlin’e baktı.

Ani dükkana girdi. “Beni korkutuyorsun.”

Bütün ışıklar kapalıydı ve pencereye “KAPALI” yazısı asılmıştı. Camdan bakan Ani, avcılarının apartman bloğunun çevresinde olduğunu gördü. Devlin içeri girince, kendine kapıyla kızın arasında bir yer seçti. Böylelikle avcıları geçmeyi başaran olsa bile karşısında onu bulacaktı. Kız bütün gerginliğine karşın kimsenin onu korumasına karşı çıkmadı. Devlin onu şöyle bir süzdükten sonra dikkatini yeniden so-kağa, dükkana, tehditlerin saklanıyor olabileceği geri kalan yerlere çevirdi.

“İri?” diye sordu kız.

“Otur.” Irial kıza bir iskemleyi işaret etti. “Burada konuşabiliriz. Tavşan sonunda uyumayı başardı.”

“Tavşan uyuyor mu?” Etrafa bakınıp dükkana kaplayan hiç alışkın olmadığı sessizliği dinledi. Korkuları daha da güçlendi. “Tish nerede? Neden senin evinde?”

“Özür dilerim.” Irial kızın kolunu tuttu, onu koltuklardan birine yönlendirdi.

“Neler oluyor?” Kız kolunu adamdan kurtardı. “Yaralandılar mı? Kim onları...”

“Çok üzgünüm. Güvende olduklarını düşündüm, onun güvende olacağını...” Irial’ın gözleri doldu.

Ani paniğe kapıldı. “Beni Tish’e götür.”

Devlin’e baktı. Devlin ona yaklaştı.

“Ani...” diye söze başlayacak oldu Irial.

"Hayır! Tish nerede?" Irial'dan uzaklaşıp dükkanı, evin yaşadıkları kısmından ayıran kapıya koştu.

"Ani. Tish artık yok." Irial kızın elini kapıdan uzaklaştırdı. "Bananach, Tish'i öldürdü. Tish öl..."

"Hayır!" Ani onu itti. "O... Hayır! Tish hiçbir şey yapmadı. Onun Bananach'la hiçbir ilgisi yok. O..."

Duvarın dibine yığıldı. Dünyadaki her şey yanılttı. Olup bitenlere anlam vermesini sağlayan ne varsa kaybolup gitmişti.

"Tish öldü mü? Tish artık yok mu?" Irial'a baktı. "Ne zaman oldu?"

"Dün gece." Irial kızın önüne diz çöktü.

"Nasıl?" Ani kendini buna mecbur hissettiği için, tüm duyguları içinden uzaklaştırdı. Böyle yapmasa duyguların içinde boğulacaktı. İçini kaplayan öfkenin yoğunluğuyla sarsıldı. Öfke mantıklı olan tek şeydi, gözyaşlarını ondan uzak tutuyordu. Teninin üzerinde karıncalar dolaşıyormuş gibi hissetti. Öfkenin güçlenmesine izin vermek bile canını yakıyordu.

Odaklan.

Derin derin nefes alıp Irial'ın gözlerine öfkeyle baktı. "Nasıl olmuş?"

"Acı çekmemiş," dedi Irial. "Şimdilik bu kadarıyla yetinemez misin?"

Ani ona baktı.

Bir zamanlar Kara Kral olan, bunca yıl onun koruyuculuğunu üstlenen adamın da yıkıldığı belliydi. Ve içinin suçluluk duygusuyla dolu olduğu anlaşıyordu.

“Şimdilik,” diye fısıldadı. İçinde biriken gözyaşlarını bir kenara itti, dökülmelerine izin vermek Tish’in gittiğini kabul etmek demekti.

Gitmiş olamaz.

Ani ayağa kalktı. “Tavşan’a gitmeliyim.”

“Tavşan iyi. Bu gece şehirdeki en güvenli yer burası, inan bana.” Irial uzanıp kızın saçlarını arkaya itti. “Özür dilerim Ani. Yeterince nöbetçimiz olduğunu düşündük ve Bananach henüz hiçbir şey yapmayı denememişti. Avcılar burada nöbet tutuyordu. Eğer Tish...”

“Eğer ne?”

“Eğer Tish gizlice kaçmasaydı güvende olacaktı.” Irial’ın öfkeli olduğu belliydi ama kendine mi, yoksa Tish’e mi kızdığı anlaşılmıyordu. “Avcıların onun izini sürmesi gerekirdi... Bunu neden yaptığını anlamıyorum.”

“Kafese hapsedilmekten hoşlanmamıştır. Benden daha iyi dayanır ama o da Gabriel’in kızı...” Babasına durumu haber verme düşüncesi bile Ani’nin ürpermesine yol açtı. “Biliyor mu?”

“Biliyor. Vahşi Av’ın parçası olan herkes biliyor.” Irial bir an için dalıp gitti, sanki her şeyi düzeltecek bir şeyler söylemek istiyordu ama söylenecek bir şey yoktu. “Ani...”

Kız ona baktı. Irial’ı rahatlatmak istemiyordu, söyleyeceklerini duymak istemiyordu, bu sohbetin devam etmesini istemiyordu.

“Gidip Tavşan’ı kontrol eder misin lütfen? Benim... Benim...” Ani cümlesini tamamlayamadı. Gözlerini Irial’dan Devlin’e çevirdi. Devlin odayı geçip onun yanına geldi.

Ani kollarını göğsünde kavuşturmuş olsa da ellerinin titremesine engel olamıyordu.

“Ani’ye dokunabilmek için Bananach’ın önce beni öldürmesi gerekir.” Devlin bu cümleyi düz bir sesle söylemişti. “Herhangi birinin beni öldürebilmesi ihtimali oldukça düşük.”

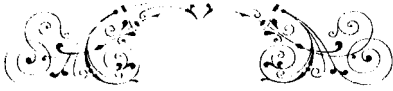
Irial ikisini şöyle bir süzdükten sonra odadan çıktı.

Odadaki sessizlik artık eskisinden de kötüydü. Boşluk duygusu bütün ağırlığıyla hissediliyordu. Tish bir daha asla koşarak dükkana dalmayacaktı. Bir daha çalan müzik konusunda kavga edemeyeceklerdi. Ani’yi azarlayamayacaktı. Hiçbir şey yapamayacaktı.

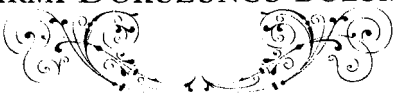
Bananach onu öldürmüştü.

Ani kalbi duracakmış gibi hissetti ve bir an için durmasını diledi. Ölen ben de olabilirdim. Tish gitmişti ve Ani artık yapayalnızdı.

Devlin’e döndü. “Bunu yaptığı için Bananach’ın ölmesini istiyorum.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

DEVLIN'İN ANI'YI SAKİNLEŞTİRMEK İÇİN SÖYLEYEBİLECEĞİ hiçbir şey yoktu. Mantığı söyleyebileceği bir şeyler olduğunda ısrarcı olsa da hiçbir şey bulamıyordu. Devlin'in ablası, Ani'nin ablasını öldürmüştü.

Ani ağlamadı. Kuru gözlerle ona baktı. “Bana yardım eder misin? Bu durumu düzeltmeliyim.”

“Bu düzeltebileceğin bir şey değil.” Devlin söyleyebileceği başka şeyler olmasını diledi, keşke kıza vaat edebileceği bir şey olsaydı. Ama yoktu. Bananach aileleri, hayatları, umudu yok ederdi. Eğer onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamazlarsa bu ölüm sadece başlangıç olacaktı.

Kelimelerin yararı olmadığından Devlin onu kollarına aldı.

Ani'nin o ana kadar akmayan gözyaşları sular seller gibi yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. “Yapabilseydim tüm

bunları değiştirirdim. Eğer beni öldürseydin, Tish ve Jillian bugün iyi olacaktı ve...”

“Hayır. Hiç kimse bunun olmasını istemezdi.” Devlin alnını öpüp elini tuttu.

Belirsiz bir süre öylece kaldılar. Ani neredeyse hiç ses çıkarmadan ağladı, gözyaşları Devlin’in gömleğini ıslattı ve hıçkırıkları göğsünde boğuldu. Devlin kızın belli ettiğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyordu ama ağabeyi kapının diğer tarafında olduğu sürece dikkatli davranacaktı. Ani’nin Tavşan’ı üzeceğini bile bile acı çığlıklar atması mümkün değildi.

Devlin evden ve sokaktan gelen sesleri dinledi. Sadece Ani’nin ve onu sevenlerin seslerini duydu. Irial birkaç telefon açtı. Eski Kara Kral’ın sesinden ne kadar öfkeli olduğu anlaşılmasa da Devlin gerçeği biliyordu. Irial’ın ailesi saldırıya uğramıştı ve Kara Saray bütün saraylar arasında ailenin en kutsal tutulduğu yerdı.

Ana Saray’ın aksine...

Evdeki herkesin ne kadar acı çektiği açıktı. Devlin mantığını toplamaya çalıştı.

Irial kapıyı açtı. “Tavşan uyandı.”

Ani uzanıp Devlin’i öptükten sonra içeri geçti.

Irial ve Devlin bir süre öylece durdu. Yapmaları gereken konuşmayı yapmak kolay değildi ama ertelemelerinin yolu yoktu. Seth’in Sorcha’ya götürölmesi gerekiyordu. Zamanlama çok tatsızdı ama gerçekler ortadaydı. Krizlerin doğması, insanların programlarına bağlı değildi.

“Konuşmamız gerek. Sorcha iyi durumda değil,” diye söze başladı Devlin.

Irial bir elini havaya kaldırdı. “Önce kahve hazırlayayım. Daha hiç uyumadım.”

Devlin başını sallayıp Irial’ın peşinden Ani’nin ev olarak kullandığı bölüme girdi. Orada olmak rahatsız ediciydi. Dövmeci dükkanına bağlı olan bu odalar kızın annesi öldükten sonra reselli bulduğu yerlerdi ve şimdi başka bir ölümün yasını daha orada tutuyordu. Her iki olay da Devlin’in ablalarının suçuuydu.

Ablaları Ani’nin acısının kaynağıydı. Devlin duygularının etrafını saran duvarı daha da güçlendirdi. Yapılması gerekeni yapacak, kıza iyi bir gelecek sunmanın yolunu bulacaktı.

Belki Jillian’la onu kavuşturabilirim.

Ani mutfakla yatak odaları olduğu anlaşılan odaların arasında durdu. “Tavşan?”

“Ani.” Tavşan’ın sesi boğuktu. Koridora çıkıp Ani’ye sarıldı. “Şükürler olsun güvendesin. Ben... Beni dinlemelisin. Ondan korunmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Bana söz ver.”

“Şişşş.” Ani ağabeyine sarılıp yanağından akan yaşları sil-di. “Artık eve döndüm. Burada olmadığım için özür dilerim. Hepsi benim hatam.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Irial ve Tavşan aynı anda.

Ani onlara baktı. “Evet.”

“Hayır. Ölümlüler ölür,” dedi Devlin. “Sen burada olsan da kardeşin...”

Ani öfkeyle Devlin’in yanından geçti, dükkana daldı, ardından dışarı çıktı. İkinci kapı çarptıktan sonra bir çığlık duyuldu: Ani’nin öfke çığlığı.

“Burada kal.” Irial elini Tavşan’ın koluna koyup onu durdurdu. Devlin’e bakıp dışarıyı işaret etti.

Sanki Ani’nin peşinden gitmek için iznini beklermişim gibi...

Ani’yi o halde görmek, adamın nasıl baş edeceğini bilmediği bir durumdu. Kendisi duygularını kalın duvarların arkasına saklamış olsa da içten içe parçalanıyordu. Ani’nin acı çektiğini görmeye dayanamıyordu.

Devlin dükkan tarafına girdikten sonra duraksadı. Dışarıda avcılar vardı ve kız dükkanın vitrininin hemen önündeydi. *Tehlikede olduğunu görecekt olursam pencereden dışarı atlayabilirim. Biri saldıracak olursa onun yanında olmalıyım.* Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Kız ona değil, boşluğa bakmayı tercih etti.

Devlin kızın yan tarafındaki duvara yaslandı. “Senin hatan değildi. Bunu bilmen lazım.”

Gözyaşları Ani’nin yanaklarından aşağı süzülüyordu ama onları silmedi. Yanağından çenesine ve boynuna akıp giysilerine damladılar. Yan gözle Devlin’e baktı. “Artık hiçbir şeyden emin değilim.”

Devlin içini çekip yeniden şansını denedi. “Neye ihtiyacın var?”

“Tavşan’ın güvende olmasına ve ablanın ölmesine.” Ani dişlerini gıcırdattı. “Kana kan! O benden ablamı aldı.”

“Bananach’ı öldüremezsın.”

“Gerçekten mi?” Ani binadan uzaklaşıp onun karşısına dikildi. Bacaklarını dövüşmeye hazır biri gibi iki yana açmıştı. Gözlerinde, avcıların bineklerinin gözlerinde belirene benzeyen sülfürümsü ışıltı vardı. “Bana nedenini söyle.”

Devlin hiç kimseye ablalarının sırlarından bahsetmemişti. Sonsuzluk boyunca onlar için yaşamıştı. Ama Periler Diyarı parçalanıyordu ve Bananach gerçek bir peri savaşı başlatacak olursa ölümlü dünya da mahvolurdu. Artık ikizlerin sırlarını korumanın zamanı geçmişti.

“İçeri gel.” Ani’ye uzattığı eli titriyordu. Ani’nin onu reddetmesi ihtimali geri kalan her şeyden daha korkutucuydu. Ani onu sevmeyi bıraksa da kızın yanında olacaktı ama öyle bir acıyla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu.

Ani canavarlarinkini andıran yeşil gözlerle ona baktı. “İrial içerde. Bananach’ın peşine düşmeme izin vermez.”

Devlin başını salladı. “Biliyorum.”

“Ben Vahşi Av’ın parçasıyım. Tish benim kardeşimdi. Benim parçamdı, en yakın arkadaşımdı. Olanları kabullenmem mümkün değil.” Ani’nin gözyaşları kesilmiş, acının yerini öfke almıştı. “Kimse Vahşi Av’ın bir parçasını öldürüp intikam alınmamasını bekleyemez. Gabriel, Tish’i sürünün parçası olarak görmeyebilir ama ben öyle görüyorum.”

“Benimle içeri gel.” Devlin elini uzatmayı sürdürdü. “Lütfen.”

Ani onun elini tuttu. “Bananach’ın kanını akıtmak istiyorum Devlin. Ölmesini istiyorum. Acı çekmesini istiyorum.”

Adam dükkanın kapısını açıp kıza içeri girmesini işaret etti. “Anlıyorum.”

Gerçekten anlıyordu. Biri Ani’nin canını yakacak olsa kendisi de aynı şeyi hissederdi. Ama bu durum Bananach’ı öldürmenin imkansızlığını ortadan kaldırmıyordu.

Bu işin dönüşü yoktu. Geri dönülebilecek noktayı uzun zaman önce geçmişlerdi.

“Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim Ani,” dedi Devlin. “Ama önce konuşmalıyız. Sana ve Irial’a anlatmam gereken şeyler var. Başka kimseyle paylaşılmaması gereken sırlar.” Bir an duraksayıp güvenine ihanet edeceği kişileri ve eylemlerinin olası sonuçlarını düşündü.

Ani onun gözlerine baktı. “Bananach’ın acı çekmesini istiyorum.”

Devlin gözünü dahi kırpmadı. “Biliyorum ama önce söyleyeceklerimi dinlemelisin.”

Ani hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Devlin parmaklarını onun parmaklarına doladı ve birlikte mutfağa geçtiler.

“Tavşan birkaç dakika içinde geri gelecek.” Irial kapıya baktı. “Burada olduğun için artık kendini daha iyi hissediyor.”

Ani, Devlin’in elini tutmayı sürdürerek masaya oturdu.

Devlin kızın yanındaki iskemleye geçti. Söylemesi gerekenleri söylemenin kolay bir yolu yoktu. Bu yüzden en basit haliyle her şeyi ortaya döktü. “Bananach’ı öldürürsen Sorcha ölür. Sorcha ölürse hepimiz ölürüz. İkizler terazinin iki kefesini oluşturuyor. İlk var olan iki enerji. Onlardan önce ve onlardan sonra hiçbir şey yok. İkisinden biri ölürse bütün periler ölür. Belki melezlerden bazıları yaşar ama geri kalanlar... Bananach ölürse hepimiz yok oluruz. Sorcha her şeyin özü. Büyümüzün, uzun ömrümüzün ve her şeyin kaynağı. Öyle olmasa sizce de Bananach çoktan onu öldürmez miydi?”

Irial koltuklardan birine yığıldı.

Ani bir süre söyleyecek söz bulamadı. Ardından bu mantıkta bir boşluk bulmayı denedi. Delicesine arzuladığı bir şey-

ler olduğunda kızı durdurmak imkansızdı ve Bananach'ın kanını akıtmayı çok istiyordu. "Nereden biliyorsun? Belki onlar sadece..."

"Biliyorum. Beni onlar yarattı Ani. Onlar benim ablalarım ve benden önce sadece o ikisi vardı. Karşıtlık ve denge. Toplumumuz bunun üzerine kurulu. Her sarayın bir karşıtı var. Dengesizlik felakete yol açar. Sorcha dengeyi sağlamak için ne gerekiyorsa yapar."

Irial başını kaldırdığında Devlin onun gözlerine baktı.

"Ana Kraliçe dengeyi sağlamak için gerekirse kendi arzularını görmezden gelir. Karşıtı olan sarayı korumak için bile bunu yapmak zorunda. Kara Saray, Ana Saray'ı dengeler. Periler Diyarı'ndan ayrılmış olsanız bile bu böyle. Ama Sorcha'nın daha fazlasına ihtiyacı var. Çünkü her şeyin başlangıcından beri onun gerçek karşıtı, onu dengeleyen kişi aslında Bananach."

"Çok can sıkıcı bir durum değil mi?" Ani arkasına yaslandı ama elini Devlin'in elinden çekmedi. "Bananach, Seth'i ve Niall'ı öldürmemi istiyor. Ve evet, beni de öldürmek istiyor. Ve senin anlattıklarına göre ona karşı çıkmak herkesi öldürmek anlamına geliyor."

Birkaç dakika kimse konuşmadı, söylenecek hiçbir şey yoktu.

Ani sessizce ayağa kalktı, Devlin'in elini bırakıp odadan çıktı.

Kız koridora çıktığında, Irial dönüp Devlin'e baktı. "Sorcha, Ani'yi saklar mı?"

Devlin başını iki yana salladı. "Sorcha yıllar önce Ani'yi öldürmemi emretmişti."

“Neden? Ani’nin ne yapacağını sanıyor?” diye sordu Irial.

“O bilgi hiçbir zaman bana verilmedi.” Devlin koridora baktı. “Ani’nin ablalarımı öldürmesine veya onlar tarafından öldürülmesine izin veremem.”

Irial iç çekip başını öne eğdi. “Ani’yi, Tavşan’ı, Seth’i ve Niall’ı hayatta tutmak ve Bananach’ın kendine başka bir eğlence bulmasını dilemekten başka seçeneğimiz yok.”

Devlin zaten karışık olan durumu daha da karıştırdığı için hafif bir suçluluk duydu. Kelimelerini büyük bir dikkatle tarttı. “Seth’in ölümü büyük bir felakete yol açar. Doğruyu söylemek gerekirse, eğer Seth bir an önce Periler Diyarı’na dönmezse büyük bir felaketten kaçışımız yok. Sorcha uyuyor, anladığımı kadarıyla Seth’in yokluğunun yasını tutuyormuş.”

“Bu pek olağan bir durum değil. Yanılıyor muyum?” dedi Irial.

“Ablamda ters giden bir şeyler var.” Devlin, Irial’ın kahve servisi yapışını izledi. Eski Kara Kral fincanlardan birine krema ve Ani’nin sevdiği şekerlerden attı.

“Bir yolunu bulacağız.” Irial, Devlin’e duygularını gizlemeyi unuttuğunu hatırlatan bir bakış fırlattı.

“Ben...” diye söze başlayacak oldu Devlin ama söylenecek bir şey yoktu. Irial’ın Ani’yi bu kadar iyi tanımasından duyduğu kıskançlık, kız yüzünden duyduğu endişeler, çaresizlik... Hiçbiri Ana Saray’a yakışan şeyler değildi. Devlin bir kalp atım süresince Irial’a baktı ve Ani’yi hak etmediğini hatırlatacak alaycı bir söz bekledi.

Irial, Ani’nin kahvesini ona uzattı. “Ani’nin sana ihtiyacı var. Git.”

Devlin ayağına kalkıp fincanı aldı. Ve Gabriel'ın geldiğini haber veren dehşet dalgasını hissederek olduğu yerde durdu.

OTUZUNCU BÖLÜM

ANI, DEVLİN'İN IRIAL'LA PAYLAŞTIĞI HER ŞEYİ DUYMUŞ VE hissetmişti. Acısı veya öfkesi azalmadıysa da yalnız olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Devlin, Bananach'ı öldürmeyecekti ama Ani'yi terk etmeye de niyeti yoktu. Kızın o anda, tanıdığı bütün güçlü perilerin evde olmasına ihtiyacı vardı. Tavşan'ı da kaybetmeye dayanamazdı.

Veya Irial'ı.

Veya Gabriel'ı.

Veya Devlin'i.

Gabriel'in geldiğini duydu, yanında Niall ve Seth de vardı. Hepsini birden görmek istemediğinden Tavşan'ın odasına gidip Gabriel'ı bekledi.

Tavşan yatağın kenarına oturmuştu, dalgındı. Mutfaktaki konuşmayı duymuş olmalıydı. Durumun gittikçe kötüleştiğinin farkında olması kaçınılmazdı. Konuşmadılar. Bekleyip dinlediler.

Irial ve Niall alçak sesle konuşuyordu ama ikisi de evdeydi. Eski ve yeni Kara Kral'ın da evde olduğunu bilmek güven vericiydi. Gabriel'in ayak seslerini duymak da.

“Özür dilerim,” dedi Gabriel içeri girdiğinde.

“Çuvalladın.” Tavşan, Gabriel'a eşi benzeri görülmemiş bir öfkeyle baktı.

Gabriel, Tavşan'ın bakışlarından veya meydan okuyan tavırlarından kaçmadı. “Avcılar onu ve seni elimizden geldiğince güvende tutacak.”

Ani başını iki yana salladı. “Bananach'ı öldürmek gibi bir seçeneğimiz olmadığına göre bunu nasıl başarabileceklerini bilmiyorum.”

Hiçbiri bir şey söylemedi.

Ani, ağabeyinin elini tutup onu ayağa kaldırdı. Tavşan isteksizce onun peşinden gidip Gabriel'in karşısına dikildi.

Gabriel ve Tavşan yüz yüze geldiklerinde Ani konuştu. “İkinizin de suçu değildi. Birbirinizi suçlamayı bırakın. Tish'i benim yüzümden öldürdü.” Tavşan'ın elini bırakıp bir adım geri çekildi. “Bananach'a benden istediği şeyi veremezdim. Ne kendi kanımı ne de Kral'ın veya Seth'in kanını akıtabilirdim.”

Seth'in ve Devlin'in koridora çıktıklarını gördü. Gabriel'in hemen arkasındaydılar. Ani, Seth'in gözlerine baktı. “Seni öldürmeyi düşündüm ama Irial'ın ve Niall'ın hoşuna gitmezdi. Ama seni öldürmenin Tish'i kurtaracağını bilseydim büyük ihtimalle bunu yapmış olurdum.”

“Bir plan yapmalıyız,” dedi Devlin.

Seth, Devlin'i şöyle bir süzdü. “Ben ne istediğimi biliyorum. Bananach ölmeli.”

Ani gülümsedi. "Seth ilk kez diğerlerinin senden neden hoşlandıklarını anlıyorum."

Devlin kaşlarını çattı. "Onu öldüremeyiz."

"Biliyorum." Ani ona baktı. "Öyleyse ne yapacağız?"

"Burada kararları Ana Saray'ın katili vermez," diye hırladı Gabriel.

"Hayır. Belki kararları ben vermiyorum ama sen de vermiyorsun, değil mi?" Devlin ne sesini yükseltti ne de Gabriel'in sergilediği düşmanlığa karşılık verdi. "Kızının ne olduğunu biliyor musun?"

"Kızım Kara Saray'ın bir parçası." Gabriel koridora çıktı. "Senin tersine."

"Devlin!" Ani o tarafa gidecek gibi oldu ama Tavşan onu durdurdu.

"Bekle," diye mırıldandı Tavşan.

Seth odaya girip aralarındaki meseleyi çözmeleri için koridoru Gabriel ve Devlin'e bıraktı. Uzanıp Tavşan'ın kolunu tuttu. "Çok üzgünüm ahbap."

Tavşan başını salladı. "Burada olmana sevindim."

Ani acı çekmekten ve yastan söz etmek istemiyordu. Ne şimdi ne asla. Bir plan istiyordu.

Sesini yükselterek seslendi. "İrial?"

"Sus tatlım," diye karşılık verdi Irial. "İşe koyulmadan önce o ikisinin neresi kimin alanı meselesini çözmeleri gerekiyor. Bırak konuşsunlar."

Gabriel ve Devlin öfkeyle birbirine bakıyordu.

"Bu iş konuşmakla bitmez." Ani, Tavşan'ın yanına oturup iki adamın birbiriyle yüzleşmesini izledi.

Ağabeyi kolunu kızın omzuna doladı. "Gabriel acısıyla baş etmenin bir yolunu bulmak zorunda."

"Sevgilimi döverek değil..."

"Neyini?" Gabriel hırlayıp Devlin'i itti. "Kızımın nesisin?"

"Kes şunu." Ani ayağa fırlayıp eşiği geçti ve babasının önünde durdu. "Devlin beni korudu."

"O, Ana Kraliçe'nin serserisi..."

"Evet, sen de Kara Kral için aynı şeyi yapıyorsun." Gözlerini devirip babasına baktı. "Ne olmuş yani?"

Gabriel kızı itecekmiş gibi uzandı. Ani hiç düşünmeden babasının elini tutup durdurdu.

Gabriel'in gözleri kocaman açıldı ve ardından sıırttı. Kız herhangi bir tepki veremeden Gabriel bu defa yumruk atacakmış gibi diğer kolunu savurdu.

"Hiç sanmıyorum." Ani yumruktan kurtulup kendisi bir yumruk savurdu ve babasının ilk kez bir yumruktan etkilenildiğini gördü.

Adam refleks olarak bir yumruk savurdu. Bu, eskiden savurduğu ve kızın hakaret kabul ettiği kolay yumruklardan değildi.

Kendi dengine saldıran bir avcının yumruklarıydı.

"Bana vurmaya çalıştın," diye mırıldandı Ani. "Bana gerçekten vurmaya çalıştın!"

"Öyle yaptım." Gabriel kendi yüzüne dokundu. "Ve sen de bana vurdun."

Ani babasına sarıldı. "Sonunda."

Gabriel gururlu gözlerle kızını süzdü. "Gerçekten Vahşi Av'a yakışan birine dönüşmüşsün. Nasıl oldu bu?"

“Kızının ölümlülüğü neredeyse tamamen kaybolmuş.” Devlin’in sesine sahte bir sükunet hakimdi. “Ölümlü kanı seninkinin içinde kaybolup gitmiş. Belki de Ani’nin bu kadar farklı olmasının nedeni, Jillian’ın atalarından gelen kanın tam olarak ölümlü olmamasıdır.”

“Hah!” Gabriel kızına sarıldı. “Yine de o benim kızım. Bir daha bize haber vermeden kaçmayacaksın değil mi?”

“Ben hepinizi güvende tutmaya çalışıyordum.” Ani so-murtmayı denedi ama onu korumaya çalıştığı için babasına kızamazdı. “Devlin ve Barry de sürekli benimleydi. Yalnız değildim.”

Gabriel kızına baktı. “Barry mi?”

“Bineğime bu adı verdim,” dedi Ani.

Gabriel onun omzunu hafifçe sıkınca Ani rahatladı.

Ani, biraz şiddetin kendisine iyi geleceğini düşündüğü için Devlin’in duruma müdahale etmediğini anladı. Devlin her zaman doğru kelimeleri bulamıyor olabilirdi ama onu anlıyordu. Ani ona bakıp gülümsedi.

Adamın yüz ifadesi rahatladı. Ani uzanıp Devlin’in elini tuttu. “Şimdi ne olacak?”

Devlin başını sallayıp Gabriel’a baktı. “Dövüşmek sakinleşmenizi sağladıysa, şimdi belki plan yapmaya geçebiliriz.”

“Bu durum seni eskisinden daha çok sevdiğim anlamına gelmiyor.” Gabriel, Devlin’e dişlerini gösterdi. “Kızımı hayal-kırıklığına uğratarsan seni yalvartana kadar döverim.”

“Onu hayalkırıklığına uğratacak olursam dövülmek acılarımın en küçüğü olur.” Devlin, Ani’yi kendine çekti.

Gabriel duraksayıp ikisine de başını salladı, ardından Irial ve Niall'in beklemekte olduğu oturma odasına doğru yürüdü.

Devlin kanepeye oturup diğerlerinin tartışmasını izledi. Kimi oturuyor kimi turluyor ama hepsi bağırıyordu.

Ortada çok fazla kral var.

Irial konuşulanları dinlese de kral olduğu zamanki kadar güçlüydü. Bunlar onun insanları, onun ailesiydi. Niall, Tavşan ve Ani, eski Kara Kral'ın gözünde çok değerliydi. Yeni Kara Kral da onun kadar zorlayıcıydı. Seth'i kardeşi olarak görüyordu.

Sorcha için Seth'i güvende tutmalıyım.

Ve Niall. Niall ölürse Irial çok tehlikeli birine dönüşür.

Hepsinden önemlisi Ani. Her şey Ani için.

Devlin kıza baktı.

Ani'yi güvende tutmalıyım.

Bananach'ın Ani'yi öldürmesi ihtimali kabul edilemezdi. O anda duyguların neden tehlikeli olduğunu anladı. Eğer Ani öldürülecek olursa, dünyanın kalanını yerle bir etmekten kaçınmazdı.

"Ani bizimle kalmalı," diye tekrarladı Irial.

"Bir saniye düşün." Gabriel başını iki yana salladı. "Bütün hedefleri aynı binaya koyuyorsun... Bananach aptal değil. İşini kolaylaştıracak olursak elindeki her şeyle üzerimize saldıracaktır."

"Daha iyi bir planın mı var?" Irial sesini yükseltmese de odadaki herkes irkildi.

Niall elini Irial'ın koluna koydu. Eski Kara Kral bakışlarını avcıdan ayırıp gözlerini Niall'a çevirdi.

"Gabriel'in haklı olduğunu biliyorsun," dedi Niall. "Düzgün düşünemiyorsun. Bırak bu işi ben halledeyim."

Irial bir süre Niall'in eline baktı. "Bir başkasını daha kaybetmeye dayanamam."

"Biliyorum." Niall ne bakışlarını kaçırdı ne elini çekti. "Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Acın mantığının önüne geçiyor. Bırak sarayla ben ilgileneyim. Bana güveniyor musun?"

"Her zaman," diye karşılık verdi Irial. Ardından odadan çıkıp mutfığa gitti.

O gittiğinde Niall kendinden emin bir sesle konuştu. "Ani ve Tavşan birarada kalmalı ama Seth onlarla kalamaz. Gitmeyi kabul ederse Seth'i Periler Diyarı'na götürebilirim." Niall, Kara Saray'ın hükümdarına uymayan bir şefkatle Seth'e baktı. "Sorcha'ya dönmen konusunda ısrar etmeyeceğim ama Devlin haklıysa..."

"Mesele değil. Orada herkese daha fazla yararım dokunur." Seth hepsini tek tek süzdü. "Ama Sorcha iyileştiğinde buraya döneceğim. Bananach'la savaşılacaksa ben de bunun bir parçası olacağım."

"Senin saraydan ayrılmanın doğru olduğuna emin değilim Niall," diye araya girdi Devlin. "Periler Diyarı değişiyor. Periler beni Kraliçe'nin sesi ve elleri olarak görmeye alışkın. Sorcha hastaysa korkarım benim gitmem gerek."

Kara Kral, Seth'e baktığında oğlan başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Öyleyse Ani'yle Tavşan, Irial ve benimle eve gelecek." Niall'in bakışları biraz önce Irial'ın çıktığı kapıya kaydı. "Devlin, Seth'i Periler Diyarı'na götürebilir."

Ani, Devlin'in tahmin ettiğinden çok daha uzun süre sessiz kalmıştı. Hayatıyla ilgili kararlar verilirken kız öylece oturuyordu. Bu planın onu memnun etmeyeceğini biliyordu. Ama öne çıkıp Ani'nin itirazlarını kendisi dile getirmeyecekti. Burası yeri ve zamanı değildi.

Ani karşısındaki perilere baktı. "Sonra ne olacak? Öylece bekleyecek miyiz? Sonsuza kadar hapis mi kalacağım?"

Irial salonu mutfığa bağlayan eşikte belirdi. "Bizim arkadaşlığımız o kadar mı kötü küçük kız? Niall her zaman bu kadar hüzünlü değildir."

Ani, Irial'a doğru yürüdü. "Avcıların uzun süre kafeste kalamayacağını bilirsin," diye mırıldandı. Ardından Gabriel'a döndü. "Kafeste yaşayabilir miyim?"

Gabriel hırladı. "Bu durum farklı."

Sonunda Tavşan da konuştu. "Hayır, değil."

Ani, ağabeyine minnettar bir gülümseme fırlattı.

"Ben, Seth'i Periler Diyarı'na götürürken burada kalabilirsin. Döndüğümde yeniden yola düşeriz veya istersen şimdi benimle gelebilirsin."

Ani önce babasına, ardından Devlin'e baktı.

"Benimle gel," dedi Devlin.

Ani hiçbir şey söylemedi. Devlin o anda, Bananach ve Sorch'a'nın kıza verdiği acılardan ötürü ablalarından nefret etti.

Sessizliği bölen Irial oldu. "Sen Kara Saray'ın çocuğusun, son Kara Kral'ın vesayeti altındasın ve şimdiki Kara Kral tarafından korunuyorsun."

"Ve benim tarafımdan," diye ekledi Devlin. Kıza doğru yürüdü. "Ana Kraliçe bana nasıl bir ceza verirse versin, ne kadar

öfkelenirse öfkelenisin, bütün cezaya tek başıma göğüs gereceğim. Nefes aldığım sürece sana zarar veremeyecek.”

Bir an için odadaki kimse kıınıldamadı. Bu kadar büyük bir yemine ender rastlanırdı, hele ki Ana Saray’dan bir perinin bu şekilde sadakatini sunması görülmemişti. Devlin kendi hayatının, kendi güvenliğinin Ani’ninkinden sonra geldiğini ilan etmişti.

“Hayır,” dedi Ani. “Seni bu yeminden azat...”

“Hayır,” diye onu susturdu Devlin. Kızın elini tuttu. “Yemin ediyorum Ani. Ana Kraliçe ne ceza verirse versin, o cezayı ben üstleneceğim. Senden bunun karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Bana bağlı değilsin ama seni korumak benim görevim. Ne Kraliçe ne diğer ablam ben yaşadığım sürece sana zarar verebilir. Hayatıma karşılık senin hayatın. Elimizdeki tek çözüm bu. Kana ve ölüme ihtiyaçları olursa, darbelere karşı koyan benim vücudum olacak.”

Gabriel aniden ileri atıldı. “Çekil.”

Soğuk bir rüzgar binayı sararken avcılarının ulumaları duyuldu.

Gabriel diğerlerinin önüne atılıp dükkan kapısına döndü. “Arkama geçin.”

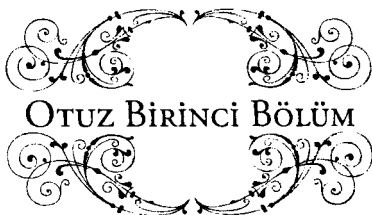
Bir anda binanın camları kırıldı.

Gabriel başını yana eğip dışarıyı dinledi. “Bananach burada. Yanında Ly Erg’ler var.”

“Arka kapı?” Niall komutayı ele aldı. “Devlin, Seth’le Ani’yi olabildiğince çabuk Periler Diyarı’na götürmelisin.”

Gabriel ve Irial dükkan tarafına bakıyordu. Devlin ve Niall mutfak tarafına döndü. Böylece Ani, Seth ve Tavşan tam ortada kaldı.

Kanlı tüyler içerisindeki Bananach dükkan tarafından geldi. “Ufaklığa sunduğun ne kadar hoş bir yemindi öyle sevgili kardeşim. Ama neden sadece birinize saldırmam gerektiğini anlamıyorum. Ne kadar ceset olursa o kadar iyi.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BANANACH'IN YÜZÜNE KÜL VE KANLA ŞEKİLLER ÇİZİLMİŞTİ. Kanatları kan içindeydi ve ellerindeki kan hala ıslaktı. “Avcıların iyi dövüştü Gabriel.”

Gabriel hırladı ama adamlarını kontrol etmeye gitmedi. “Daha işleri bitmedi.”

“Ama görüyorsun ki buradayım.” Bananach kollarını iki yana açtı.

Ani içinde Vahşi Av'ı hissetti. Ölümlülüğü tamamen gitmişti. İlk kez Vahşi Av'la arasında gerçek bir bağ duyuyordu. Avcıların yaklaştığını hissediyordu, dövüşe karışmamış olanlar da yakında dövüşe karışacaktı ama her şey için çok geçti. Gabriel da bunun farkındaydı.

Bir sürü Ly Erg evin içini doldurdu. Yanlarında, Ani'nin bir kısmını tanımadığı başka periler de vardı.

Devlin bir adım öne çıktı. “Bunu yapma.”

Bananach'ın perileri saldırıya geçmedi. Çıkışları kesecek şekilde dağıldılar. Bananach'ın eyleme geçmesini veya konuşmasını beklediler. Kuzgun'un perileri odadaki savaşçılarla baş edecek kadar güçlü değildi ama sayıları fazla olduğundan içerdekilerin yaralanacağı kesindi.

Ani sessizce, Sgiane Dubh'lardan birini çıkarıp ağabeyine uzattı. Yanında duran Seth'in kısa bir kılıcı ve bıçakları vardı. Kutsanmış demirden yapılma bıçaklarından birini çeken Ani, ayağına takılı olan diğer Sgiane Dubh'u da eline aldı.

Bananach evin içlerine ilerlerken Irial, Ani'yi koruyacak şekilde yer değiştirdi. Niall da Seth için aynısını yaptı. Gabriel, Devlin'in arkasında olacak şekilde yer değiştirdi ama hala Niall ve Irial'ın önündeydi.

Devlin bir adım öne çıkıp diğerlerinden uzaklaştı, Bananach'a yaklaştı. "Konuş benimle. Konuşamaz mıyız?"

Kuzgun Peri kemikten yapılma bir bıçak çekip Devlin'in kolunu kesti. "Sen Sorcha'nın aklına gelen bir fikirden başka bir şey değilsin. Eğer benim kanım olmasaydı, ben olmasaydım, hala cansız olurdun."

Devlin diğer eliyle Bananach'ın bileğini yakaladı.

Bananach uzanıp parmaklarını yaraya bastırdı. "Sanırım artık kanımı geri istiyorum."

"Ani'ye dokunmayacağına söz verirsen kanımı özgür irademle sana veririm." Kuzgun Peri tarafından derisi parçalanan Devlin kımıldamadı. "Abla, lütfen Ani'nin hayatını bağışla."

"Kes şunu," diye bağırdı Bananach. Eli hala kardeşinin kanayan yarasının üzerindeydi. "Yapmam gerekeni yapmalıyım. Seth'in hayatta olmaması gerekirdi. Avcı kendisine söyleneni

yapmadı ama hala pek çok ihtimal var. İhtimaller her zaman vardır kardeşim.”

Bakışlarını Ani'ye çevirdi. “Bana gelirsen küçük avcı, onların hayatını bağışlarım. Aralarından ikisinin hayatını sana veririm. Seçim senin.” Bananach kanatlarını sonuna kadar açtığında odadaki gölgeler dahi geri çekildi. “Kral'ı mı kurtarmak istersin? Aşığı mı? Babanı? Bana kendini verirsen iki hayat senindir.”

Ani, eski Kara Kral'ın ve babasının arasına geçti. Bıçağını çekmişti ama oradaki hiç kimse -Bananach da dahil olmak üzere- elinde bıçak olan bir avcının, Kuzgun Peri'yi tehdit edebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu.

“Hepsinin hayatlarını bağışlarsan,” dedi Ani, “belki ben de senin...”

“Canımı alabilirsin,” diye araya girdi Devlin. Bananach'ın önüne geçti. “Bunu kesersen senin müttefikin olurum.”

“Sen! Bana ihanet ettin! Onu alıp sakladın. Neden?” Bananach yıkılmış görünüyordu. “Sen benim kanımdansın. Seni biz yarattık...” İki kemik bıçakla Ani'ye doğru atıldı.

Irial, Ani'yi kenara çekince Bananach'ın bıçakları eski Kara Kral'ın midesine saplandı. Ama Irial düşmedi, Ani ve Bananach arasında durmayı sürdürdü. Vücudunu Ani'ye kalkan olarak kullanıyordu.

“İri!” diye çığlık attı Ani. Adamın etrafından dolanmak, Kuzgun Peri'ye saldırmak istiyordu. Ama bunu yapacak olursa Irial'ın fedakarlığı boşa gitmiş olurdu. Adam ona yapılan saldırıya kendi vücuduyla karşılık vermişti ve öfkesi yüzünden Ani bu hareketi görmezden gelemezdi.

En azından şimdilik.

Devlin, Bananach'ı tutup kenara çekerek Irial ve Ani'den uzaklaştırdı. Kuzgun Peri karşı koymadı. Bunun yerine bıçakları tutan elleri gevşedi.

Irial ancak o zaman kıpırdadı. Bananach diğer tarafa girdince geri çekildi. Niall onu tutup Ani'nin yanına, yere yatırdı. Eski Kara Kral'da artık o kendine özgü zarafetten eser kalmamıştı. Neredeyse ölümlülere özgü bir hantallıkla hareket ediyordu.

Hem eski hem de yeni Kara Kral'ı koruyan gölge gardiyanlar, aniden savaşçılar gibi odanın içinde belirdi. Ani daha önce bu kadar gölgeyi birarada hiç görmemişti. Bütün oda onlarla doluydu. Kara alevler ve geçilmesi imkansız gölgeden bir duvar, Kara Kralların ve Ani'nin etrafını sardı.

Bananach duvarın diğer tarafından onlara bakıp gülümsemişti. Arkasında Devlin, Seth ve Gabriel, Ly Erg'lerle savaşmaya başlamıştı.

Gölge kalenin içinde Niall, Irial'ın yanına diz çöküp parçalanmış gömleği çekerek yaraları açığa çıkardı. "Iri..." En az Irial kadar acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Sus." Irial uzanıp ilk bıçağı çıkardı. Yaradan fışkıran kanla beraber dudaklarından ufak bir acı çığlığı döküldü.

"Dayan..." diye söze başladı Niall ama Irial çoktan ikinci bıçağı da çekmek için uzanmıştı.

Elini çektiğinde her yan kan içinde kaldı. Ama bıçaktan eser yoktu, elinde sadece kabza vardı.

"Bıçak zehirliymiş. Ucu içimde erimiş." Irial, Ani'ye dönüp gülümsedi. "Senin hatan değil ufaklık."

“İri...” Kız yere yığıldı. “Sana ihtiyacımız var. Ölemezsin...”

“Senin ihtiyacın olan Devlin. Onunla git.” Bu sözün ardından bakışlarını kızdan uzaklaştırıp Niall’a döndü. “Kendine güvenmelisin. Ben...” Acı içinde kıvranırken cümlesini tamamlayamadı.

Niall gömleğini çıkarıp yaraya bastırdı. “İyileşeceksin.”

“Hayır. Beni iyi dinle.” Irial, Niall’ı bileğinden yakaladı. Odada başkalarının da olduğunu unutmuş gibiydiler, sanki Bananach, gölge duvarın arkasında durmuş onları beklemiyordu.

Irial elini Niall’ın bileğinden çekmedi. “Keşke tanıştıığımızda kral olmasaydın,” diye fısıldadı.

“İri...”

“Gitmelerini sağla. Güvende olmalılar. Burası olmaz.” Irial, Niall’ı bıraktı ve geri çekildi. “Sen de buradan gitmelisin. Hem de hemen.”

Ani, Niall’ın yüzünde gördüğü duyguları adlandırmaya cesaret edemedi ama hepsinin tadına baktı. Her şeyin farklı olmasını dileyen tek kişi Irial değildi. Hala bir şans olmasını uman sadece o değildi. Kara Kral ayağa kalktı. Niall’ın şefkati sadece Irial içindi ve Irial ondan bu şefkati bastırmasını istemişti. Gölge sarsılıp Niall’ın geçmesine izin verdi.

Ani ayağa kalkacak gibi oldu ama Irial onu durdurdu. “Henüz değil.”

Niall o anda gerçek bir Kabuslar Kralı’ydı. İçinde biriken öfke, kuyudan taşan siyah balçık gibi açığa çıkmıştı. Ani o duyguların yoğunluğunda boğulacağını zannetti. Kayıp hissi, öfke, intikam. O an için gerçek bir kraldı.

“İkinci kez bana ait olana saldırıyorsun.” Niall, Bananach’ın üzerine yürüdü. “Tish benim korumamdaydı. Irial benim korumamda.”

“Korumandaydı,” diye düzeltti Bananach. “Sağ çıkacağını sanmıyorum. Kendi de bunun farkında.”

Niall içindeki öfkeye ve acıya teslim olduğunda odayı herkesin hissettiği bir dehşet duygusu doldurdu. Bütün gücüyle Bananach’a bir yumruk atıp kara ışıkların Kuzgun Peri’nin tenine saplanmasına yol açtı. “Bana ait olana zarar vermemeliydin.”

Kuzgun Peri ne hareket etti ne bir şey söyledi.

Niall bakışlarını Bananach’dan ayırmadı. “Git buradan. Ani’yi rahat bırak. Seni sürüyorum.”

Bananach başını hafifçe yana eğdi, insanlıktan uzak bir görünümlü vardı ama sesi sanki savaşta değil de bir düğündelermiş gibi sakindi. “Beni süremezsin Gancanagh. Bunu gayet iyi biliyorsun. Kazanamazsın. Birer birer yenileceksiniz. Siz düşerken ben güçleneceğim.”

Niall dikkatini Bananach’tan ayırmadı. “Bana sadakat yemini ettin. Bu yüzden seni öldürebilirim.”

“Hayır, öldüremezsin.” Bananach hafifçe başını salladı. “Bana ihanet eden kişi sana neler olduğunu anlattı. Ben ölürsem Sorcha ölür ve o ölürse hepiniz ölürsünüz. Beni öldürürsen ben kazanırım. Küçük avcı buna değer mi? Irial yüzünden duyduğun öfke her şeyi gözden çıkarman için yeterli mi?”

O anda Ani zihninde Gabriel’in sesini duydu: *Periler Diyarı’na git.*

Ani başını kaldırdığında babasının, yanında Tavşan ve Seth'le birlikte kapının eşiğinde durduğunu gördü. Kızın çıkabilmesi için yolu açıyorlardı.

Ani, dedi Gabriel'in sesi, onları buradan götür.

Kız o zaman Vahşi Av'ı hissetti. Bütün avcılar küçücük eve doldu.

Şimdi, dedi Gabriel.

Seth, Devlin ve Tavşan, Ly Erg'lere karşı büyük bir zafer elde edememişti ama vahşi perilerin kıza ve Irial'a yaklaşmasına engel oldular.

"Lütfen ufaklık," dedi Irial. "Tavşan ve sen buradayken avcılar iyi dövüşemez."

"Bizimle gel," diyecek oldu kız.

"Hayır." Irial, gölge nöbetçilerin yardımıyla oturur pozisyona geçti. "Niall'la kalacağım... Hiçbir şeyden kaçacak durumda değilim."

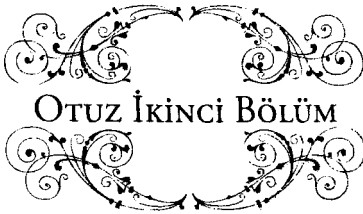
Gabriel ve Niall, Bananach'la dövüşmeye başlamıştı. Koriorda Ly Erg'ler ve Ani'nin tanımadığı periler avcılarla savaşıyordu. Kırmızı elli periler, böcekler gibi her yerden çıkıyordu. Yanlarında diken periler vardı. Dişi avcılardan biri, şöminenin maşasını alıp diken perilerden birinin bacağına saplayarak onu yere çiviledi.

Ani mutfağa doğru koştu.

Devlin bulduğu bıçakları karşısına çıkan perilere fırlatıyordu. Sadece tek elini kullanabiliyor olsa da hedefi tutturmakta gerçekten çok başarılıydı. Diğer kolundan aşağı kanlar akıyordu ama gözlerinde savaşmak istediğini gösteren bir bakış vardı.

Eğer Seth'i Periler Diyarı'na ulaştıramazlarsa artık Periler Diyarı diye bir yer olmayacaktı. Orada kalırlarsa hepsinin sağ çıkması mümkün değildi. Bu dövüşü kazanamazlardı.

Yine de bir sonraki cümleyi söylemek için Ani'nin sahip olduğu bütün iradeyi kullanması gerekti: "Gidelim."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

PERİLERİN ARASINDAN GEÇTİKLERİ SIRADA ANI, TAVŞAN'IN yanında olmasına dikkat etti. Seth arkayı tutuyor, kendisi ve Devlin yolu açıyordu. Kolundan akan kanlara rağmen Devlin vahşi bir dövüş sergiliyordu. Bıçakla yaptığı hareketler neredeyse bir cerrah ustalığındaydı. Hamlelerini büyük bir titizlikle yapıyordu. Avcılar da yolu açmalarında onlara yardım etti.

Ufak grup dükkandan çıktıktan sonra da üçgen formunu korudu. Ama Ani artık arka tarafta Seth'le birlikteydi. Hiç konuşmadan sokağı taradılar. Her biri kendi önünü kontrol ediyor, diğerinin alanına karışmıyordu.

Ani, sürüye ait olmayan bir peri olmasına rağmen Seth'in hiç de fena olmadığını düşündü.

Dövüşten uzaklaştıklarında, Seth'in Devlin'e attığı bakışlar en az kızınkiler kadar rahatsızdı. Neden? Seth'in Tavşan'a

göz kulak olması mantıklıydı, arkadaş sayılırlardı. Devlin'e de, Tavşan'a nasıl davranıyorsa öyle davranıyordu.

"Bırak yardım edeyim," dedi Seth alçak sesle. "Devlin?"

"Hayır." Devlin, Seth'e bakmadı bile. "Sus."

Devlin'in aksi tavırları yüzünden Ani konuşulmayan konunun güvenlikleriyle ilgisi olmadığını düşündü. Ölümlülerin arasından geçerken Ani, Tavşan dışındaki herkesin kanlar içindeki hallerini gizleyecek illüzyonlar yaratma yeteneği olduğu için kendini şanslı hissetti. Tavşan ise ortada yürüdüğü için konumu gereği gözlerden uzaktı.

Onları gören birkaç peri ya onlara bakakaldı ya da kaçarcasına önlerinden çekildi. Kara Saray'ın perilerini kanlar içinde görmek sıradışı bir durum değildi ama Yaz Kraliçesi'nin sevgilisini aynı durumda görmek dikkate değerdi. Tabii Ana Saray'ın katilini avcılarla birlikte görmek de öyleydi. Ani endişe ve korku içinde olmasa, kaçan perilerin tepkilerini eğlenceli bulabilirdi.

Sessizce Devlin'in peşinden gidip babasından haber bekledi. Aralarındaki mesafe açılrsa da hala Vahşi Av'a bağlıydı. Gabriel'le konuşmadı ama duymaya çalıştı. Bananach'ın perileri avcılardan kaçacak olursa babasının kendilerini uyaracağını biliyordu.

Devlin ve Seth aynı anda durdu. Huntsdale'in sınırındaki mezarlığa varmışlardı. Ani orada birkaç partiye katıldığını hatırlıyordu.

Seth endişeli gözlerle Devlin'in koluna baktı. Kanama henüz durmamış olsa da neyse ki yavaşlamıştı.

"Bırak yardım edeyim," dedi Seth. "Kana ihtiyacın var."

“Burada olmaz.” Devlin’in yüzü ter damlalarıyla kaplıydı. “Bekleyebilirim.”

“Ama...”

“Hayır,” diye çıkıştı Devlin. Gözlerinde kara gölgeler belir-di. “Üçüncü kez aynı teklifi yapmaya kalkma. Beni kan içme-ye yönlendiremeyeceksin.”

Ani, Devlin’in yanında durdu, aralarına girmedi, Devlin’in yakınında olmayı seçti. “Biriniz bana neler olduğunu anlat-mak ister mi?”

“Devlin’in bütün meselesi de zaten bu,” diye mırıldandı Seth. “Çok kan kaybetti ama kardeşim tam bir gerizekalı gibi davranıyor.”

“Kardeşin mi? Neden bahsediyorsun?” Ani ikisini süzdü. “Her dakika kafam daha da karışıyor.”

Devlin güçlkle yutkundu. “Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?”

“Eğer kan kaybedersen kime ne yararın olur?” Seth alçak sesle Devlin’e hitap etmişti ama dikkati etraflarındaydı.

“Periler Diyarı’na ulaştığımızda gerekeni yaparım karde-şim,” dedi Devlin.

Tavşan ve Ani birbiriyle bakıştı. Tavşan omuz silkmekle ye-tindi. “Geldik mi? Periler Diyarı’nın kapısında mıyız?”

“Kapılardan birinde.” Devlin kanayan kolunu bir şeyi tutmak istermiş gibi öne uzattı. Havadaki bir şeyler onu ya-karken adamın kanı cızırdadı. Gözlerini kapattı ama çok acı çektiği belliydi. Elinde olmadan duygularını gizleyen kalkanı indirdi, acı ve korku dalgası yüzünden Ani az kalsın dengesini kaybedecekti.

Birden karşılarında bir örtü belirdi. Bir kapı. Ani bu duruma şaşırdı çünkü her nedense yanından geçerken Periler Diyarı'nın kapısını göreceğini düşünmüştü.

“Dev?”

Devlin bir an ona baktıktan sonra, ayışığından yapılmış gibi görünen gümüş örtüye ilerledi. Devlin'in geçişi gümüş örtüyü bozdu ama örtü kısa sürede hiçbir şey olmamış gibi eski haline geri döndü. Sıvımsı bir dokusu vardı, bir yandan da ağır, kalın perdeleri andırıyordu.

Ani, Devlin'in peşinden gitti, hiç tereddüt etmeden ölümlülerin dünyasını bırakıp Periler Diyarı'na daldı. Seth ve Tavşan da peşinden içeri girince örtü arkalarından kapandı. Geri dönüp baktıklarında bir saniye için gümüş örtüyü gördüler ama hemen sonra örtü ve kapı ortadan kayboldu.

“Seth?” Ani ona baktı. “Daha önce buraya hiç gelmedim. Yardım eder misin?”

“Bir saniye izin ver.” Seth titriyordu, sanki en az Devlin kadar acı çekiyordu.

Derken kızın gözleri önünde Seth değişti. Yeniden ölümlü oldu. Ani birdenbire Periler Diyarı'nda, yanında onu koruyacak kadar güçlü kimse olmaksızın kalakalmıştı. Tavşan, periden çok ölümlüydü ve dövüşebilse de bu konuda çok yetenekli sayılmazdı. Devlin komada gibiydi ve Seth artık ölümlüydü.

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Ani.

“Eğer Devlin'i iyileştiremezsek işler daha da kötüye gidecek.” Seth, Ani'nin yanına oturdu. Hala titriyor ve terliyordu ama en azından kusacak gibi görünmüyordu. “Bana güveniyor musun?”

“Güveniyor muyum?” Seth, Kara Saray’dan değildi ama Tavşan ona güveniyordu. Kara Kral ona güveniyordu.

Seth sürüden değil.

Kara Kral’ın ölümlü aşkı, Ani ve Tish’in arkadaşı Leslie ona güvenmişti.

Bizden olmayabilir ama avcılarla birlikte savaştı. Ve Bananach’i öldürmek istiyor.

Devlin ona güveniyor.

“Şimdilik,” diye yanıtladı Ani.

“Güzel. O gelene kadar büyük ihtimalle birkaç dakikamız var.” Kızın *Sgian Dubh*’una uzandı. “Bunu alabilir miyim?”

“Ödünç alabilirsin.”

Oğlan dudağındaki halkayla oynadı. “İyi bir düzeltme. Ödünç alabilir miyim?”

Ani kabzası önde olacak şekilde bıçağı uzattı.

“Devlin’in kana ihtiyacı var Ani. Bilmeni istemediği gerçek buydu.”

“Kan mı?” Kız daha önce Ly Erg’lerin avuçlarıyla kan emişini izlemiş, kendi ailesinin kanı mürekkeple karıştırıp dövme olarak tenlerine işlettiğini görmüştü. Gabriel vücudundaki dövmelerde Kara Kralların kanını taşırdı.

Kan, büyüü besliyor. Kelimeler bir fısıltı gibi havayı doldurdu. *Kan bağlar, kan vaat eder.*

“Devlin’in yaşamak için kana ihtiyacı var,” diye devam etti Seth. “Hep onu yaratan iki kişinin kanına ihtiyaç duydu.”

Ani çevreye bakınıp kimsenin gizlice onlara saldıramayacağına emin oldu. Tavşan’ı kontrol etti. Tüm bunları yaparken Seth’in söylediklerini düşünüyordu.

“Ben geleceği görüyorum Ani.” Seth kıza baktı. “Sır olan şeyleri görüyorum.”

Ani donup kaldı. Seth’in gözlerinden, söylemediği bir şeyler olduğu anlaşıyordu. Bilmemesi gereken şeyler biliyordu.

“Senin kanın farklı.” Hareketsiz yatmakta olan Devlin’e baktı. “Bu yüzden savaşıyorlar. Irial’ın test ettiği bu. Kanın o kadar farklı ki Devlin’i besleyebilecek kadar güçlü.”

“Eğer ben... Ben ona kanımı verirsem ne olur?” Bir an için dünyanın değiştiğini gördüğünü sandı.

“Ona bağlanmış olursun,” dedi Seth. “Seçim senin ama bunu yaparsan, bundan sonra ablalarına değil sana bağlı olacak.”

Bu sırada arkalarındaki dünya değişiyordu. Çorak topraklar canlanmaya başlamıştı. Ağaçlardan enfes kokular yayıldı. Çimenler büyüyüp canlı bir yeşile dönüştü. Periler Diyarı yeniden uyanıyordu.

Seth, Sorch’a döndüğü için Periler Diyarı sağ kalacaktı.

Ama Seth etrafında olup bitenleri görmedi. “Var olan en eski büyü bu ve Devlin’e kanını verecek olursan gelecek değişecek.”

“İyiye doğru mu?” diye sordu Ani.

“Ben sadece kopuk sahneler görüyorum, tüm soruların yanıtı bende değil.” Seth dudağındaki halkayı ısırды. “Ben bu dünyada yeniyim Ani. Ancak tahmin yürütüp umut edebilirim.”

“Ama o geleceğin daha iyi olacağını düşünüyorsun.”

“Sevdiğim insanlar için, evet,” diye itiraf etti.

Ani, etrafı incelemekte olan ağabeyine baktı. “Bu listeye Devlin ve Tavşan da dahil mi?”

“Evet. Üstelik senin sevmediğin başkaları da dahil.” Seth kıza ciddi bir bakış fırlattı. “Ve o gelecek, Bananach için iyi olmayacak.”

“Tamam.” Ani bıçağı alıp kolunu kesti. Devlin’in yanına çöktü, adamın elini tutup onun kolundaki kanlı kesiklerle kendi kolundaki kanlı kesigi birleştirdi.

Seth kelimeleri söyledi ve Ani tekrarladı. “Kan kana, ben seninim, kemik kemiğe, nefes nefese. Benim açlığımı beslemek senin, senin açlığını beslemek benim görevim.”

Ani’nin kanı Devlin’in kanına karışırken etraflarındaki dünya değişti. Gri tonlar birbirine karıştı. Kızın kurtları, rüyasında gördüğü o vahşi yaratıklar, etraflarına dizilmişti. Gözleri artık yeşil değil kırmızıydı. Artık ölümlülerin dünyasında değillerdi. Kızın buraya taşıdığı Av farklıydı. *Bizim*.

Arkalarında birdenbire bir kestane ağacı belirdi. Kollarını gökyüzüne doğru uzatınca dallarında çiçekler açtı. Ani’nin gözleri önünde her taraf kestane ağaçlarıyla kaplandı.

“Ben seninim,” dedi Devlin.

Kız ona baktı.

Devlin gözlerini açmış, kurtlarınkini andıran bakışlarını kıza çevirmişti. “Kana kan, kemiğe kemik, nefese nefes. Benim açlığımı beslemek senin, senin açlığını beslemek benim görevim.”

Ani’yi öptü, kız onun enerjisini emerken o da kızın enerjisini içti. İkisi de birbirini tüketmedi.

Kurtların uluması herkesin dikkatini o tarafa çekti. Kızın rüyasında gördüğü yaratıklar artık hayal ürünü değildi. Canlıydılar ve yaklaşan gümüş gözlü periye hırslıyorlardı.

Sorcha.

Kadının elbisesi yüzyıllar önceki bir döneme aitti, hem tavrı hem havası, resmi zamanları hatırlatıyordu. Bir korse giymişti ve saçları yapılmıştı. Yürürken yanındaki peçeli hizmetkarlar ona eşlik ediyordu. *Korktuğun peri bu mu?* Bu kadın, deli Kuzgun Peri'den o kadar farklıydı ki.

Seth ayağa kalkıp diğerleri ile Ana Kraliçe'nin arasına geçti. "Anne."

Bir an için bütün dünya nefesini tutmuş gibiydi. Sorcha elini Seth'e uzattı.

Seth bir kaşını kaldırdı, sonra elinden tutup onu kendine çekti ve sarıldı. "Seni özledim."

Kadın onu azarlayıp azarlamamak konusunda kararsız kalmış gibi dudaklarını büzdü. "Seth! Kraliçe böyle selamlanmaz."

Oğlan bir kahkaha atıp kadını yanağından öptü. Ardından kulağına fısıldadı, "Oğluna sarılabilirsin."

Ana Kraliçe başını sallamakla yetindi ama bakışları, bütün aşırı koruyucu anne babalar gibi oğlanın vücudundaki yaraların üzerindeydi. "Seni kim yaraladı? Son birkaç saattir seni göremiyordum."

"Ben iyiyim."

"Bananach'tı değil mi? Yoksa..." Bakışları Devlin'e kaydı. "Sen miydin? Ona zarar verdin mi?"

"Hayır." Seth aralarına girip kadının yeniden kendine bakmasını sağladı. "Kardeşim ve ben Bananach'a karşı birlikte savaştık."

Sorcha bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Bakışları Devlin'le Seth arasında gitti geldi. "Benim bir tane oğlum var," dedi Devlin'e.

Devlin doğruldu. "Biliyorum abla."

Ayağa kalkarken Ani'nin elini bırakmamıştı.

Ana Kraliçe dünyasındaki değişimi izledi. Ağaçlara baktığı sırada yüzünde beliren ifade memnuniyet ifadesi değildi. "Bunları benim iradem yaratmadı. Neden kaybolmuyorlar?"

Kimse hiçbir şey söylemedi. Ani yanıtı bilmiyordu ve diğerleri biliyorsa bile konuşmamayı tercih etti.

Ana Kraliçe, Tavşan'a doğru ilerledi. "Sen, yarım kan..."

Kurtlar uludu. Tavşan, ağaçlardan birine yaslanmıştı ve anlaşılan kurtların korumasındaydı.

"Sana burada olman için izin veriyorum," diye devam etti Kraliçe. "Kalıp iyileşebilirsin. Sanatçılar bölümünde senin için bir kulübe var. İçinde ne istiyorsan bulacaksın. Periler Diyarı'na hoşgeldin."

Tavşan başını eğerek Kraliçe'yi selamladı.

"Ama sen..." Sorcha, Ani'ye döndü. "Ölmüş olman gerekiyordu ama görüyorum ki hala hayattasın. Bu nasıl olur?"

"Kraliçem..." diye söze başladı Devlin.

Ani onun lafını kesti. "Devlin olmasını istediğin türde bir pislik olmadığı için."

Kurtların uluması kızın tenini doldurdu. Hayvanların gözleri, Devlin'in yanında yattığı sırada gördüğü o kızıl ışıltılarla doluydu. Devlin'in gözleri de aynı tonda bir kırmızıydı. Ani kendi gözlerinin de kızıl olduğunu tahmin etti.

Sorcha sadece Devlin'e bakıyordu. "Onu öldürmeyecek misin? Yaptığın yanlışı düzeltmen gerek."

"Hayır." Devlin, Ani'nin elini sıkı sıkı tuttu. "Onunki yerine, herhangi bir hayatı feda etmeye hazırım."

“Herhangi bir hayatı mı?” diye tekrarladı Sorcha. “Onunki yerine benim hayatımı feda etmeye razı mısın?”

“İkinizin de iyi olmasını tercih ederim,” dedi Devlin.

Sorcha bir şey söyleyecek oldu ama Seth onun koluna dokunarak Kraliçe’yi durdurdu. Ana Kraliçe ona bakıp sustu.

“Burada, Periler Diyarı’nda Ani’yle birlikte kalacağım abla.” Devlin diz çökmeye hazırlandı ama Ani onun elini bırakmadı. Bu yüzden Devlin doğrulup Sorcha’ya baktı.

Sorcha başını iki yana salladı. “Peki, seni kim besleyecek? Bana karşı çıkıp yine de masamda yemek yiyebileceğini mi sanıyorsun?”

Seth, Ani’ye öyle yoğun bakışlarla bakıyordu ki kelimeleri kızın kafasına sokmaya çalıştığı sanılabilirdi. *Ne demişti?* Ani, Seth’in söylediklerini hatırladı.

“Ben besleyeceğim,” dedi Kraliçe’ye. “Devlin’e neye ihtiyacı varsa vereceğim.”

Ana Kraliçe kaşlarını çattı ama Seth gülümsedi.

“Öyle olsun,” diye fısıldadı Sorcha gitmeden önce.

Ardından Seth’le birlikte yürüyüp gitti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLIN, KRALIÇE’NİN GİDİŞİNİ İZLEDİ. SORMAK İSTEDİĞİ, yanıtına ihtiyaç duyduğu pek çok soru vardı ama bunu yapmadan önce Ani’nin yaptıklarına bir anlam vermesi gerekiyordu. Kız sadece kanını paylaşmakla kalmamıştı, aynı zamanda onu daima beslemeyi de teklif etmişti. Ana Kraliçe’ye karşı Devlin’in tarafını seçmiş ve onları birbirlerine bağlayan bir yemin etmişti.

Belki de her zaman birbirimize bağlıydık.

Artık sonsuza kadar partneri olan avcı, Devlin’in elini tuttu. Kurtlar etraflarını sarmış bekliyordu.

“O ağaçları biz yarattık?” Ani başını kaldırıp Devlin’e baktı. Cümleyi soru tonuyla söylemişti çünkü söylediğinin doğrulanmasına ihtiyacı vardı. “Birlikte.”

“Kurtlar da artık etten kemikten,” diye ekledi Devlin.

“Bir bakıma.” Ani kurtlara baktı. “Gelin.”

Kurtlar birer birer kızın vücuduna doğru atlayıp teninin içinde kayboldu. Kafalar ve kuyruklar, kan ve kemik, kürk ve kas, hepsi birden avcıya karıştı.

“Rüyada olduğundan farklı bir his,” dedi kız, kurtların sonuncusu da onun içine girerken.

“Farklı görünüyorlar.” Devlin kızın teninin altındaki kızıl gözlü kurtları görebiliyordu.

“Ah!” Ani hayranlıkla kollarına baktı. “İçimdeler.”

Tavşan ağaçtan uzaklaşıp kardeşinin önüne dikildi. “Şu haline bak, yardımım olmadan her tarafın boyanmış.”

Ani, Tavşan’a uzandı. “Vücudumda senin sanatına her zaman yer var Tavşan. Hazır olduğun zaman...”

“Bir gün.” Tavşan, kızın saçlarını yüzünden çekip hayranlık dolu gözlerle kardeşini izledi.

Ardından Devlin’e döndü. “Sorcha burada kalabileceğimi söyledi ama dükkan...” Cümlesini tamamlamakta güçlük çekti. “Dükkan artık yok. Evimiz...”

Devlin, Tavşan’a yürümesini işaret etti. “Burada başka sanatçılar da var. Pek çok sanatçı. Melezler ve ölümlüler.”

“Ölümlülerin dünyasında beni çağıran hiçbir şey kalmadı.” Tavşan’ın sesi üzgündü ama artık Devlin’in onu dükkanda gördüğü zamanki kadar kötü durumda değildi.

“Burada kal,” diye ısrar etti Ani. “En azından ne yapacağımıza karar verene kadar. Lütfen Tavşan?”

Tavşan başını sallayarak kabullendi.

Daha fazla tartışmadılar. Devlin, Tavşan’ı sanatçıların kulübelerinin olduğu bölüme götürdü. Tavşan’ı çeşitli sanat malzemeleri ve dövme ekipmanıyla dolu pırıl pırıl ku-

lübeye bırakmalarının ardından Devlin, Ani'yi kendi evine götürdü.

Kraliçe'nin sarayına varıp Devlin'e ayrılan bölüme ulaştıklarında, kendilerini bekleyen Rae'yi gördüler. Devlin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Rae artık mağarada saklanmıyordu, saraya uygun bir şekilde giyinmiş olarak Devlin'i bekliyordu.

"Kraliçe uyandı," dedi Devlin ona.

Rae gülümsedi. "Ve Periler Diyarı yeniden eskisi gibi. Ne kadar basit aslında değil mi? Sorch'a'nın oğlunu eve getiriyor-sun ve dünya uyanıyor."

"Evet. Aynen öyle." Devlin ona sarılabilmeyi diledi ama sarılamazdı. Bu yüzden Rae'ye neler hissettiğini söylemeye karar verdi. "Periler Diyarı'nı kurtardın. Sen olmasan neler olduğunu bilemezdim."

"Ama ben olmasam zaten Kraliçe rüyalarda kaybolmıyacak-tı," diye düzeltti Rae. "Seth'i görebilmesini sağlayanın ben olduğumu unutma."

"Rüyalarda pek çok şey yapabiliyorsun, yanılıyor muyum?" Ani'nin sesi yumuşaktı ama içinde korkunun izleri vardı.

"Hayal görmenizi sağlamıyorum Ani." Rae tuzağa düşmüş bir av gibi hareketsizdi. Kollarını veya bacaklarını kımıltılamadı. "Tek yaptığım rüyalarınızı birbirine bağlamaktı."

"Neden?"

Rae omuz silkti. "Birbirinize ihtiyacınız vardı."

Ve o anda Devlin önceden fark etmediği bir şeyi kavradı. *Biliyordun.*

Rae için dünya o anda dönmeyi bıraktı. "Neyi biliyordum?"

Rae'nin dünyasının merkezinde yer alan Devlin odayı ge-
 çip onun yanına gitti. Sesi yumuşacıktı. "Bunca yıldır, Ani'nin
 hayatıma girmesinin kaderim olduğunu biliyordun. Onu öl-
 dürmememi istediğinde de bundan haberdar mıydın?"

"Ah, Devlin, fazla soru soruyorsun." Adamın omzuna do-
 kunacakmış gibi elini kaldırdı. "Bilmemem gereken şeyler bi-
 liyordum... Ya da belki de bilmem gereken şeylerdi. Hangi
 ihtimallerin kaderimiz olduğunu kim bilebilir? Hangi iplerin
 birbiriyle birleşeceğini kim söyleyebilir?"

"İpler mi?" Devlin duraksayıp bu ipuçlarını birleştirmeyi
 denedi. "Tam olarak ne biliyorsun?"

"Bu soruya yanıt veremem," diye fısıldadı Rae. "Keşke ve-
 rebilseydim."

Ani yüksek arkalıklı bir iskemleye oturup ayaklarını altı-
 na kıvırdı. Teninin altındaki kurtlar huzursuzca kıpırdandı.
 Rae kurtların huzursuzluğuna Ani'nin endişelerinin mi, yoksa
 Devlin'in rahatsızlığının mı neden olduğunu anlayamadı. O
 kurtlar Yeni Av'ın parçasıydı, Periler Diyarı'na ait olan avın.
 Hem Devlin'in hem Ani'nin duygularına tepki veriyorlardı.

Yeni Av beni de koruyacak mı?

Rae, Devlin'in yeni öğrendiği bilgileri sindirmesini bek-
 ledi. İşler Rae'nin kontrolünde olsaydı ona ve Ani'ye Periler
 Diyarı'nın kaderinin ne olduğundan bahsederdi. Artık bütün
 perilerin geleceğinin Devlin'e bağlı olduğunu anlatırdı. Eğer
 her istediğini yapabilseydi Devlin'e her şeyi yıllar önce söylerdi
 ama Eola'ların kararı bağlayıcıydı.

"Lütfen Devlin," dedi Rae. "Sana söylediklerim üzerine
 düşün ama yanıtını veremeyeceğim sorular sorma."

Kapı çalınınca hepsi birden sustu.

“Burada kalın.” Devlin kapıya bakmaya gitti.

Devlin gittiğinde Ani, Rae’ye baktı. “Onu çok seviyorsun.”

Rae içini çekti. “Açıksözlülüğün her zaman çekici bir özellik değil Ani.”

Avcı sıırttı. “Sanırım bu konuyu daha önce konuşmuştuk.”

Devlin döndüğünde yüzündeki ifade ciddiydi. “Kraliçe beni kabul salonuna çağırdı.”

Devlin, Sorch’a’nın kabul salonundan içeri girdi. Çağırılmış olmak ve bütün perilerin salona toplanmış olması öfkelenmesine yol açmıştı. Sonsuzluk boyunca yaptığı gibi bu duyguyu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Sonsuzluk boyunca Kraliçe’nin danışmanı, katili ve ailesi olmuştu. Şimdi Kraliçe tüm bunlar yaşanmamış gibi ona emirler yağıdırıyordu.

Tahtında oturan Ana Kraliçe’nin duygusuz bir havası vardı. Arkasında duran Seth bir elini Kraliçe’nin tahtına yaslamıştı. Sorch’a gibi onun da ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Devlin’se duygularını saklama gereğı duymadı. Kızgındı. Sorch’a az kalsın Periler Diyarı’nı yok edecekti, oysa şimdi bu delilik hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

Devlin kalabalığı geçip kürsüye doğru ilerledi. Kraliçe’nin önünde durdu ama eğilerek onu selamlamadı. Hayatında ilk kez Ana Kraliçe’nin önünde dizlerinin üstüne çökmedi.

Salondaki hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Bütün gözler Devlin’in üzerindeydi. Sonsuzluğu Kraliçe için cinayetler işleyerek geçiren adam, fiziksel tehditler kadar, üstü örtülü tehditlerin varlığını da tespit etmeye alışkındı.

“Benden neler saklıyorsun? Artık sana bu soruyu sormak zorundayım Devlin.” Sorch’a’nın sesi sakindi ama keskin bir tınısı vardı. Ana Saray’ın soyluları önünde onunla bir hiçmiş gibi konuşuyordu.

O zaman Devlin o güne kadar hiç geçmediği bir çizgiyi geçti. Öne çıkıp ablasını kolundan yakaladı. “Bunu burada konuşmayacağız.”

“Geri çekil!” diye emretti Sorch’a. Kendini kurtarmayı denedi ama Devlin onun kolunu daha da sıkı tuttu.

“Bunu yaparak ikimizi de utandırıyorsun,” diye fısıldadı Devlin.

Seth öne çıktı ama Periler Diyarı’ndayken ölümlüydü ve ölümlüler yeterince hızlı hareket edemezdi. Seth harekete geçtiğinde Devlin çoktan Sorch’a’yı kürsüden uzaklaştırmıştı.

Devlin salona döndü. “Ana Kraliçe fiziksel bir tehlike altında değil.”

Bu teminat öncelikle Seth içindi ama geri kalan periler de bu sözleri duydu.

Seth başını salladı.

Sorch’a karşı koymayı sürdürdü. Devlin’in göğsüne işe yaramaz yumruklar indirdi. “Bırak beni.”

“Abla, ya kendi isteğinle benimle gelersin ya da her şeyi herkesin önünde tartışırız.”

Ana Kraliçe somurttu ama direnmeyi kesti.

Devlin o zaman ablasını-annesini-kraliçesini salonun diğer tarafına götürdü ve bahçeye açılan kapıdan çıktılar.

Kraliçe onun önüne geçti. Bahçede yalnızca ikisi vardı. Devlin, Kraliçe’nin gözlerinde delice parıltılar gördü. Deri-

sindeki gümüş damarlar suyun altındaki ayışığı gibi ışıldıyordu.

“Seth nasıl peri oldu?”

“Bunun ne önemi var?”

“Nasıl?”

“Yanıtı biliyorsun, yoksa böyle davranıyor olmazdın. Ona kendi özümden verdim. Bu sonuçlarla veya duygularla karşılaşmayı beklemiyordum ama pişman değilim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir çocuğum olmasını istedim. Bir oğlum olmasını istedim ve ben de bir anne...”

“Senin bir oğlun vardı, eğer itiraf etmeyecek kadar zalim olmasaydın...” Bakışlarını Kraliçe’den uzaklaştırdı.

“Hayır, benim bir kardeşim var. Sen benim kardeşimsin, düzen ve kargaşadan yapıldın. Ben sadece benim olacak birini istedim.” Kraliçe huzursuzdu, Ana Kraliçe’nin yapması gerektiği gibi duygularını kontrol edemiyordu. Sonsuzluk boyunca devam eden dengenin ardından işler değişmeye başlamıştı çünkü Sorcha öyle istemişti. Ana Kraliçe, Değişmez Kraliçe değişmişti.

“Doğru seçimi yaptım,” diye ısrar etti. “Ona ihtiyacım vardı. Onun da bana ihtiyacı var.”

“Oturabilir miyiz?” Devlin aralarındaki boşluğu işaret etti. Sorcha orada bir masa ve iki koltuğun belirmesini sağladı. Devlin koltuğa yerleşip Kraliçe’ye baktı. İkisinin de hatırlayamayacağı kadar uzun zamanın ardından Sorcha her şeyi değiştirmişti. Devlin bunun Periler Diyarı veya ölümlülerin dünyası için ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şimdiye kadar yaşananlar iyiye işaret değildi.

Devlin temkinli bir tavırla onun eline dokundu. “Sen ne yaptın abla?”

“Kendimi Bananach’tan kurtardım. Artık birbirimizden farklıyız. Ölümlünün bir parçasıyla kendimi lekeledim, bir parçamı ölümlüye verdim. Görmüyor musun? Bananach ve ben artık birbirimizin karşısı değiliz.” Sorcha gülümsediğinde ay bütün gücüyle parladı. “Amacım bu değildi ama bu sayede, sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasına kavuştum. Bir oğlum var, bana ait bir çocuk. Şimdiye kadar sahip olmadığım duygulara sahibim ve artık ikizim olmayan ikizimle karşılaştığımda hastalanmıyorum. Belki artık onu öldürebilirim bile.”

“Öldüremezsın.” Devlin, Kraliçe’nin elini tuttu. “İyi düşün. Ya yanılıyorsan, ya hala ona bağlıysan... Hepimizi öldürme riskine girecek misin?”

“Eğer Seth’e zarar verirse girerim.” Sorcha onun elinden kurtuldu. “Belki de ölümlülerin dünyasına gidip gelebilecek tek kişi artık o değildir. Belki her şeyin çoktan değişmesi gerekiyordu.”

“Sen Değişmeyen Kraliçe’sin.” Devlin hissettiği panik duygusunu bastırmaya çalıştı. “Uzun süre ölümlülerin dünyasında kalamazsın. Gerçek dünya parçalanmaya...”

“Benim varlığıma uyum sağlamaya başlar. Bunda o kadar korkunç olan ne?” Kraliçe’nin üzerinde delice bir hava vardı. “Periler Diyarı benim irademe göre şekilleniyor. Ve baksana, ne kadar güzel bir dünyamız var.”

Devlin etrafında yaşanmaya başlayan ani değişim yüzünden alarm haline geçti. Gözlerini kapadı, birleşip ayrılan ipleri

gördü. Hayatlar değişti, ihtimaller ortadan kalktı ve ölümler her yanı sardı. Dünyalar arasındaki geçit ikizlere açık olduğu sürece Sorcha tehlikedeydi çünkü denge bozulmuştu. Sorcha'nın tehlikede olması demek, Periler Diyarı'nın tehlikede olması demekti.

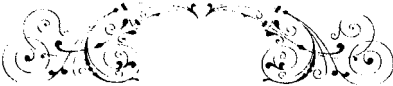
Devlin dizlerinin üstüne çöktü. "Seni hayalkırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Oğlum olmanı istedim," diye fısıldadı Kraliçe. "Ama Bananach'ın da üstünde payı olan birini kendi çocuğum kabul edemem. Sen kardeşimsin. Ailemsin."

"Biliyorum." Devlin endişelerini Kraliçe'den sakladı. Kraliçe, Bananach'ın Seth'i öldürmenin yolunu aradığını, hele ki Ani'den Seth'i öldürmesini istediğini öğrenecek olursa küplere binerdi. Ve Bananach'ın peşinden ölümlülerin dünyasına giden, her şeyi yapabilecek öfkeli bir kraliçe, kimse için iyi haber değildi.

Bananach'tan ayrılmak Sorcha'nın hiç tatmadığı duyguları tatmasına yol açmıştı. Ama bunun anlamı mükemmel zihin açıklığına sahip tek perinin, dengesini kaybetmiş olması demekti. Denge geri gelene kadar düzenin hiç şansı yoktu.

Kraliçe'nin dengesini bulmasını nasıl sağlarım? Kraliçe'yi onun kadar tanıyan kimse yoktu ama o bile bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Aradığı yanıtları Periler Diyarı'nda bekleyerek bulamayacağını bildiğinden kendini yeni bir yolculuğa hazırladı. Ölümlülerin dünyasına dönmek zorundaydı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEVLIN GİDİP ANI VE RAE'YE ÖĞRENDİKLERİNİ AÇIKLADI. “Uzun süreliğine gitmeyi planlamıyorum ama Niall’la konuşmalıyım.”

“Hayır.” Ani temizlemekte olduğu bıçağı işaret etti. “Orada bizi nelerin beklediğini unuttun mu? Senin için güvenli değil ve yanında ben olmadan hiçbir yere gidemezsin. Ben de kabul etmiyorum.”

“Kraliçe uyuduğunda Bananach buraya geldi Devlin. Burası da güvenli değil.” Rae sanki fiziksel bir şekli varmış gibi koltuklardan birine oturdu. Titremiyordu ama gözlerinde dehşet ifadesi vardı. “Bananach korkunçtu. Bütün o cesetler... Geri geleceğine eminim.”

“Birbirimizden ayrılmamalıyız,” diye çıkıştı Ani. Zaten pırıl pırıl ettiği bıçakları temizlemeyi sürdürdü. Rae’nin anlattığına göre Ani, Devlin’in yokluğunda odadaki bıçakları temiz-

lemeye başlamıştı. Kızın bıçakları, adamın bıçaklarının yanına dizilmişti. Bu manzara Devlin'i gülümsetti. Ama Ani'nin öfkesinin gülünecek bir yanı yoktu. Ani kısa bıçaklardan birini temizlemeye koyuldu. "Sen Bananach'la dövüşürken burada oturup bekleyeceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

"Ani," diye söze başlayacak oldu Devlin.

"Sorcha'yla konuştuğun sırada burada oturup seni bekledim. Ayrıca sen ne dersen de, Ana Kraliçe de delinin biri. Şimdi daha deli olan ikizle karşı karşıya gelmek için ölümlülerin dünyasına mı gideceksin?" Kız kollarını kavuşturdu. "Ben de oradaydım Devlin. Bananach seni öldürebilirdi. Üstelik şu işe bak, daha beş dakikadır birbirimize bağlıyız ve birdenbire bensiz tehlikelere atılmaya karar verdin. Hiç sanmıyorum."

"Ani haklı," diye mırıldandı Rae.

"Duydun mu?" Ani, *Sgian Dubh*'lardan birini kılıfına koydu. "Mantığa ne oldu?"

"Bana ters karşılıklar vermenin mantıkla ne ilgisi var?" Devlin'in sesi sakindi ama duyguları alev alevdi. Zihninde, Ani'ye saldıran Bananach'ın görüntüsü vardı. "Tek bir yolculuk. Ardından her şey daha iyi olacak."

"Hayır." Ani öfkeyle ona baktı. "Sen dövüşürsen ben de dövüşürüm. Bu söylediğim pazarlığa tabi değil."

"Oraya bizzat senin gitmen gerekmiyor." Rae oturuyormuş görüldüğü koltuktan kalkmadan konuşuyordu. Ellerini kucağında birleştirdi, oturmaya sürdürdü. "Her sorun dövüşerek çözülmez."

Rae, Ani'ye döndü. "Krallardan biriyle aranızda yakın bir bağ var, doğru mu?"

“Evet. İrial’la...” Ani, Devlin’e baktı. “Ama bizim aramızdaki şey tam olarak bir bağ değil.”

Rae yavaşça ayağa kalktı. Yarattığı illüzyon sayesinde, gerçekmiş gibi görünüyordu. “Senin aracılığınla İrial’a ulaşabilirim. Devlin de rüyaya gelebilir çünkü ikinizin rüyalarını bağladım. Bana izin verin ve sonra hep birlikte uykuya dalalım.”

Avcı kaşlarını çatıp ikisine baktı. “Sana tam olarak ne için izin verelim?”

Devlin duraksadı. İçine girme meselesini tüm detaylarıyla Ani’ye anlatmamıştı. “Rae’nin vücudu yok. Rüyaların dışında ancak birilerinin vücutlarını...”

“Şimdilik sadece Devlin’inkini,” diye araya girdi Rae.

“Eğer vücudumu kullanmasına izin verirsem bir vücut oluyor,” dedi Devlin. Hemen ekledi. “Kötü bir deneyim değil.”

“Kötü değil mi?” Rae bir kahkaha attı. “Harika zaman geçiriyor Ani ama o duygusal özgürlükten ne kadar hoşlandığını asla itiraf etmeyecektir.”

Ani ikisini süzdü. “Ben de Ana Saray’ın sıkıcı olduğunu sanıyordum. Meğer neler varmış.”

Rae’nin ve Ani’nin gülümsediğini gören Devlin’in hissettiği gerilim kayboldu.

Ardından Rae, Devlin’in karşısına geçti. Adamın vücuduna girmeden önce her zaman olduğu gibi heyecanlanmış, gözbebekleri büyümüştü. “Bakalım Kara Saray’da uyuyan kimse var mı?”

Devlin vücudunu ele geçiren hayali ölümlüye baktı. Ardından Ani’ye döndü. “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin

değilim... Ölümlülerin dünyasına çabucak gidip dönebilirim Ani."

Ani onun elini tutup Rae'ye baktı. "Anlaşılan içimizden biri korkuyor."

Rae bir kahkaha attı. "Sanırım etrafta olmaktan hoşlanacağım Ani."

Ani'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

Devlin gerçekten de korkuyordu. Neden korktuğundan emin değildi. Olabildiğince kontrollü hareketlerle yatağına doğru ilerledi. "O zaman hep birlikte rüyamızda Kara Saray'ı görelim."

Hem Rae'yi vücudunda hissetmek hem de Ani'nin varlığı oldukça garip bir deneyimdi. Yalnız bir hayat sürerken onları saklamaya ve sonra onlarla birlikte var olmaya geçmişti. Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, ikisi olmadan yaşayamayacağıydı.

Ani'nin Irial'la bağının yarattığı yolu takip ettiler. Rüyada Devlin kendini birdenbire eski Kara Kral'ın evinin kapı tokmağına uzanırken buldu. Ani yanı başındaydı ve her nasılsa tokmak ikisinin birden elini ısırdı.

İçerisi artık bembeyaz bir boşluktu. Irial boşluğun ortasındaydı. "Ani, tatlım?"

"Seninle ve Niall'la konuşmamız gerekiyor," dedi Ani. "Rüyayı onunkiyle birleştirmemize izin verir misin?"

Irial'ın yüzünde garip bir ifade belirdi. Devlin, Ani ortalıktayken o ifadeyi görmemeyi tercih ederdi ama neyse ki bakışlarının hedefi Ani değildi.

“Yanınızda tanımadığım biri var,” dedi Irial, Rae’ye bakıp. “Peri değil.”

“Bir rüya gezgini,” diye itiraf etti Ani. “Şu anda gerçekten buradayız. Bunu kavırıyorsun değil mi?”

“Neler olduğunun farkındayım yavrum.” Irial onlardan uzaklaştı. “Duygularla, sevgilinin kıskançlığını gözden çıkarmayacak kadar uzun süredir uğraşıyorum.” Gözucuyla Devlin’e baktı.

Beyaz boşlukta yarı tanıdık, büyük bir oda belirdi. Duvarlar, zambaklarla süslü duvar kağıdıyla kaplıydı, girintilerde mumları yanan şamdanlar vardı. Gördüğü ev Devlin’e, Kara Kral ve Niall’in şenlikler düzenledikleri eski evlerini hatırlattı.

Ani, Irial’ın yanına oturdu. “İyi misin?”

“Yeterince iyiyim,” diye mırıldandı Irial.

Ani onun gömleğini kaldırdı. Irial’ın teni parlak bir kırmızı tonundaydı, yaraların çevresi siyah morluklarla kaplıydı. Yaralar iyileşmemiş gibiydi, oysa Irial kadar güçlü bir perinin yaralarının çoktan geçmiş olması gerekirdi.

“Neden bu yara iyileşmedi?” diye sordu Ani.

“Kes şunu.” Irial nazıkçe onun elini itti.

Ardından, sanki yaralı değilmiş gibi arkasına yaslandı. “Söylesenize, rüya dokuyucunuz daha sonra Niall’in rüyalarına girebilmem için yolu açık bırakabilir mi?”

Niall odaya girdi. “Bu konuda ne düşündüğümü önce bana sormaya ne dersin?”

“Aaa, işte buradasın.” Irial gözlerinde dans eden gölgelerle Kara Kral’ı selamladı. “Uyuyup uyumadığına emin değildim

Gancanagh. Kontrolünde olmayan şeyler için fazlasıyla endişeleniyorsun.”

Niall odanın ortasında durdu ve öfkeyle Irial’a baktı. “Bu yanıtı kabul etmiyorum.”

Ardından Niall başka tek kelime etmeden odanın ortasındaki tahta oturdu. Birdenbire beliren tahtı inceleyen Devlin rüyadaki imgeleri kimin yarattığını merak etti.

Onların rüyalarını kullanarak ben yaratıyorum, dedi Rae.

Ardından bir kahkaha attı.

Bu halimiz beni gerçekten büyüledi Dev. Daha önce bunu yapamazdım. Merak ediyorum da acaba...

Bu bir deney değil Rae, diye hatırlattı Devlin.

Normalde harcayacağından daha büyük bir çaba harcararak Niall’ın tahtına doğru ilerledi. İçindeki bir şeyler tahta yaklaşmasını engelliyordu sanki. Şimdi hangi saraya hizmet ettiğinden dahi emin olmayan Devlin bir an için kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Artık Sorcha’nın danışmanı değildi ama Kara Saray’a da sadakat yemini etmeyecekti. Gerçeği söylemek gerekirse o sadece perilere hizmet ediyordu. Belki de baştan beri yaptığı buydu.

Devlin saygılı bir şekilde Niall’ın önünde durdu ama ne diz çöktü ne de boyun eğdiğini gösteren herhangi bir hareket yaptı. “Kara Saray’ı Periler Diyarı’na geri götürmelisin.”

“Hayır.”

Devlin sonsuzluk boyunca yaptığı gibi yine duygularını bastırdı. “Sorcha dengesizleşti. Buraya gelmek istiyor. Bunu yapacak olursa ölümlülerin dünyasının ne hale geleceğinin farkında mısın?”

Devlin'in bir zamanlar arkadaşı olan, yine bir zamanlar Ana Kraliçe'nin favorisi olan ve tüm saraylar tarafından sevilen Niall öfkeyle ona baktı. "Bana sarayımla ne yapacağımı mı öğretiyorsun Devlin?"

Odanın diğer tarafındaki Irial beklentiyle gerildi. Kımıldamamış ya da dikkat çekecek bir harekette bulunmamıştı ama Devlin ondaki değişimi gördü. Bu tür bir hareketlenmeye yol açan umudun ne olduğunu biliyordu. Irial'ın sarayı ona ilk sunuşunun üzerinden yüzyıllar geçtiği halde Niall o ana kadar isteksiz bir kraldı. Şimdiyse ilk kez gerçek bir kral gibi davranıyordu.

"Ben kimseden emir almam. Senin öğüdünü istemiyorum. Hala bir danışmanım var." Niall'in gözleri bir anlığına Irial'a kaydı. "Sorcha'nın eğilimleri beni ilgilendirmiyor."

"Bu dünyayı feda etmeye razı mısınız?" diye sordu Devlin.

Niall'in yüzündeki ifade umursamazdı. "Sorcha arkadaşımı elimden aldı, onu tebaası haline getirdi."

"Varisi haline getirdi. Seth sıradan bir tebaadan çok daha fazlası." Devlin öfkesini hala kontrol altında tutuyordu ama öfkenin orada olduğu belliydi. Sonuçta sonsuzluk boyu süren sadakatinin ardından, annesi-ablası-kraliçesi onun yerine bir yabancıyı varis olarak seçmişti.

"Ben de bir sarayın varisiydim. Taşa yazılmış bir şey değil." Niall, Irial'ı işaret etti. "Beni varisi ilan ettikten sonra, dokuz yüz sene boyunca sarayı kendine sakladı."

"Çünkü tahta geçmeyi reddettin," diye hatırlattı Irial. Ayağa kalkıp Niall'in yanına yürüdü. "Hatırlarsan Niall, varisim olmayı sen reddettin."

“Ve şimdi geldiğimiz yere bak.” Niall yeniden Irial’a bakmaya zahmet etmedi.

“Seth, artık Kraliçe’nin tek varisi. Yaz Kraliçesi’nin eşlikçisi, Kış Kraliçesi’nin arkadaşı ve Kara Kral’ın kardeşi. Kraliçe onu ölümlülükten kurtardı, ona krallara layık bir güç verdi ve söyleme hakkına sahip olmadığım başka hediyeler sundu.” Devlin o anda kime daha çok içerlediğine emin değildi.

“Kraliçe onu bir piyon olarak kullandı,” dedi Niall.

Devlin bu söze itiraz etmedi çünkü edemezdi. Ölümlüyü periye dönüştürdüğü sırada Sorcha’nın bu hareketin olası sonuçlarını hesaplamış olması kaçınılmazdı. Kraliçe’nin hesap etmediği, bu eyleminin kendini nasıl değiştireceğiydi. Ana Kraliçe bir hesap hatası yapmıştı ve sınırın her iki tarafındakiler bu hatanın bedelini ödeyecekti.

“Periler Diyarı’na dön,” diye tekrarladı Devlin.

“Hayır.”

“Onunkini dengeleyecek bir saraya ihtiyacı var. Sorcha, Periler Diyarı’nda kalmalı.” Devlin’in öfkesi artık gizli değildi. Sesi büyük bir öfkeyle doluydu.

“Kara Saray bu dünyaya ait. Sarayımı tanıyorum Devlin. Onlar için en iyi olanın ne olduğunu biliyorum. Hepsi bana bağlı. Onları hissedebiliyorum.” Niall, Irial’a baktı. “Bir kralın görevi öncelikle kendi sarayının iyiliğini düşündürmektir. Kişisel arzular geri plandadır. Bir kral, başkaları için endişelenerek sarayını yönetemez.”

“Ölümlüleri ve perileri feda mı edeceksin? Sorcha dünyanıza gelirse olacağı bu.”

“Eğer buraya gelecek olursa çıkacak karmaşa sarayına zarar vermez. Asıl zararı, onları Periler Diyarı’na götürmek verir.” Niall, Devlin’e baktı. “Kara Saray burada kalacak.”

Niall’ın sözlerinin ardından odadaki gölgeler titreşti.

“Perilerin Kara Saray’a ihtiyacı var.” Devlin’in öfkesi biraz daha açığa çıktı. “Sorcha’nın onun sarayını dengeleyecek bir saraya ihtiyacı var.”

“Devlin?” Ani ona yaklaştı.

Genç kız yüzünde garip bir ifadeyle önce Devlin’e, ardından Niall ve Irial’a baktı. “Demek ihtiyacımız olan bu?”

“Evet, bu yüzden buradayız.” Devlin, Niall’a baktı. “Ama Kara Kral işbirliği yapmıyor.”

Ani, yavaşça Devlin ve Niall’ın arasına geçti. Irial’a uzanıp elini tuttu. Eski Kara Kral, kıza gülümsedi ama bir şey söylemedi.

“Bir zamanlar,” diye söze başladı Ani, “Periler Diyarı’nda iki saray vardı. Kara Saray, Periler Diyarı’ndan ayrıldı ve yüzyıllar içinde, güçlü bağımsız perilerden yeni saraylar doğdu. Bu saraylar ölümlülerin dünyasında yaşayan perilerin ihtiyaçlarını giderdi. Kara Saray geri gelmeyecekse o zaman Periler Diyarı’nın yeni bir saraya ihtiyacı var demektir. O sarayı, Ana Kraliçe’ye karşı çıkacak kadar güçlü biri kurmalı. Ve böyle bir sarayın bir Gabriel’a ihtiyacı olacaktır.”

“O kadar kolay değil,” diye itiraz etti Devlin. “Zaten bir Kara Kral var.”

Niall başını iki yana salladı. “Periler Diyarı’na dönmeyeceğim. Geriye bir tek sen kalıyorsun.”

“Ya da Irial,” dedi Devlin.

“Gerçekten bu işe aday olacağımı düşünmüyorsun değil mi?” Irial elini Niall’in omzuna koydu. “Ben ait olduğum yerdeyim.”

“Düzenin kargaşaya ihtiyacı var Devlin,” dedi Ani yumuşak bir sesle. “Seni iyi tanıyorum. İhtiyacımız olan çözümün bu olmadığını söyleyemezsin. Ablanı kurtarmış olacaksın. Periler Diyarı’nı sadece onun değil bizim de toprağımız ilan edeceksin.”

“Ben kral falan ola...” diye söze başladı ama cümlesini tamamlayamadı çünkü peri olduğu için yalan söyleyemezdi. “Ablama karşı çıkmamı mı istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Ani. “Birlikte karşı çıkmamızı istiyorum.”

Yeni Av’ı oluşturan kurtlar odaya doluşup zarif mobilyaların arasında dolaşmaya başladı. Hevesli gözlerle kızı izleyen kurtların gözleri şöminelerdeki kor parçalarını andırıyordu.

“Sana bağlıyım. Kana kan Devlin. Bu işte birlikteyiz.” Ani başını dikleştirip ona baktı. “Bana güven. Bize güven.”

Kurtları ikisini de kımıldatmaya çalışırmış gibi ittirdi.

“Güveniyorum.” Devlin, Niall’a baktı. “Periler Diyarı’nın örtüsü mühürlenmiş olacak. Kız kardeşlerden biri diğer tarafta hapis kalacak.”

Ani, Devlin’in elini sıktı. “Bize seslendiğinizde, yapabilirsek yanıt vereceğiz.”

“Ya Tavşan?” diye sordu Irial.

Ani, Devlin’e baktı, Devlin başını salladı.

“Bizimle birlikte güvende. Gabe’e... Babama iyi olduğumuzu söyler misin?”

“Söylerim.” Irial kızın yanına gidip ona sarıldı. Bunu yaparken kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ani, Kara Kral'ın tahtına yaklaştı. "Gabriel ve Irial'la ilgilenir misin?"

"Karşılığında bir şey istiyorum," dedi Niall.

"Ne?"

"Rüya gezgininiz, Irial'm istediği şeyi yapsın," diye mırıldandı Niall. Bunu söylerken Irial'a bakmıyordu.

"İkinizin rüyalarını birbirine bağlamasını mı istiyorsun?" diye sordu Ani durumu netleştirmek için.

Kara Kral hafifçe başını salladı.

Ani, Rae'ye bakınca Rae başını sallayarak karşılık verdi.

"Tamamdır," dedi Ani.

Ardından Devlin'e ve odayı dolduran kurtlara döndü.

"Hadi eve dönelim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DEVLIN GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA RAE'YLE ANI'NIN, ANI'NIN vücudundan kendisine baktıklarını gördü. Onlara sarılmıştı. Ani'yi kucaklamak hala nefes kesici bir deneyimdi. Aynı anda Rae'yi de kucakladığını bilmek mükemmelliğe yakın bir histi.

Onlar benim hayatım.

Onlarla Periler Diyarı'nın dengesini sağlayacaktı.

Ve ablalarımınla düşman olacağım.

Nazikçe Ani-Rae'nin yüzünü ellerine aldı. "Haklıydın."

"Hangi konuda?" diye sordu Rae.

"Ani'yi kurtarmakta, beni zorlamakta."

"Ve?" diye onu devam etmeye zorladı Ani.

"Kral olmam konusunda." Onları öpmeyi çünkü Rae'nin ne hissedeceğini bilmiyordu. Bu yüzden dudaklarını hafifçe dudaklarına dokundurmakla yetindi.

Ama ya Ani ya da Rae -hangisi olduğuna emin değildi- bu tür tereddütlere sahip değildi. Yumuşak öpücük, Ani'yle paylaştıklarına benzeyen ateşli bir öpüşmeye dönüştü. Ardından Ani-Rae geri çekilip sırtıttı.

“Onlarca yıldır bu öpücüğü bekliyordum,” diye fısıldadı Rae.

“Yeni Kara Saray’a hoşgeldin,” dedi Ani.

Ani’nin dudaklarından dökülen şeytani kahkaha Devlin’in başını sallamasına yol açtı. “Gölgeler Sarayı,” diye düzeltti onu. “Biz Kara Saray’ın taklidi değiliz, yeni bir şeyiz. Eski bir adı kullanmayacağız.”

Rae ve Ani birbirinden ayrılıp bakıştılar.

“İyi fikir,” dedi ikisi aynı anda.

Devlin bir anda, kendileriyle dışarısı arasındaki duvarların kaybolmasını sağladı. Kurtlar, Ani’nin derisinden dışarı çıktı. Gölgeler Sarayı’nın önü gölgelerle kaplanınca Rae de onların yanında yürüyebildi. Devlin, sağ tarafında Rae, sol tarafında Ani’yle birlikte Ana Kraliçe’nin sarayından çıktı. Hep beraber ayışığından örtünün yanına gittiler. Periler Diyarı’na açılan, tek olmasa da ilk kapı oradaydı.

Kapının önünde Barry duruyordu. Binek şimdi at şekline bürünmüştü. Gölgeden yapılmış bir attı.

Beni geride bırakmanız kabalıktı.

Devlin bineğin sesini zihninde duydu ve aslında Ani’ye hitap ettiğini anlamak birkaç saniyesini aldı.

Özür dilerim, diye karşılık verdi Ani.

Kelimeleri hem bineğin hem de Devlin’in zihninde yankılandı.

Kestane ağaçları arasındaki sığınakta bekleyen başka binekler de vardı.

Yeni Av için sahipsiz binekleri çağırdım, dedi Barry.

Geldik, Ani ve Ani'nin sevgilisi. Binekler kendilerine yaklaşan perileri izledi ama hiçbiri öne çıkmadı.

Devlin yüksek sesle karşılık verdi. "Hoşgeldiniz, Ani'nin bineği ve diğerleri."

Barry bir kahkaha attı. *Belki de sana alışılabirim. Hadi Devlin, binekler sürücülerini seçmeli.*

Periler bir çağrıya yanıt verircesine toplanmaya başlamıştı. Meraklı gözlerle binekleri, Devlin'i ve Ani'yi izliyorlardı.

Harika bir kraliçe olacaksın, diye temin etti Barry, Ani'yi.

Ani'nin kelimeleri güven doluydu. *Tek yapmam gereken sürüme kavuşmaktı.*

"Bizim de seni bulmamız gerekiyordu," dedi Rae gülümseyerek. O zaman Devlin üçünün de binekle zihinsel bağlantı kurabildiğini anladı.

"Şu işi bitirelim." Ani, *Sgian Dubh'*u çıkardı. "Kan ve nefes."

Devlin siyah saplı bıçağı Ani'nin elinden aldı.

"Ellerimizi birleştirerek," diyerek sağ avcunu kesti, "Periler Diyarı'nın kanını birleştiriyoruz..."

Periler Diyarı'nda hafif bir çınlama yankılanmaya başladı.

Rae, Ani'nin vücuduna girdi, böylece paylaştıkları nefes kendisine de ait olacaktı.

"Bu nefesle," dedi Rae ve Ani bıçağı aldı, "ölümlü ve peri birleşiyor."

"Dünyalar arasındaki duvarı mühürlüyoruz," dediler hep bir ağızdan.

“Bu kapıyı kapatarak bütün kapıları kapatmış oluyoruz,” diye fısıldadı Devlin havaya. “Nasıl emrediyorsak öyle olsun.”

Dünya bir an için hareketsiz kaldı. Etraflarına toplanan perilerin sayısı arttı. Bağırışlar ve mırıltılar birbirine karıştı. Korku ve umuttan oluşan bir duygu seliydi sanki. Devlin perileri hissedebiliyordu. Hepsini değil ama ileride kendi sarayının, yeni sarayın parçası olacak perileri hissediyordu.

Doğru olanı yapıyoruz. Devlin daha önce hiç hissetmediği türde bir huzur hissetti. Dünya düzene kavuşmuştu. Kendisi de ait olduğu yeri bulmuştu.

Ani’ye döndüğünde kızın yüzündeki öfkeyi gördü. “Ani?”

Ama kız ona değil, bıçağını Devlin’in boynuna yaslamış olan periye bakıyordu.

Ani de bıçağını çekti.

“Sen ne yaptın?” diye sordu Sorcha.

Ani öfkeyle karşılık verdi. “Gölgeler Kralı’nı tehdit edemezsin.”

Kurtlar bu sözleri onaylarcasına onun çevresine toplandı.

“Neyi?” diye sordu Sorcha.

Devlin, Ana Kraliçe’ye bakmak için döndü. Kraliçe’nin bıçağı Devlin’in boynunda ince bir kesik bıraktı.

“Kral.” Rae adamın sağına geçti. Elini -katı olmasa da Devlin’in koluna koymuştu.

“Gölgeler Kralı.” Bakışları sadece Sorcha’nın üzerinde olsa da Devlin toplanan perilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. “Periler Diyarı’nda Ana Kraliçe’yi dengeleyecek bir kral. Periler Diyarı tek bir saray tarafından yönetilmemeli. Perilerimizin tek seçeneği olmamalı.”

“Bunu yapamazsın.” Sorcha, Devlin’e bakakaldı. Bıçağını indirdi. “Kardeşim, Devlin...”

Seth, Kraliçe’nin yanına gelip yaslanması için kolunu beline doladı. Konuşmadı ama şaşkın da görünmüyordu. Bunun olacağını Devlin’den çok daha önce görmüştü.

“Ben ne oğlun ne kardeşinim Sorcha. Artık karşıtın olarak Periler Diyarı’nda karşında olan kişiyim. Sarayını dengeleyen varlığım.” Devlin yumuşak bir sesle konuşuyordu. İçten içe bunları Kraliçe’ye baş başa oldukları bir zaman söyleyebilme-yi diliyor ama bunu yapamayacağını biliyordu. Elinde bıçak-la karşısına dikilen Kraliçe bu seçeneği ortadan kaldırmıştı. Sorcha’nın, gerçekleştirdiği eylemin gerekliliğini anlayacağı umuduna sıkı sıkı sarılan Devlin konuşmayı sürdürdü. “Bananach buraya gelemez. Sana, oğluna, senin ya da benim sarayımın perilerine dokunamaz.”

Sorcha onu süzdü. Yüz ifadesi değişip yerini tanıdık, nesnel ifadesi aldı. Periler Diyarı’ndaki değişimi hissederken yine kendine dönmüştü. Devlin, Kraliçe’nin olanları anlamasını umdu. Yaptığını, Kraliçe’nin dengesine kavuşması için yapmıştı. Tek amacı iki kardeşin birbirini öldürmesini engellemekti. Her ne yaptıysa, hepsi için doğru olan buydu.

Aslında bu kaçınılmaz bir sonuçtu. Baştan beri bastırdığı bütün duygular birer birer ortaya çıkıyordu. Gölgeler Sarayı tutkuların, duyguların ve Devlin’in şimdiye kadar saklamak için uğraştığı her şeyin sarayı olacaktı.

Hissettiği rahatlamayı veya hüznü perilerden saklamadı. “Bananach’ın buraya gelmesini engellemek için dünyalarımız ikiye bölündü. Hiçbiriniz hem Gölgeler Sarayı’nın hem

Ana Saray'ın yardımı olmadan ölümlüler dünyasına geçemezsiniz."

Sorcha'nın duruşu dikleşti, son zamanlarda içine düştüğü duygusal dengesizliğin bütün izleri ortadan kayboldu. Devlin'e bakıp başını sallayarak ona arkasını döndü ve toplanan perilere baktı.

"Aranızda bana ait olmayanlar, Gölge Sarayı'nı seçecek periler olacak. Bilin ki eylemlerinizi anlıyorum. Tüm bunların kaçınılmaz olduğunu artık görebiliyorum," dedi perilere.

Ardından, Seth gittiğinden beri kaybettiği o asil havayla oğluna döndü. "Danışmanım ve varisim, oğlum, prensiniz Seth, Gölge Sarayı'yla bağlantımızı sağlayacak."

Sorcha başka tek kelime etmeden peşinde hizmetkarları ve perilerle oradan ayrıldı.

Ama bütün periler onun peşinden gitmedi.

Devlin, Ani ve Rae'nin önünde, beklenti dolu gözlerle onlara bakan pek çok peri vardı.

Onlar bizim. Burası bizim dünyamız.

Devlin'in içi, ablalarının ikisini birden kaybettiği için hafif bir hüznle doluydu. Onları birbirlerinden ve geri kalan herkesi onlardan koruyabilmek için ikisine de ihanet etmişti.

"Bir sonraki adım baştan beri buydu," dedi Rae.

"Doğru olanı yaptın," dedi Ani. "Bunu sen de biliyorsun."

Devlin başını salladı ve birlikte Periler Diyarı'nın içlerine ilerlediler.

Yürüdükleri sırada yeni manzaralar ortaya çıkarak etraflarını saran boşluğu doldurdu. Yepyeni bir dünya doğuyordu.

SONSÖZ

DEVLIN İKİ DÜNYA ARASINDAKİ ÖRTÜYE BAKTI. DÜNYALARI ve ikizleri birbirinden ayıran dokumaya dokunmak için elini kaldırdı.

“Bu durumun yaratacağı sonuçları düşündün mü?” diye sordu Seth.

Devlin kardeşine, Ana Saray’da artık kendi yerini alan kişiye baktı.

“Diğer taraftakileri kastediyorum.” Seth kapının diğer tarafını işaret etti. “Periler Diyarı’nın kapıları kapandığına göre onlara ne olacak?”

“Onlar artık beni ilgilendirmiyor.” Devlin elini bıçağına doğru indirdi. “Beni sadece Periler Diyarı’nın iyiliği ilgilendiriyor.”

“Buraya seninle savaşmaya gelmedim kardeşim.” Seth ellerini havaya kaldırdı. “Ama Bananach’la savaşacağım.”

“Ya Bananach’ın ölümü hala annenin ölümü demekse? Neden hepimizin başına büyük felaketler getireceğini bile bile o tarafa geçmene izin vereyim?”

Seth yüzündeki korkuyu saklamak için başını çevirdi. Anlık bir korkuydu. Ardından gülümsedi. “Beni burada tutamazsın. Sorcha beni peri yaptığı zaman, istediğimde ölümlülerin dünyasına dönebileceğimi söyledi. Sen bile onun verdiği sözü bozamazsın.”

“Eğer eve gelselerdi, diğer saraylar da buraya dönseydi...” Devlin bu konuyu düşünmüştü. Bütün periler yeniden eve dönüp ölümlü dünyadan uzaklaşsalar da bu tür bölünmelere gerek kalmazdı. Mevsim Sarayları da olmazdı.

Seth bir kahkaha attı. “Keenan’ın Yaz Sarayı’ndan vazgececeğini mi sanıyorsun? Ya da Donia’nın kendi sarayından. Niall’in senin ya da annemizin tebaası olacağını zannediyor- san çok yanılıyorsun. Hayal görüyorsun dostum.”

“Bananach giremeyeceğine göre burada güvende olurlardı.”

Seth omuz silkti. “Bazı şeyler güvende olmaktan daha değerlidir.”

“Ölürsen Kraliçe’mize... Kraliçe’ye ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.” Devlin örtüye bakıp ölümlü dünyanın geleceğini görebilmeyi diledi. “Seninle gelirdim ama Periler Diyarı’nı korumalıyım. Ölümlülerin dünyası için Periler Diyarı’nı riske atamam.”

“Ben de Ash ve Niall’i terk edemem.”

Devlin duraksadı. “Bana ne gördüğünü söyle.”

“Hiçbir şey. Burada sıradan bir ölümlüyüm. Geri dönene kadar hiçbir şey görmeyeceğim...” Seth dudağındaki halkayı

ısırpı düşüncelerini gözden geçirdi. “Hiçbir şey görmüyorum ama endişeliyim. Ash tek başına sarayı idare etmeye çalışıyor. Sorch’a’nın Niall’ı dengeliyor olması gerekirdi ama artık sen Sorch’a’yı dengeliyorsun. Niall için bu ne anlama geliyor? İrial bıçaklandı ve Gabe’in adamları sayıca çok az. Bananach tam bir cani ve gittikçe güçleniyor... Diğer tarafa baktığımda hiçbir şeyin yoluna gireceğini düşünemiyorum.”

Hiçbir şey söylemeden örtüye baktılar. “Hazır olduğunda...”

Seth bir an için Devlin’e baktı. “Eğer... ölürsem sana ihtiyacı olacak. Sorch’a bunu itiraf etmekten hoşlanmayabilir ama öyle olacağını biliyorum.”

Devlin elini iki dünyayı birbirinden ayıran örtüye koydu, Seth de aynısını yaptı. Birlikte parmaklarını dokuya yerleştirip ikiye ayırdılar.

Devlin elini Seth’in koluna koydu. “Döndüğünde beni buraya çağırmazsan geçit senin için açılmayacaktır.”

“Biliyorum.” Seth, Periler Diyarı’nı ardında bırakıp ölümlülerin dünyasına adım attı.

Devlin birlikte Periler Diyarı’na girişlerini, yaralı olarak buraya kaçışını, Periler Diyarı’nın artık kapalı olmasının diğer krallar ve Seth için ne anlama geldiğini düşündü. Örtüden Seth’in uzaklaşmakta olan görüntüsüne baktı, arkasından seslendi: “Ölmemeye çalış kardeşim.”

MELISSA MARR diyor ki:

"Lisedeyken hakkımda, *hayatı bir hapishane köşesinde noktalanacak*, dedikoduları çıkmasına rağmen lisansüstü eğitimi almaya karar verdim ve bir edebiyat öğretmeni olup ülke çapında okul okul gezdim. Bu yolda ilerlerken, yeni şeyler denemek için içimde yükselen arzuya da engel olamadım, ki buna arkeolojik kazılara katılmak, motorcularla birlikte barlarda bira devirmek ve olağanüstü dövmeleer yaptırmak da dahildi. Yaşadığım tüm tecrübeleri yazar olma yolunda başımdan geçen bir tür araştırma süreci olarak görüyorum.

Yeni deneyimlere karşı duyduğum açlığı gidermek için Pennsylvania, Kuzey Carolina ve Güney California dahil olmak üzere birçok şehirde yaşadım ve hala ailemle birlikte mümkün olduğunca sık ve çok şehir gezmeyi planlıyorum. Lütfen web sitem, www.melissa-marr.com'u ziyaret ederek yeni insanlarla tanışma bağımlılığımı tatmin etmeme yardım edin."